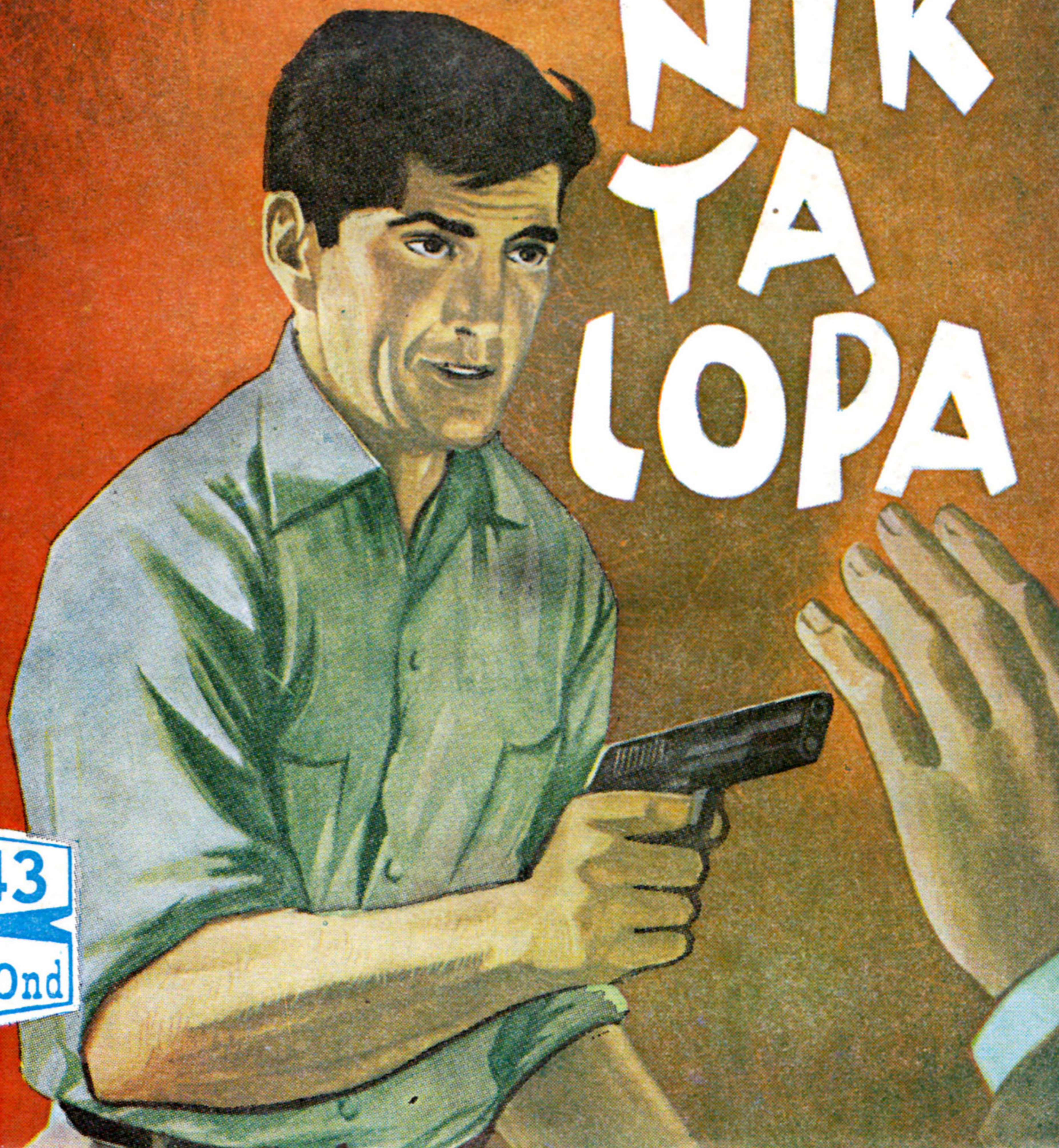

F. EŠTON

LVN

TRAZI
NIK
YA
LOPA

DETEKTIVSKI

243

1,50nd

NOVA SERIJA
23. mart 1969. godine
Sveska 243.

F. Ešton:

LUN TRAŽI NIKTALOPO

ROTO BIBLIOTEKA

Odgovorni urednik
Mitar MILOŠEVIĆ

Izdaje i štampa Novinsko preduzeće „Dnevnik” Novi Sad, Gajeva 15. —
Ziro-račun 637-1-254 (za seriju detektivski roman — Roto biblioteka).

Bodro koračajući Terens Hartli je u prvi mrak te lepe jesenje noći ušao u svoj mali londonski stan, o kome niko od njegovih bliskih nije ništa znao. Iako već na kraju pete decenije života i prilično prosed, Hartli je imao lep muški stas, brižljivo čuvan gimnastikom i igranjem golfa. On je bio zadovoljan, a imao je i dosta razloga da to bude. Bio je bogati akcioner nekoliko banaka i inicijator unosnih trgovačkih poslova, a u velikoj kući na imanju kod Bromlija živeo je sa petnaest godina mladom ženom izvanredne lepote.

Njegovi poslovi su bili te vrste da ga nisu obavezivali na bilo kakav rad, ali su bili dovoljno važni da pravdaju njegove izostanke i putovanja, ne samo po Engleskoj, nego i po Evropi.

Uz sve to Terens Hartli bio je — pretplatnik.

Pošto je pre četiri godine uplatio prvih sto funti i nastavio mesečno da plaća po dvadeset funti, Terens Hartli je dobio naročiti radio-uređaj i svakog meseca mu je neko poštom slao novi kartončić veličine posetnice, koji je bio izbušen četvorouganim rupicama raspoređenim na naročiti način. Pored toga imao je mali perforator, kojim je mogao na isti takav kartončić da obeleži broj telefona na koji želi da mu se jave ljudi određene organizacije.

To je bila tehnika korišćenja pretplate.

Mali toki-voki uređaj, kartončiće i perforator, Hartli je čuvao u svom sefu u tom tajnom stanu, ali prilikom putovanja u druge velike gradove, ili na kontinent, on ih je nosio u svom koferu.

Pošto je proverio da li su zastori na prozorima dobro navučeni i da li je u salonu i spavaćoj sobi sve u redu, Hartli otvori sef. Izvadi mali rado-uređaj i uključi ga, a onda stavi prvi kartončić, koga mehanizam počne lagano da vuče u prorez i emituje karakteristične znake. Kad to bi gotovo, on stavi drugi kartončić s karakteristikama broja njegovog telefona u ovom stanu. Još dva puta ponovi obe operacije, pa ustade i potraži piće u dobro opremljenom sobnom bifeu.

Bio je izabrao francuski konjak i držao je čašu stegnutu prstima da se konjak malo zagreje i pojača miris pića. Tek što otpi prvi gutljaj, telefon zazvoni. On požuri i diže slušalicu.

— Primili smo vašu poruku, dragi gospodine — javi se bezbojan muški glas. — Recite nam svoju želju i adresu.

— Volim mladost, plavu boju i nežnost — veselo odgovori Hartli.

— Bićete zadovoljni. Sigurni smo da imamo ono što želite. Posle jednog sata ćemo proveriti da li je sve u redu i da li ste zadovoljni — nastavi nepoznati sagovornik.

— Zaslužujete sve pohvale — zaključi Hartli i spusti slušalicu.

Dok je pružao ruku da dohvati čašu s pićem, začu lako šuštanje iza sebe i seti da nije sam. Naglo se okrenu i začuđeno pogleda čoveka u lakom crnom ogrtaču i sa šeširom na glavi. Strah steže grlo Terensa Hartlija i on jedva promuća:

— Vi ovde?!... Kako ste ušli?...

— Imao sam ključ — smeškajući se reče nezvani gost, popravljajući tanke kožne rukavice na prstima.

Hartli ustade, ali pridošlica munjevitom pođe rukom pod pazuh i izvuče revolver, na čiju cev se nastavljao najmanje osam coli dug prigušivač.

— Budite mirni! — opomenu zatim Hartlija.

— Hoćete da me preplašite... Mislio sam da Laura... Konačno, šta želite? — upita Hartli zbunjeno.

— Volite mladost, plavu boju i nežnost. Eh, stari pokvarenjače! Zar Laura nije mlada, plava i nežna?!

— Ne razumem zašto vi... Kojim pravom, molim vas?

— Pravom čoveka koji ima revolver u ruci. Došao sam da vas ubijem i ništa više — zlobno se smeškajući objasni čovek u crnom.

— Vi se šaljete... To je nemoguće! — prestrašeno izgovori Hartli i osvrnu se kao da traži nečiju pomoć.

— Ja ću vas ubiti i moja odluka je neopoziva!

— Ne... Bogat sam i otkupiću život! Nećete se pokajati!

— Ovako dobijam više — odvrati napadač i uperi cev revólvera u Hartlijeve grudi.

Oružje se lako trže nekoliko puta, ali su se čuli samo kratki siktavi zvuci, koji nisu mogli da prodru dalje od zastora na prozorima.

Hartli jeknu i zakrklja. Osloni se leđima o naslom stolice i trenutak se njegovo telo izvi u luku samrtnog grča, a zatim opet klonu među meke oslonce fotelje. Glava mu se iskrenu, a iz ugla usana poteče krv.

Ubica gurnu revolver pod pazuhu, pritrča sefu i pokupi nekakve dokumente, a zatim pretrese Hartlijeve džepove i odnese hrpicu novčanica. Konačno otrča u spavaću sobu i otud donese putni koferčić. U njega strpa mali radio-uređaj i dokumente, a zatim priđe telefonu i okrenu broj Skotland jarda. Kada mu se javi dežurni, on počeo da govori izmenjenim glasom:

— Zabeležite... Da, važno je i hitno... Moje ime vam nije važno... Izvesni Terens Hartli je baš sada ubijen. Da, ja sam ga ubio i evo ga leži u svom stanu na Albion rodu. To je levi ulaz broj sto osam.

— Objasnite nam nešto bliže o tom ubistvu — pokušavao je dežurni policajac da nastavi razgovor.

— Uzalud pokušavate da me zadržite. Ovde leži mrtav čovek i dođite da vidite — zaključio ubica i spusti slušalicu.

Zatim uze kovčežić i mirno iziđe iz kuće ne zaključavajući nijedna vrata. Skrenu u prvu ulicu i nestade u senci velikih šestospratnih kuća za izdavanje.

Te lepe jesenje večeri detektiv Roj Kukridž doprati svoju sekretaricu, ženu staru preko pedeset godina, ali okretnu i vedru, bez kompleksa. Ona se smešila, ali ga je pri tome grdila:

— A od čega ćeš da živiš, Roj? Napraviš jednu senzacionalnu gužvu, na kojoj malo zaradiš, a zatim nestaneš. Ostavljaš da ja vodim istrage oko izgubljenih dokumenata, ili kakvog sitnog posla, a tebe nema čitave sedmice. Ko će platiti račune biroa?

— Nemam nikakvih briga. Ti i ona ko tri meseca nisi podigla platu — smejući se dodade Kukridž.

— Ako je tako, sutra ću je naplatiti do poslednjeg pensa! — reče

Mildred Arkrajt i pripreti mu pr-
stom.

— Ah, tako? Skoro sam zabora-
vilo — odgovori detektiv i u svom
džepu potraži nekakav papir.

Pruži joj ga očekujući da ona pog-
leda.

— Pet stotina i trideset funti! Ot-
kuda ti ovo, Roj? — upita sekretari-
ca, brzo trpajući ček u svoju torbu.

— Zarada od jednog starog posla
— smejući se objasni Roj Kukridž i
mahnu staroj dami, koja je odlazila
gordo uzdignute glave.

Bila je srećna i verovala je da se
finansijsko stanje detektiva Kukri-
dža popravlja, jer za šest meseci, ot-
kako se primila posla u njegovom
birou, nije mogla da nasluti ništa
slično. A još manje je slutila da se
iza imena Roj Kukridž skriva niko
drugo nego glavom Donald Siker-
t, slavni naučnik i avanturista, poznat
pod nadimkom Lun, kralj ponoći.

On se vrati do svojih kola skrom-
nog izgleda, ali ogromne snage i br-
zine. Čekao je da Mildred uđe u ku-
ću, a zatim odluči da prošetala malo.
Istočna aleja Klisold parka je bila
slabo osvetljena i on pođe njome na-
merno vukući noge da čuje šušta-
nje tek opalog lišća. Poneki list se
otkidao od vetrića koji je duvao sa
zapada, a zatim bi lako dodirnuo
Lunov šesir ili rame.

Lun je bio izvrsno raspoložen, jer
je bio sebi odredio nekoliko dana od-
mora posle petodnevnog napornog
rada u laboratoriji. Maštajući o su-
trašnjem sastanku s Džejn Vitington
i uskoro sa Samjuelom Makferso-
nom, šetao je parkom koji se s ono
malo vojske drveća i proređenog li-
šća branio od jesenjeg londonskog
smoga.

Kad se nađe na kraju aleje, gde je
već počinjala ulica, Lun začu lupka-
nje ženskih potpetica. Zaključivši da
ženska osoba jako žuri, a ponekad i
potrči. Odmah zatim Lun ugleda i
devojkicu koja je trčala. Za njom je

jurio mladić, koji je ubrzo i stiže.
Uhvati je za ruku, dok se ona bez-
glasno opirala.

— Molim te, Sibila, stani! — reče
mladić obuhvatajući devojkicu u za-
grljaj. — Ne smeš to da činiš! Znaš
da te volim, a i sama si rekla...

— Ostavi me, Dik! Moram oti-
ći... Molim te, vrati se! — odvrati
devojkica i nastavi da se otima iz nje-
govog zagrljaja.

Tako su se pomerili i stigoše na
bolje osvetljeno mesto. Iz tame ih je
posmatrao Lun, zaustavivši se uz
veliko drvo. Ona je bila zlatokosa i
imala je najviše osamnaest godina,
a on visok i vitak i najviše pet godi-
na stariji od nje. Njegov molećivi
izraz na lepom licu zbog nečega
dirnu Luna.

— Neću da te pustim! Idem s to-
bom! — reče mladić.

— Ne smeš, Dik! Ostavi me, pre-
klinjem te! — i dalje se opirala de-
vojkica.

U tom trenutku skoro bešumno
dokliziše velika svetlosiva kola. Iz
njih istrčase četiri muškarca i op-
koliše dvoje mladih.

— Mislim da devojkica želi da ide
sama — reče jedan od njih.

Mladić iznenada pusti devojkicu i
udari čoveka koji je govorio i bio
najbliži. Ostala trojica se baciše na
njega, ali mladić se tukao srčano i
vešto. Delio je udarce i otimao se,
ali je i trpeo pogotke njihovih pes-
nica.

— Ne tucite ga! Molim vas, osta-
vite Dika! — umeša se devojkica.

— Odlazi svojim poslom! — gru-
bo viknu jedan od četvorice napada-
ča.

Začudo, devojkica otrča i ne osvr-
ćući se nestade iza velikog stuba na
zavoju parka.

— Nećeš više presretati devojkice
koje to ne žele! — viknu jedan od
napadača i udari Dika, kojeg su
dvojica već bila zgrabila za ruke.

Mladić pokuša da vrati udarac i
izmahnu nogom, ali napadač se izvi

i opet udari mladića. Lun istrča iz senke i priđe.

— Mnogo je četvorica na jednog — reče mirno. — On poznaje devojk-u i ne treba da ga tučete.

— Gubite se odavde! — viknu jedan od četvorice nepoznatih.

Drugi snažno udari mladića po vilici, a preostala dvojica ga pustiše da padne na pločnik. Svi pođoše prema Lunu.

— Valjda se nećemo tući — reče Lun očekujući napad. — Devojka je otišla, mladić je dobio svoje, a i vi ste počašćeni. Šta tu ima da se doda?

— Ima! Dodaćemo nešto i vama — nasmeja se visoki, ali prilično ugojeni muškarac izmahnuvši pesnicom prema Lunovom licu.

Ostali su se postavljali tako da opkole protivnika. Ali tada zastadoše zapanjeni. Glomazni napadač kao da nalete na kakav zahuktali avionski propeler. Ruke mu poleteše natrag, a lice se izobličilo i iz njega pljusnu krv, kao sok iz indijske smokve bačene o zid.

— Na njega! — viknu jedan od napadača i tri čoveka jurnuše na Lunu.

Četvrti napadač se klatio pokušajući da otvori oči, koje je pokrивao nagli otok, a zatim kleče na oba kolena i svali se na pločnik.

— Držite se dalje, da nekom od vas ne okrenem vilicu na potiljak! — opomenu ih Lun.

Ali napadači se nisu povlačili. Jedan je držao nešto crno u ruci i Lun zaključio da je to olovna sačma u gumenoj cevi. Zato iznenada skoči i pesnicom pogodi vrat baš tog napadača. Ovaj jeknu i pokuša da vrati udarac, ali glava mu je bila otkrivena i sledeći Lunov udarac ga pokosi i baci na tlo. Ostala dvojica nisu više napadala pesnicama. U rukama jednog od njih se našde revolver. Lun se baci tako da uhvati onog drugog. Savi se oko njega i ščepa ruku drugog. Jednim trzajem izbaci mu revolver iz šake, ali pri tome na-

čini još jedan trzaj i čovek urliknu od bola, jer mu podlaktica puče kao suva grančica.

— se okrenu i ugleda jedinog napadača kako drži uperen revolver.

— Digni ruke, ili ću te ubiti! — viknu on ciljajući Lunu u grudi.

Ali napadač nije primetio da se i mladić osvestio i da mu se sada prikrada držeći u ruci gumenu cev sa sačmom, koju beše podigao s pločnika. Lun podiže ruke smeškajući se na napadača, koji se kolebao šta da učini. Ali tada se teška cev spusti na glavu čoveka s revolverom, a Lun se baci u stranu za slučaj da revolver ipak opali. To se i dogodi. Pucanj odjeknu u noći i negde se začu policijska zviždaljka.

— Njih će pokupiti, a mi bismo mogli da se izgubimo — predloži Lun popravljajući pojas svog ogrtača.

— Bežimo što pre! Moram sprečiti Sibilu. Ona je nedavno upala u mrežu tih lupeža — odgovori mladić krećući u mrak parka.

Lun ga sustiže i oni nastaviše da trče.

— Ovamo! Imam kola na kraju parka — pozva ga Lun.

— Bolje je pešice, da ne gubim vreme. To je ovde u blizini, na Albion rodu. Kome da zahvalim za pomoć? — reče mladić.

— Ja sam detektiv Roj Kukridž. A vaše cenjeno ime? — dodade Lun usporavajući korak.

— Oprostite... Zovem se Dik Samers. U imeniku je ime mog oca Normana Samersa. Javite se, ili dođite! — odvrati mladić i potrča.

Lun je gledao za njim, a onda pođe do svog automobila. Iznenada odlučio da ipak prođe Albion rodom.

Te večeri Sibila Plezens je prvi put osetila pravi smisao okolnosti pod kojima je počela da živi. Nije

prošlo ni tri meseca otkako je u jednom kafeu upoznala Neli Braun i prihvatila njen savet da »iskoristi blago koje joj je priroda dala«. Sibilu je pristala i one su podelile dvadeset funti, koje je Neli dobila zbog dovođenja nove zvezde.

Tako je mlada i lepa studentkinja postala »teledirigovana«. Neli joj je donela mali toki-voki primopredajnik i objasnila kako se postupa s njim. Trebalo je uveče svakih četvrt sata slušati poruke, za koje nije mogla da zna od koga dolaze. Dobila je ime »Zlatna 3.« i plan grada s popisom ulica. Uz nazive ulica neko je bio upisao brojeve, jer se ranije dešavalo da druge devojke koriste otvorene poruke i same otrče na adresu koju bi čule. Tako je ove večeri Sibila čula poruku:

»Zlatna 3., Zlatna 3! Posetite dvadeset četiri, sto osam! Ponavljamo: dvadeset četiri, sto osam!«

Otvorila je popis ulica. Dvadeset četiri je bilo pod slovom A i značilo je Albion rod, a sto osam je bio broj kuće, ili ulaza. Pošto nije rečeno ništa više, značilo je da je to u prizemlju, ili da kuća nema više spratova.

I baš kad je krenula iz kafea kod Arsenal grunda, ugledala je Dika Samersa. Sviđao joj se taj mladić, s kojim je igrala nekoliko puta i sastajala se u popodnevnim slobodnim satima. Brzo joj je rekao da je voli i ona je stoga počela da ga izbegava. Neli joj je prenela poruku da ne sme imati stalne veze s mladićima. Te večeri je pokušala da izbegne susret s njim, ali on ju je primetio i zaustavio.

— Žurim se, Dik — rekla je otrčavši prema Klisold parku.

Ali on je požurio za njom. To što se dogodilo kad su Dika napali, učinilo je da sve shvati. Ona je bila pod prismotrom. Neko ju je vratio, da bude siguran da će stići gde je pozvana. Više nije bila slobodna. Znala je da neposlušnost znači mno

ge kazne. Prvo se smanjuje mesečni prihod, a zatim dolaze telesne kazne sve do unakaživanja lica. Nije isključivana ni kazna smrću. Jednom joj je Neli nagovestila da će tako živeti sve do trenutka dok ne dobije bračnu ponudu nekog vrlo bogatog muškarca.

— Samo nas može spasti princ iz bajke — rekla je Neli. — Nađi bogataša i možeš da istupiš. Istina, posle ćeš imati druge brige.

Sibila Plezens nije još uvek mogla sve da shvati, ali je slutila svu okrutnost »pokrovitelja« koji su joj plaćali dvadeset funti nedeljno i slali je u hotele ili stanove k nepoznatim ljudima. Skoro svake večeri bila je u naručju drugog. Nije smela da pita ko su ta gospoda, a i muškarci su znali pravilo »igre«.

Prilazeći kući, čiji levi ulaz je nosio broj sto osam, osećala je želju da zaplače. Napregla je sve snage da uguši to mučno osećanje i da nasmejana stigne do nepoznatog, jer i to je bilo jedno od pravila.

Sibila gurnu ulazna vrata. Bila su otključana. Ona okrenu bronzani zavor, koji je bio u vezi s bravom, a zatim preko malog hola pođe k dvokrilnim vratima, ispod kojih se video trak svetla.

— Halo! Ima li koga? — uzviknu trudeći se da to zvuči veselo.

Pošto se niko ne javi, ona otvori vrata i uđe. Tada vide čoveka u fotelji. Ali trenutak kasnije ugleda krvave mrlje na njegovim grudima i krv koja se niz njegove uglove usana slivala u beli okovratnik košulje.

Nije bila svesna da je kriknula od užasa i skamenila se nasred sobe. Nije znala ni koliko dugo je zurila u otvorene oči žrtve i koliko bi tako još ostala da je nije trglo zvonjenje telefona. Učini joj se da je to spas, veza sa životom, mogućnost za poziv upomoć.

Podiže slušalicu i javi se:

— Alo! Ovde je...

— Je li to Zlatna tri? — pitao je nečiji muški glas.

— Ovaj... Da, to sam ja... Ovde je mrtav... — odgovori ona u name-ri da kaže da je mrtav čovek.

— Mrtav je? Ko je mrtav? Jesi li ga ti ubila? — začu se brzo ispitiva-nje.

— Zašto ja? Našla sam ga mrtvog. Neko ga je ubio.

— Kako znaš da nije umro, ili iz-vršio samoubistvo?

— Vidim rane od kuršuma... Ne vidim nikakav revolver u blizini...

— Odmah beži i trudi se da te ni-ko ne vidi. Nikome ne govori šta si videla! Razumeš li? Beži napolje! — naredi nepoznati i prekide vezu.

Sibila podiže svoju torbu, u kojoj je bio toki-voki primopredajnik, a zatim još jednom osmotri ubijenog, brišući suze. Baš tada se začu zvonje nje ulaznog zvona. Devojka se ska-meni. Mislila je da se skrije, ali se seti zapovesti da beži što dalje. Pri-đe prozoru i pomeri zastor.

A tada se sva sledi. S druge stra-ne stakla gledao ju je policajac. Ona potrča na suprotnu stranu i proviri iza zastora. Tamo je videla samo gor-nji deo policijske kape.

Zvono je i dalje zvonilo, a sada do Sibile dopreše i uzvici:

— Otvorite! Ovde je policija! Br-zo otvorite!

Pritiskujući svoju torbu na grudi, nesposobna da misli, ona je stajala zureći čas u mrtvaca, a čas u prozo-re. Tada se začu kucanje u prozor-sko okno.

— Videli smo vas, otvorite! Budi-te pametni, devojko i otvorite! — vi-kao je policajac.

— Nisam ga ja... Kunem se, ni-sam! — odgovori ona besmisleno, a zatim krenu ka holu.

Svu svoju snagu uložila je u napor da pređe do ulaznih vrata i okrene zavor. A tada se srušila i izgubila svest.

Prvo je pod rukama osetila mekane naslone fotelje, a zatim je otvorila

oči. Pred njom je stajao muškarac prilično tankog vrata i obučen u si-vo odelo od vunenog flanela.

— Smirite se, gospođice. Nema raz-loga da se plašite. Ja sam inspek-tor Kuster, a ovde su naši momci. Vi ste van opasnosti i možete da bu-dete mirni — reče joj saosećajnim glasom.

— Zatekla sam ga tako... Nisam ga ubila... Ništa ne znam — poče ona isprekidano da govori i suze joj potekoše.

— Mi vam verujemo. Sve vam ve-rujemo, ako govorite istinu — reče inspektor Kuster.

Jedan policajac se zakikota i to užasnu Sibila Plezens više nego zlo-čin, žrtvu je sada tražila pogledom.

— Gde je revolver, koji je tu bio? — upita inspektor.

— Nije bilo revolvera — odgovori devojka.

— Gde ste vi stajali kad nam je on telefonirao da je ubijen izvesni Terens Hartli?

— Niko nije telefonirao... On je bio mrtav... Ne znam kako se sve to dogodilo.

— A gde ste bacili revolver?

— Kažem vam da nije bilo revol-vera.

— Kako ste ga onda naterali da telefonira?

— Ja naterala?!... Pa ja ga nikad nisam ni videla.

— A ko ste vi?

— Ovaj... Zašto je to važno?... Ušla sam i videla mrtvog čoveka.

— Kako vam je ime?

— Ja nemam veze s tim ubis-tvom... Samo sam došla.

— A ko ste vi, gospođice Sibila Plezens? Kako vam je ime? — pitao je dalje inspektor.

Ona nije ni primetila da on pomi-nje njeno ime i pita je kako se zo-ve. Policajac iza nje se opet zakiko-ta. To je zapanji i ona oseti svu strahotu svog položaja.

— Kako vam je ime? — pitao je opet inspektor Kuster. — Niste li vi Sibila Pleznes?

— Jesam... Studiram tehnologiju...

— A ne radiotehniku?

— Tehnologiju... Ovde sam slučajno...

— A čemu vam služi toki-voki aparat?

— Tako... Imam ga i... Našla sam ga u parku — zbunjeno odgovori devojka i ućuta.

— Niste li vi »teledirigovana« devojka za uživanje? Govorite istinu! — već osornim i pretećim glasom upita inspektor.

— Ja?... Nisam... Nikad ne bih bila... Moj otac bi umro da sazna...

— Da sazna da ste teledirigovana prostitutka, zar ne?

— Nisam... Ništa nisam... Ne znam ništa! — vrisnu Sibila i zajecca skrivajući lice uvojcima kose, koja se pod svetlom blistala kao zlatne niti.

— Odricanjem se nećete izvući. Govorite istinu. Lepo prestanite da plaćete i kažite sve po redu — tešio ju je inspektor, tapšući je po rame-nu.

— Neko mi je javio da dođem ova-mo... Našla sam ubijenog... To je sve — odvrati ona kroz plač i ne otkrivajući lice.

— Javljeno vam je preko toki-vokija?

— Ne... Da, slušala sam i javljeno mi je da dođem... Ništa drugo nisam učinila.

— Onda se ne plašite. Sve ćete nam lepo ispričati i mi ćemo znati da li govorite istinu.

Pred kućom se skupljala gomila radoznalaca. Među njima se nalazio i Dik Samers. Policajci su pozivali prisutne da se raziđu, ili da se javi onaj ko zna nešto o događaju u ku-

ći, video nekog da ulazi ili izlazi pre dolaska policije.

Niko se nije javljao. Malo kasnije stigoše automobil s novinarima, koji odmah pokušavaše da prodru u kuću.

— Ovde se vodi istraga i ne možete ući. Treba očuvati tragove! — upozoravao ih je policajac stojeći vratima i šireći ruke.

Nekoliko blic-lampi blesnu.

— Ko je ubijen? Šta se dogodilo? — pitao je jedan novinar.

— Ja ništa ne znam. Kad iziđe inspektor, pitajte njega — branio se policajac.

— Hej, bobi! Zar skrivaš istinu od nas? — doviknu neko.

Dik Samers oseti da ga neko hvata pod ruku i nehotično se trže.

— Ah, to ste vi... Ovde se dogodilo nešto strašno. Zakasnio sam da spasem Sibilu — reče tiho.

— Pokušaću da saznam nešto više. Moj automobil je tamo, pa me sačekajte kod njega — reče Lun i progura se prema policajcu.

Ovaj mu prepreči put i uzviknu:

— Zar niste čuli da se ne može unutra?

— Ja sam detektiv Roj Kukridž i angažovan sam da pratim gospođicu Sibilu. Ona je ovde, zar ne? — objasni Lun mirno i pokaza svoju detektivsku kartu.

— Pitaću inspektora... Ako vas on primi, možete ući — odvrati policajac pomirljivije.

Zatim odškrinu vrata i pozva drugog momka u uniformi.

— Pitaj inspektora može li da uđe detektiv Kukridž — zatraži glasno.

— Odlično! — osmehnu mu se Lun. — Ronald me neće odbiti.

— Poznajete inspektora? — upita policajac.

— Već nekoliko puta smo se sreli.

Vrata se otvoriše i policajac propusti tobožnjeg detektiva Roja Kukridža. Dočeka ga inspektor Kuster, koji se značajno smeškao.

— Milo mi je što ste jaš vi došli. Uvek sve razjasnite i sada ćete mi reći nešto o svojoj štićenici. Rekoše mi da pratite gospođicu Sibilu. Zašto? — izgovori inspektor brzo i u jednom dahu.

— Pretila joj je neka opasnost — odgovori Lun.

— A kako se ona zove? — pitao je dalje inspektor.

— Šta se to dogodilo, inspektore? — upita Lun kao da inspektorovo pitanje smatra nevažnim.

Pri tome je gledao kroz vrata. Tehničari su snimali leš, ispitivali otiske na telefonu i predmetima u sobi, tražili nešto po uglovima i obavljali sve one sitne i krupne operacije.

— Kažite mi, Kukridž, da li stvarno nešto znate, ili samo njuškate za kakvim unosnim poslom? Možda hoćete da uništite neki trag? — cinično upita inspektor.

— Ja vrlo malo znam. Izvesni mladić, kome je ime Dik Samers, a sin je gospodina Normana Samersa, tražio je da nadzirem gospođicu Sibilu. Pokazao mi ju je jednog dana. Večeras sam video da ulazi ovamo, a onda je stigla policija. To je sve — objasni Lun mirno.

— Gde ste je videli večeras poslednji put?

— Kraj Klisold parka.

Lun pogleda svoj časovnik i dodade:

— Bilo je to tačno pre trideset i osam minuta.

— A mi smo došli pre trideset i jedan minut. Dakle, vi joj obezbeđujete i neku vrstu alibija. Čovek je bio mrtav najmanje pola sata pre našeg dolaska. Mogli biste da iscedite nekakav sumnjivi alibi za tu curu. Zašto to činite?

— Znači, devojkicu optužujete za ubistvo?

— Zatekli smo je pored tek ubijenog čoveka.

— A kako ste se stvorili ovde? — smejući se upita Lun.

— E, to vam neću reći. Slavni detektiv će sve sam otkriti. A sada se držite uza zid. To je sve što može da vam pruži moja naklonost — zaključio inspektor i nabra čelo, što je značilo da dalje ne treba insistirati.

Odlazeći osvrnu se i dodade:

— Naravno, priključujem vas spisku svedoka.

— Ima li ih mnogo? — upita Lun.

Inspektor sleže ramenima i uđe u sobu ostavljajući otvorena vrata. Lun začu deo razgovora dvojice policajaca.

— Možda ga stvarno nije ni ubila. Teledirigovana devojkica je ovde tražila nešto drugo — reč jedan od njih i nasmeja se pokrivši usta dlanom.

Lun im priđe i reče:

— Javite čoveku na vratima da me pusti opet kad se vratim. Treba da telefoniram. Mislim da je inspektoru potrebno jedno obaveštenje.

Policajac klimnu glavom i otpрати ga do vrata. Lun se probi kroz posmatraču i jedva izbeže navalu novinara, koji mu pokidaše dugmad na ogrtaču. Kod svojih kola nađe Dika Samersa. Povuč ga za sobom i otvori kola. Pri sedanju oseti u Samersovom džepu nekakav težak predmet. Tobože nehotično gurnu ru ku tamo i izvadi toki-voki aparat.

— Otkuda vam ovo? — upita.

— Imam ga... Kupio sam ga kad sam otkrio da ga ima i Sibila. Uveče je izlazila svakih petnaest minuta, tobože da popravi šminku, a uvek je nosila torbu s primopredajnikom. Tako sam shvatio da je ona teledirigovana prostitutka i da je zovu Zlatna Tri. Jeste li je videli? Šta se dogodilo? — užurbano je govorio Samers.

— Tamo je ubijen čovek, a Sibila je zatečena kod leša. Kako se ona zove.

— Plezens... Znam da joj je ime Sibila Plezens. Šta će biti s njom?

Lun ništa ne odgovori, jer pred kućom nastade komešanje. Iznosili

su prekriveni leš i izvodili Sibilu Plezens, koja je skrivala lice. Novinari jurnuše i fleševi blesnuše.

A tada devojka kriknu i opusti se k zemlji. Policajci ne dozvoliše da padne na tlo.

— Moram tamo! — viknu mladić.

— Ostanite ovde. Ja ću pokušati da joj pomognem — zadrža ga Lun i iziđe.

S mnogo muke se probi do ulaza i vide devojku kako beživotno visi u rukama policajaca. Inspektor Kuster naredi:

— Vratite je unutra. Neka je lekar pregleda.

Lun upade za inspektorom i vide kako devojku položiše na pod hola. Lekar se naže nad nju i mahnuru kom da se svi utišaju. Posle jednog minuta se ispravi i objavi:

— Ona je mrtva. Zatvorite vrata da je možemo svući i pregledati.

— Od čega bi umrla? Pa to je mladost, čoveče! Valjda se samo onesvestila — uzbuđeno primeti inspektor.

— Nije umrla od slabosti — mirno odvrati lekar. — Ona je ubijena. Neko je izbacio otrovnu strelicu. Evo tu... Projektil je veličine čiode i viri iznad kože na grudima, to liko da se jedva može napipati.

II

Inspektor Ronald Kuster je slutio šta se dogodilo, ali je u njegovoj glavi vrvelo od pitanja, na koja nije znao odgovor. Bilo je očito da je ubijeni Terens Hartli bio u vezi sa organizacijom teledirigovanih prostitutki. Ali ko ga je i zašto ubio? Da li je to delo šefova organizovane prodaje ljubavi? Zašto su onda poslali Sibilu Plezens i zašto je odmah zatim ubijena? Nije li ubica sam Dik Samers, koji je znao kuda treba da ide njegova devojka?

— Nešto nedostaje — reče on sumorno svom pomoćniku, detektivu

Grimu. — Devojčinom smrću presečen nam je put u istrazi.

— I proširen zadatak. Sada treba da razjasnimo dva, umesto jednog ubistva — odvrati Grim.

— Ti si strašno bistar momak — ljutito odbrusi Kuster. — Bolje bi bilo da mi ukažeš na neku činjenicu.

— Ti znaš više od mene — reče detektiv.

— Ipak nisi glup, momče. Jednom ćeš dogurati daleko — uzdahnuvši reče inspektor. — Raspitaj se o porodici Terensa Hartlija i poseti njegovu ženu.

— Lepa, mlada, sumnjive prošlosti — nabroja detektiv.

— Gubi se i saznaj više! — uzviknu inspektor.

Kad ostade sam, počeo da prelistava novine. Mrštio se na zajedljive komentare novinara o tome da se ubice igraju s policijom.

»...Jedan ubica je pozvao policiju i javio joj da je izvršio ubistvo, a drugi je došao da poćini novo pred zahvalnom publikom, koja se sastojala od čitave brigade Skotland jar-da. Možda je to isti ubica, koji je između radoznalaca posmatrao ogromnu veštinu i brzinu istrage, a za tim ubio još jednom, da bi predstava bila življa...«

— Odvratno! — reče inspektor gurnuvši celu hrpu novina sa stola.

Privuče telefonski aparat i pogleda na sat. Bilo je jedanaest sati. Pomisli da li će imati sreće da dobi-je vezu s tim privatnim detektivom, s kojim je već imao izvesno iskustvo, iako ga je znao tek tri meseca. Inspektor Ronald Kuster nikada nije priznavao uspehe privatnih detektiva i govorio je da se prića samo o onom što postignu, a nikada o onom što ne razjasne. Tvrdio je da privatni detektivi i biraju samo poslove u kojima namirišu uspeh i pare. Pri tome nemaju nikakve odgovornosti, dok policija biva uvek napadana, pa i kad pohvata sve konce i učesnike zloćina. Ali detektivu Roju Kukridžu

je priznavao talenat. Taj čova je znao da misli i da se tuče. Znao je mnoge veštine, a ostajala je tajna kako on to brzo rešava neku zagonetku.

Kuster okrenu telefon i uskoro dobi vezu. Sekretarica Mildred Arkrajt se javi i reče:

— Imate sreće, inspektore.

— A kakva je to sreća? — nezadovoljno upita inspektor.

— Srećni ste što je Roj ovde. On inače jedva da jednom u sedmici navrati u biro. Ja se sama zamlaćujem ovde — raspriča se Mildred.

— Onda mi ga dajte, simpatična gospođice — reče Kuster.

— Znam da mi se podsmevate, inspektore. Mislite da bi jedan privatni detektiv morao da ima sekretaricu za kojom se svi okreću i čija kratka suknja odvrća misli od svega što nije prijatno. Ali ponekad je korisna i sekretarica koja ima pedeset dve godine i nije nikada spadala u cveće koje se rado gleda. Mislim da ne bi trebalo da vam dam vezu — odvrati Mildred srećna što nekome ipak može da očita lekciju.

— Treba li da vas molim? Evo, klečim i molim — reče inspektor uzdahnuvši i kolutajući očima.

Strpljivo je slušao savete stare sekretarice, koja mu je govorila o tome kako je Roj Kukridž dragocen čovek, koga treba poštovati i koji zaista može mnogo da učini.

— Znam, gospođice, znam! On je svemoćan kao Lun, kralj ponoći. Mudar je i može strašno mnogo da učini. Zato ga i tražim — strpljivo zaključujući inspektor.

Konačno začu glas Roja Kukridža.

— Gde ste vi, slavni detektive? Mislio sam da ćete sami doći da date izjavu, jer sam vas upisao kao svedoka. Vaš štićenik mi je napričao brdo stvari — počeo inspektor Kuster.

— Sigurno ste shvatili da on nije moj štićenik. Slučajno sam ga sreo i odbranio.

— Sve mi je ispričao. Ali on ne priznaje da je ubio Terensa Hartlija. Neće da objasni ni to kako je saznao da će devojka ići baš u kuću ubijenog.

— Vama treba bilo kakav ubica. Kad su vam oduzeli devojku, hvatate najbližu osobu, a to je mladi Samers. Pričate mi bajke, inspektore. Znam da niste naivni i da ne možete optužiti nikoga.

— Neka je tako. Recite mi kakva je vaša teorija.

— Još je nemam. Niko me ne plaća da istražujem.

— Ali ja vas znam. Ne verujem da ćete izići iz igre, u koju ste ušli makar i slučajno.

— Recimo da je tako. Šta želite još od mene?

— Kažite mi da li znate nešto više od nas.

— Baš ništa. Kad saznam, javiću. Nadam se da mi nećete praviti smetnje, ako se umešam u poneku stvar.

— Neću dok budem siguran da ne podvaljujete.

— Da li sam podvaljivao do sada?

— U suštini niste, ali u oba slučaja ostalo mi je nejasno kako vi sve postižete. Kakav plan imate?

— Danas sam pozvan na ručak kod oca Dika Samersa. Posle bih rado pogledao imanje i ženu ubijenog Hartlija.

— Kažu da ženu vredi videti. Nije li to pravi razlog što ste je stavili u prvi plan?

— A zar vi niste?

— Jesam... Ipak, voleo bih da imam neki drugi početak.

— Da, tako stvari stoje. A da li bismo mogli da ostavimo za kasnije moje svedočenje, jer ništa ne znam? — upita tobožnji detektiv.

— Recimo da zaboravim važnost vašeg svedočenja — složi se inspektor.

Kad prekide vezu, već je bio dobre volje. Verovao je Kukridžu sve što kaže i znao je da bi on mogao nešto da prećuti, ali ne i da laže. A pošto

je rekao da ga niko nije angažovao, onda nikoga i ne štiti. Dakle, ne zna više nego što je rekao.

Njegove misli prekide detektiv iz tehničke službe. Javljao je da uzalud slušaju sve mnogobrojne lokalne emisije toki-voki aparata i svih mogućih predajnika. Niko se ne služi brojevima ulica iz knjižice nađene kod ubijene Sibile Plezens.

— To smo pretpostavljali. Još u toku noći, odmah posle ubistva, primećeno je da niko ne koristi te brojeve. Suviše brzo su obavješteni o tome da smo našli tu knjižicu — reče inspektor otpuštajući detektiva i dodajući da za svaki slučaj i dalje prate.

Zatim izdade uputstva da se održi nekoliko racija i pohvata što više devojaka s toki-voki aparatima. To je bilo sve što je mogao da učini.

A onda se odluči da pred sam ručak ode do Samersovih. Moglo bi se desiti da ga pozovu, a to bi mu dalo mogućnost da bolje osmotri i oceni mladog Samersa. Voleo je sistem eliminisanja, pa kako nije imao koga da isključi iz kruga interesovanja, hteo je da počne od Samersovih.

*

— Kao gosta imamo jednog detektiva, pa smatram da bi celo društvo bilo oduševljeno prisustvom i jednog slavnog inspektora Skotland jar-da — rekao je Norman Samers.

— Počasćen sam pozivom i prihvatam ga — odgovorio je inspektor Ronald Kuster pažljivo gledajući u oči domaćina.

Norman Samers je bio čovek pedesetih godina. Kratko podšišana crna kosa mu je bila malo proseda na slepoočnicama. Nosio je naočare s crnim okvirima. Malo natečeni očni kapci i primetni podočnjaci otkrivali su čoveka koji nije počeo da napušta noćni život, poneku dobru kapljicu i poslove. Inače čitava njegova pojava bila je skladna, ako se zanemari to što su mu uši bile malo klem-pave. Bio je to čovek koji može da

šarmira, ali koji odaje i čoveka sposobnog da bude diplomata, ili direktor trasta.

— Jedan naš gost je detektiv Roj Kukridž. On je sa mojim sinom i su prugom u salonu. Pridružimo im se — ponudi Samers napravivši rukom prefinjen i širok pokret.

Posle početnih rečenica učtivosti i upoznavanja sa gospodom Glorijom Samers, razgovor skrenu na događaje u kojima se našao i Dik Samers.

— Moj sin je tek ove jeseni završio prava. Ostaje da se odmori ove zime, a zatim mu predstoji godina putovanja. Ja sam pristalica studijskog putovanja u što više zemalja sveta, pa tek onda prihvatanje redovnog posla. Dik će postati advokat — pričao je Norman Samers.

— Čovek se sprema za jedan poziv, a često prihvati neki drugi. Čime se vi najčešće bavite, gospodine Samers? — upita inspektor.

— Bio sam berzanski agent u Egiptu... Tada sam upoznao Gloriju. Posle povratka u London nastavio sam malo na berzi, a malo i u trgovini. I nije rđavo — odgovori Samers.

Odmah zatim predloži da im pokaže zbirku afričkih maski, dok ne dođe poziv za ručak. Inspektor je koristio priliku da što više razgovara sa gospodom Samers, jer mu je po ne čemu bila zagonetna. Iako je morala imati preko četrdeset godina, njeno telo i čitav izgled su bili besprekorni, a lepota sačuvana. Platinasta kosa, senzualne usne, upadljive grudi i mladalačke linije bedara činile su da neodoljivo podseća na Džejn Mensfild. Ali nasuprot svemu tome u njenom pogledu je bilo neke tuge i zabrinutosti.

— Dik se našao u opasnom kontaktu — ne žaleći je reče inspektor.

— Čovek može da se nađe u svakakvoj nesreći, ali Dik nikada ne može biti kriv za nešto rđavo. Ja ga odlično poznajem. On ima sve očeve osobine — odgovori Glorija Samers.

Za to vreme razgovarali su Lun i Norman Samers.

— Ne mogu da shvatim kako se Dik našao s tom devojkom — počeo Samers. — Još je neiskusn. Trebalo bi da ima nekog iskusnog čoveka pored sebe, a ja sam često odsutan.

— Ocenjujem da biste mu mogli pomoći i na drugi način — reče Lun razgledajući jednu crnu masku iz Kenije.

— Da li biste vi hteli da ga držite na oku neko vreme? Pričao mi je kako ste se tukli s tim gangsterima. On vam se divi i verujem da bi prihvatio vaše društvo. Pokušajte i uklonite ga s opasnih mesta. Naravno, on ne treba da zna da vas angažujem — tiho izloži Samers.

— Obzirom na okolnosti koje nazirem, mislim da bi trebalo da ga zaštitimo neko vreme — neodređeno reče Lun.

— A kakav je vaš stav kad se misli na izvesne grehe mladih? Da li ste spremni da ga zaštitite i kada pogreši? — otvoreno upita Samers.

— Ubistvo i težak zločin bih teško »progutao« — smejući se odgovori Lun.

— A ostalo?

— Treba imati razumevanja za mlade. Razne okolnosti...

— Shvatam vas. Okolnosti će biti onakve kakve predložite — zaključio Samers misleći na honorar i opasnosti u koje bi sve detektiv trebalo da se upusti.

Kršenje zakona, ili skrivanje činjenica mora uvek da se plati. Lun nije hteo da protivreči čoveku koga je tek upoznao.

— Verujem da redovni troškovi ne će premašiti deset funti dnevno — reče Lun mirno.

— Prihvatam uz uslov da ga odvlačite na sportske terene, na putovanja u prirodu i uopšte tamo gde bi bio dalje od ljudi s kojima se već sukobio.

— Dakle, on neće znati da sam angažovan?

— Neće. A vi me izveštavajte o sve mu što zapazite — zaključio Norman Samers.

Uskoro posedaše za sto. Pri tome se pojavi i Dikova sestra Patricija. Sela je pored Luna i celo vreme se trudila da izazove njegovu pažnju. Nekoliko puta je napomenula da joj je već osamnaest godina i da zna »više nego što to stari misle«. Pri tome je pazila da joj suknjica, malo duža od dobrog opasača, bude što više podignuta i da ne skrije od njenih nogu ništa više nego što skriva kostim za kupanje.

Lun je ocenjivao porodicu. Zaključivao je da su tu bogati roditelji, od kojih majka živi u brizi zbog godina, otac se iscrpljuje na berzi i u klubovima, a verovatno ne izbegava ni društvo drugih žena, dok sin traži avanture, a ćerka ljubavnika. Trebalo je oceniti još samo to nije li sin i još nešto više od običnog poklonika ženskog pola, koga privlače baš žene lakog morala, ili čak one bez ikakvog morala. Lun nije mogao da se otme sumnji da je Dik možda i ubica.

Njegove misli prekide šaputanje Patricije Samers:

— Moram govoriti s vama nasamo. Znam da ste detektiv. Pozovite me jednom na večeru.

— Mlade devojke ne vodim na večeru — takođe šapatom odvrati Lun.

— Onda me odvedite kud god želite — reče ona na to i zavodnički ga pogleda.

Njena gola kolena pod stolom dodirnuše njegova i ostadoše tamo. Lun se osmehnu primetivši da je za trenutak pobledela i da su joj ruke neprimetno zadrhtale.

Za to vreme inspektor Kuster je ocenjivao da se sva korist od dolaska u ovu bogatu kuću sastoji od dobrog ručka.

*

Kad je inspektor Kuster otišao, Lun je razmišljao o tome kako da zadrži Dika Samersa u svojoj blizini.

ili pod kontrolom. Znao je da nije teško naći rešenje, ali nije shvatao to što mladić nije pokazivao znake utučenosti. Ubijena je devojka, kojoj je prošle večeri govorio da je voli, a sada se čak i smeje u društvu. Lun iskoristi trenutak dok su bili sami i postavi pitanje:

— Dik, recite mi pravo, jeste li mnogo voleli Sibilu Plezens?

— Jesam — bez dvoumljenja odgovori mladić. — Volim sve mlade i lepe devojke. Nju sam hteo da spasem gadosti u koje je bila zagazila.

Lun pomisli da su njegova shvatanja ljubavi nešto sasvim drugo. Pitao se šta bi on činio da je neko ubio Džejn Vittington, tu pravu i jedinu ozbiljnu Lunovu ljubav. Podiđe ga jeza i od same pomisli na takvu mogućnost. Znao je da bi svet bio prazan i srušen bez nje. A njegov život bi se pretvorio u pakao pun žalosti i gneva. A šta je s Dikom Samersom? Ne, to nije bila ljubav! Možda simpatija, ili obična požuda.

— Jeste li je smatrali svojom izabranicom i devojkom za koju biste vezali ceo svoj život? — upita Lun.

— Koješta! Pa ona je bila teledirigovana prostitutka. Smatrao sam je prijateljicom i voleo je više od polovine drugih — odgovori Dik Samers.

— Više od polovine drugih?! Znači jednu polovinu drugih ste ipak voleli više od Sibile. A koliko je njih u toj »drugoj polovini«? — jedva skrivajući čuđenje upita Lun.

— Imam nekoliko prijateljica, kojima se ne može prebaciti da se prodaju. Njih sam ipak više voleo.

— Mislite, više ste ih cenili?

— To je isto... Sibila me je privlačila, ali češće sam bio s drugima.

Tek tada je Lun počeo da shvata. Dikova osećanja prema Sibili nisu mogla da idu dalje od želje, obične privlačnosti i radoznalosti. Mladić ni je imao svoju pravu, veliku ljubav. On nije ni shvatao puni smisao reči ljubav.

— Ipak biste želeli da znate ko je ubio Sibilu? — upita Lun.

— Baš o tome sam hteo da govorimo. Ako mi pomognete, platiću vam koliko tražite. Ne želim da otac bilo šta sazna o tome. Reći ću mu da mi se sviđate kao prijatelj i da sam vam zahvalan zbog pomoći u onoj tuči. Zato mu neće biti čudno što se vidamo i idemo zajedno — odgovori mladić.

— Odakle da pođemo? — upita Lun skrivajući svoje podozrenje.

— Imam jednu poznanicu, koja je takođe dirigovana. Kod nje ću pronaći nove šifre ulica, pa ćemo moći da uhvatimo neku čvršću vezu.

— Zar će ona pristati da vam da šifrovani popis ulica?

— Ukrašću joj ga, ako budem mogao da je uspavam za vreme sastanka. Imam dobre tablete, koje kradem od majke. Ona pati od nesanice, a te tablete su odlično sredstvo. Treba samo vešto podmetnuti u piće Nelli Braun.

— To je ta devojka?

— Da. Već danas ću je posetiti, jer je slobodna do večeri. Sastaćemo se posle toga i slušati poruke.

— Vi biste bili vešt detektiv — smejući se reče Lun. — Ali ovoga puta ne treba koristiti pilule. Daću vam nešto efikasnije. U trenutku od mora treba zadržati dah i otvoriti gasni mehurić, koji će kod nje izazvati san od najmanje dva sata.

Pošto detaljnije objasni upotrebu bezmirisnog gasa, koji je toliko puta koristio u svojim avanturama, Lun iz čvrste kutije izvadi gumeni mehurić veličine povećeg lešnika i pokaza izbočinu koju treba zagrebat noktom, pa da se gas oslobodi. Dik Samers je bio oduševljen.

Spremiše se da krenu i prođuše pored Dikove majke i oca, koje obavestiše da će zajedno prošetati. Oni im se osmehnuše i poželeše im dobru zabavu. Jedino Patricija Samers, koja ih ugleda u holu, izrazi svoje negodovanje:

— Zar ne možete i mene da povedete?

— Drugom prilikom, mala -- odmahnu Dik.

Sestra isplazi jezik na njega i obra ti se Lunu:

— Za inat njemu, ugrabiću prvu priliku da budem s vama!

— Detektivi su skupo društvo — reče Lun.

— Neka plati tata. Želim da imam svog detektiva — dodade razmažena devojka i ode preko hola njišući se u kukovima kao da je dugo studirala tu žensku veštinu.

Pri tome se osvrtala i zavodnički treptala očima na Luna.

— Kad se tako ponaša, dobijem volju da je izlupam — uzdahnu Dik Samers.

— I ja — složi se Lun.

— Dakle, poduhvat je pred nama. Ostaje samo da se dogovorimo o jednom. Zovite me jednostavno Dik i dopustite da ja vama kažem Roj — reče mladi Samers.

— U redu, Dik.

— Sviđaš mi se, Roj. Hteo bih da budem kao ti. Naučićeš me neki od onih udaraca i zahvata?

— Čim budemo imali vremena za učenje — složi se Lun.

*

Rastali su se kod Kubit tauna, u čijoj blizini je bio stan Neli Braun. Dik Samers nije ni slutio da sobom nosi zrnice-predajnik, koje mu je u kravatu Lun zalepio u trenutku dok je ocenjivao kvalitet materijala od koga je bila načinjena. Zrnice nije bilo veće od zrna sočiva i imalo je hiljade nevidljivih kukica, koje su se pripile uz tkaninu, kao čičak u krzno.

Lun ode da u svom skrovištu uključi seriju prijemnika, koji će na osamdeset različitih talasnih dužina preneti na trake automatskih magnetofona svaku poruku. Jedna od njih

snimaće svaku reč mladog Samersa i njegovih sagovornika.

Dik se pope u mali, ali luksuzni stan dvadeset sedmogodišnje Neli Braun, koja je kao svoje stalno zanimanje navodila da je foto-model. Bila je to snažna devojka, koja je imala sve što se traži od foto-modela, a ponešto i preko toga. Dik ju je upoznao pre Sibile Plezens i znao je da su njih dve bivale često zajedno, ali o tome još ništa nije rekao Lunu.

Na njegovo zvonjenje je otvorila pomalo bunovna, jer se trgla iz sna.

— Uđi, potraži piće i čekaj da se istuširam i obučem — reče ona i otrča.

— Da ti pomognem? — dobaci Dik za njom.

— Mama mi je rekla da do venčanja pazim šta radim — odvrati devojka i zalupi vrata od kupatila.

Vratila se obučena u tesne crne pantalone i crvenu bluzu od pletene vune. Dik napravi grimasu nezadovoljstva.

— Prohladno je, dečko moj slatki. A pored toga sam i tužna. Jesi li čuo šta se dogodilo Sibili Plezens? — reče ona sedajući među jastuke na široki divan.

— Koja to beše? — upita mladi Samers.

— Oh, ti lepi gade! Koliko si joj do sađivao dok nije otključala vrata svog stančića? Misliš li da ne znam da si se viđao s njom. Čak si joj pomalo bio zavrteo mozak — odvrati Neli više da pokaže svoje razumevanje, nego da ukori.

— Pa... Viđao sam je, ali samo tako... Tebe sam uvek voleo iznad svega na svetu — odvrati Samers i spusti se pored Neli.

— Ubili su je, jadnicu — reče Neli Braun zamišljeno i odjednom joj potekoše suze.

— Šteta... Pokušaj da ne misliš na nju — počeo Samers milujući joj ruku.

Devojka se nije branila. Rastegljive crne pantalone i pletena bluza, cr-

vena kao i njena kosa, bile su obučene na golo telo.

*

Dik Samers prebaci ukrasni pokri-vač preko golog tela usnule devojke, a zatim počeo da traži okolo. U nje-noj torbi nađe toki-voki primopre-dajnik, plan grada i popis ulica. Iz džepa izvadi svoj stari popis i od-mah zaključi da su brojevi novi. Tre-balo je zabeležiti samo broj prve u-lice pojedinog slova. Dalje je išlo re-dom. Sistem je bio jednostavan. Uvek je trebalo dati samo onoliko novih brojeva, koliko ima slova, a korisnik knjižice ispunjene sićušnim redovi-ma mogao je sam da beleži dalje.

Dik prepisa podatke i još čitav sat je brzo dopisivao brojeve uz ostale ulice. Potom sve ostavi kako je na-šao i leže uz Neli Braun. Kad je us-peo da je probudi, izgledalo je kao da je i sam spavao.

— Kako smo to zaspali? — tobože se čudio Dik.

— Malo sam spavala danas... Noć je bila neprijatna, pa sam pre podne bila nesposobna da sklopim oči — pravdala se Neli.

— Da li si sada odmorna? Hoće-mo li večeras nekud zajedno? — upi-ta Samers.

— Ne... Večeras nisam slobodna. Najbolje je da se izgubiš, mali po-kvarenjače. Mislim da ću jednom imati neprilika zbog tebe.

— Zašto?

— Ne znam... Mislim da traćim vreme s tobom.

— Zar me nimalo ne voliš?

— Ne znam. Laska mi što mladić tvoje lepote trči k meni. Možda je to, a možda sam malo luckasta.

— Nisi, draga. Treba da bude u-vek ovako lepo — zaključi Dik Sa-mers spremajući se da ode.

Ona ga isprati do vrata. Nije ni slu-tila da će uskoro mladić slušati i ra-zumeti poruku, koju je očekivala.

Dik se uputi u najbliži snek-bar i ode u toalet. Tamo je ostao čitavo po-la sata. A onda uhvati poruku:

»Crvenokosa, čuješ li?«

»Čujem«, odgovori glas Neli Braun.

»Večeras u trista dva, broj devet. Posle dvadeset i jedan«.

»Znam. Dogovoreno je i biće kako treba«.

»Javi kad budete otišli«, začu se kraj razgovora.

Dik Samers potraži ulicu i vide da još nije dopunio sve brojeve ulica. Upisivao je pazeći da bude tačno. Kad stiže do broja trista dva, otkri-da je to ulica razmaknutih vila i ku-ća s baštama na Haverštok hilu. Po-znavao je taj kraj prema šumi Kol-ders.

Pola sata kasnije našao se s Lunom i pokazao mu spisak ulica. Nije ni slutio da je Lun odmah zapamtio iz-danje knjižice sa spiskom ulica i svih dvadeset i pet početnih brojeva. Za njegovo basnoslovno pamćenje to ni-je predstavljalo poseban napor.

— Jednom ću ti dati da prepíšeš podatke — zaključi Dik.

— Trebalo bi da ih imam — od-vrati Lun i njih dvojica požuriše u Dikov stan.

Uz koktel su slušali poruke.

— Oni ne mogu imati više od dva-desetak devojaka — reče Lun.

Do sada sam izbrojao trideset i jed-nu, ali već dva meseca nisam otkrio nijedan nov nadimak. Mnoge devoj-ke znam, jer sam ih iz zabave sače-kivao tamo gde su ulazile. Zovu se Zlatna, Riđa, Crna, Žuta, Bela, Mala, Patka, Kanarinac, Zvezda, Džon, Džim i slično — pričao je Samers.

— Dakle, devojke s muškim nadim-cima.

— Ima i običnih imena, kao što su Iris, Grisolda, Dženifer, ili Bebi, Lili, Haj, Ket... Vrlo je zanimljivo — smejući se pričao je Dik Samers.

Zatim je ispričao kako funkcioniše sistem »pretplate« i da ista organi-zacija ima najlepše devojke u Pari-zu, Minhenu, Rimu, ili kojem dru-gom velikom gradu Evrope.

— I time je stvar svršena? — upita Lun.

— Jedna devojka mi je pričala da se šapuće i o drugim poslovima — nastavi Samers. — Počev od običnih krađa, pa do velikih poduhvata s mladim ženama bogatih staraca.

— Naručena ubistva? — upita Lun.

Mladić klimnu glavom i dade znak da čuju poruku. Aparat je bio uključen samo na prijem.

»Crvenokosa javlja. Čujete li me?«

»Čujemo. Govori.«

»Stigli smo u restoran. On naručuje večeru i zadržaćemo se najmanje dva sata.«

»Odlično, Crvenokosa! Jesi li bila tamo?«

»Nikada. Sve po dogovoru« — zaključujući glas Neli Braun.

Veza se prekide i Lun upita:

— Zar su to serijski aparati?

— Jesu. Ima ih sada tako jakih, da rade u prečniku do deset milja — objasni Samers i pruži aparat Lunu, koji ga je brižljivo razgledao.

— Kako si ti upao u sve to? — upita Lun vraćajući aparat.

— To je duga priča. Jednom ću ti sve reći — odgovori Dik Samers. — Sada treba da požurimo i vidimo šta se to dešava na Haverštok hilu.

Lun se složi i oni požuriše. Vozili su se svaki svojim kolima.

*

Vozeći za mladim Samersom, Lun je zaostao na jednoj raskrsnici, jer ga je zadržalo crveno svetlo. Malo dalje morao je da stane i pogleda položaj uličice na Haverštok hilu. Tako je izgubio šest dragocenih minuta.

Za to vreme Dik je izmakao i stigao do kuće broj devet. Mimoišao ju je i u senci drveća parkirao. Prišao je kući povučenoj u prostran vrt s dva drvoreda, ne primećujući ništa neobično. A tada je nastao pravi pakao. Odjeknuli su pucnji s prozora i u kući, a po vrtu i oko kuće iznikli su policajci u uniformama. Jedan od

njih zgrabio je Samersa i brzo mu stavio lisice na ruke.

— Šta se to događa? — upita Samers.

— To ćeš ti nama da objasniš — odgovori policajac ljutito.

Baš u tom trenutku Lun stiže na Haverštok hil i skrenuo na neasfaltirani prolaz između jednog gradilišta i neke stare kuće. Vičan da brzo osmotri i shvati šta se događa, zaključio da je policija na neki način stigla u pravi čas. Ostalo mu je da još malo osmatra.

Već posle nekoliko minuta stigoše još jedna kola. Lun izdaleka poznađe inspektora Ronalda Kustera. Zato se vrati do svojih kola i upali motor. Pucnjava beše prestala. Poveze se pravo ka kolima inspektora Kustera, koji iznenađeno uzviknu:

— Opet vi, Kukridž? — Kako ste se stvorili baš ovde?

— Pratio sam jednu ptičicu — mirno odgovori Lun.

— Znači Dika Samersa? — upitno reče inspektor.

— Zašto mislite da sam pratio baš njega?

— Zato što čuči tamo uz ogradu s lisicama na rukama. A vi mi morate objasniti šta tražite ovde. Ko vas plaća?

— Raspitajte se kod Dikovog oca.

— Znate li šta se dogodilo ovde?

— Ne znam.

— Neka banda je prodrila u kuću i počela da pljačka. Jedan naš policajac ih je primetio i pozvao pomoć. Kad su opkolili kuću, razbojnici su primetili i jurnuli da se probiju.

— I jesu li odmaglili?

— Da... Pri tome su ubili policajca — zaključio inspektor.

— Ali zašto ste uhapsili Dika Samersa? — upita Lun.

— Ovo je već drugi put da se nađe na mestu zločina. Uz to ima tokivoki aparat, kakav je nađen i kod ubijene Sibile Plezens. Ne pokušavajte da nam ga istrnete iz ruku — odgovori inspektor i njegova poslednja rečenica zazvuča preteći.

— Večeras sam bio s njim i izmakao mi je samo zbog crvenog svetla na raskrsnici. On nije kriv — odgovori Lun smeškajući se zagonetno.

— A-ha! Ipak pokušavate. Sve to tek treba da dokažete, a dotle ga nećemo pustiti iz šaka. Neće vam uspeti da ga izvučete! — osvetoljubivo reče inspektor Kuster.

— Pa ja to i ne pokušavam. Mladiću neće ništa smetati da ga malo prignječite. Njegov otac me plaća da vidim šta radi, a ne da mu pomognem u nečem prljavom. Samo vi otkrijte sve što on može da vam kaže — reče Lun.

— Volim da čujem kad tako govorite — reče inspektor već odobrovoljen. — A možete li da nam pružite još kakav trag? Zašto se Samers uputio baš ovamo?

— Čuo je poruku za izvesnu Neli Braun, u kojoj se pominjala ova kuća. Hteli smo da zavirimo šta se to događa.

— Ko je ta Neli Braun i gde biste je našli?

— Raspitajte se kod Dika Samersa, jer zbog žurbe nisam stigao da od njega saznam sve što je važno — zaključí Lun u želji da dobije malo prednosti pred policijom i sam porazgovara s Neli Braun.

— Mislim da vi znate nešto više i da to skrivate od nas — dodade inspektor podozrivo.

— Svaki živi inspektor policije misli to isto o privatnom detektivu — smeškajući se odgovori Lun.

Policajci su dovodili Samersa i Lun se pomeri u senku da ga ovaj ne bi video. Zato se obrati inspektoru:

— Bolje je ako mladić ne bude znao da sam bio ovde.

— Ipak igrate nešto nejasno, ali pristajem da vas skrivam. Uđite u svoja kola i neće vas primetiti. Inače ga odvede gore ka patrolnom automobilu. Sada će izneti i leš ubijenog policajca — zaključí inspektor Kuster i požuri kroz vrt.

Lun sagnut priđe svojim kolima i uđe u njih, a zatim vožnjom unazad

i bez svetla, spusti se sto jardi niže. Okrenu kola i odveze se prema Kubit taunu.

III

Pretpostavka Donalda Sikerta da zgrada u kojoj je stanovala Neli Braun ne sme imati noćnog vratar, pokazala se tačnom. Drugačije nije moglo ni da bude, jer Neli ne bi mogla da prima posete i slobodno obavlja svoju profesiju.

Sikert se posluži svojim univerzalnim ključem, koji je bio pravo sićušno čudo tehnike. Ta sprava kao da je pipala i mislila. Njen krak gurnut u otvor brave ispuštao je jezičke koji su sami nalazili dužinu. Lun otključa ulazna vrata i po opisu dobijenom od Dika Samersa nađe stan Neli Braun. Otključa i njega i upali svetlo, jer je znao da je devojkica još uvek daleko.

Obilazeći sve sobice Lun je zavirivao u svaki ugao. Čak je razgledao i zbirkicu ruža za usne. Izabra nijansu boje krvi i gurnu je u džep. Zatim u bifeu nađe veliki nož i oštricu stavi pod petu, pa zatim snažno navi. Nož puče, a Lun oštricu baci pod orman, a dršku zadrža. Na deo koji je do maločas držao oštricu on stavi nekakvu lepljivu belu masu, a zatim je oboji ružom, koga opet vrati u džep.

Posle tih čudnih priprema, on sede u fotelju i uključi svoj mali prijemnik. Sada je čuo prvo saslušanje Dika Samersa, jer je mikro-odašiljač u mladićevoj kravati dobro prenosio svaku reč.

— Objasnite nam kako ste uspostavili vezu s teledirigovanim prostitutkama? Kakva je vaša uloga? Šta znače brojevi uz nazive ulica u knjižici nađenoj u vašem džepu? — pitao je inspektor Kuster.

Samers je pričao o jednoj devojkici, od koje je i prvi put i sada ukrao šifru, ali nije pomenuo ime Neli Braun.

— Koja je to devojka? — upita inspektor.

— Ne znam joj ime, jer nije htela da ga kaže — odgovori Dik Samers.

— Vi lažete, mladiću. Time pojačavate naše sumnje. Sada je dosta šale. Recite nam zašto ste ubili Terensa Hartlija?

— Nisam ga ja ubio! Zar vam nije Roj Kukridž rekao da sam u to doba bio s njim?

— Tog kopilana ćemo takođe zgrabiti, jer nas i on laže. Sada se negde skriva, ali mi ga gonimo. On je vaš saučesnik — blefirao je inspektor Kuster.

— Inspektore... — promuca Samers.

— Vi ste ubili i Sibilu Plezens! — uzviknu inspektor strašnu optužbu.

— Koješta! Pa tog trenutka je sa mnom bio... — počeo Dik Samers.

— Samo ne recite da je s vama opet bio taj lažov Roj Kukridž! — prekide ga inspektor.

Lun se smeškao slušajući. Mladić je stvarno bio u škripcu. Ako je kriv za bilo kakav zločin, brzo će »propevati«. A ako je samo iz dosade nju škao oko pretplatničke prostitucije i toki-voki bande, onda će jednom shvatiti da to nisu stvari za zabavu dokonog mladića.

— Ko je ona devojka, od koje ste dobili šifre? — pitao je dalje inspektor.

— Ne znam joj ime. Zovu je Crvenokosa — lagao je i dalje mladić.

— Zašto skrivate Neli Braun? — upita inspektor glasom koji je trebalo da pogodi žrtvu kao udarac biča.

— Neli?... Ne znam... Možda se tako zove Crvenokosa... — mucao je Samers.

— Od kada ste član bande toki-voki? Ko je vođa?

— Ja nisam...

— Ko je Niktalop?

— Šta?

— Koliko ste još ljudi ubili?

— Zar ja ubio?...

— Priznajte, Samers! Imamo dokaze protivu vas.

— Kakve dokaze?

— Znali ste da Sibilu Plezens, koju ste voleli, ide u stan Terensa Hartlija. Imali ste toki-voki aparat. Sada smo ga našli kod vas. Imate šifre bande. Sada smo ih našli kod vas. Ubijen je policajac, a vi ste bili tamo. Treba li još dokaza? — grmeo je inspektor Kuster.

— To je strašno... pa ja nemam nikakve veze...

— Zašto ste ubili Sibilu Plezens?

— Nisam...

— Dokle ćete da lažete?

— Neću više da lažem. Sve ću vam reći — odgovori Dik Samers.

Lunovo interesovanje poraste, ali tada se čuše koraci na hodniku. Ključ kvrcnu u bravi i Lun se sakri u ugao iza velikog televizora, čiji je ormaric bio ukoso postavljen.

U sobu prvo uđe devojka i ne paleći veliko svetlo priđe ormaru s bifeom. Tamo upali diskretno svetlo, koje omogući gostu da pođe za njom.

Lun je razmišljao o tome šta li sada priča Dik Sanders i seti se pitanja inspektora Kustera o Niktalopu. Nije bilo prvi put da Lun čuje taj nadimak. Niktalop je čovek koji bolje vidi noću i u tami, nego danju. Taj nadimak je nosio, pričalo se o tome u Londonu i pisalo u mnogim novinama, vođa neke zločinačke bande. Ali, to je bilo sve. Zašto li je inspektor postavio pitanje o Niktalopu baš Diku Samersu?

Ali sada nije bilo ni vremena ni mesto za razmišljanje o tim stvarima, jer Neli Braun i njen posetilac su bili tu i trebalo je iskoristiti momenat.

— Posle posete restoranu, uvek osetim želju da se okupam — reče Neli Braun.

— I ja, gospođice — zakmeča jedan škripeći glas, koji nije mogao da pripada mladom čoveku.

— Onda, kupatilo je vaše dok ja ne proverim kako radi grejanje i spremim piće — reče devojka i ode u drugu sobu.

Lun polako proviri i ugleda čoveka šezdesetih godina, čije usne su još bile pune i rumene, ali su ga izdavale bore na licu i ono malo kose u vencu oko glave. Odelo na njemu je bilo skupo, a na ruci se video skup prsten od zlata i platine.

Neli Braun se vrati noseći čist i ispeglan ogrtač od šarene svile. Raširi ga i pruži gostu.

— Volim svilu i ovaj istočnjački vez — reče ona namignuvši.

— Kod vas je sve lepo — pohvali je posetilac i ode ka kupatilu.

Devojka beše uključila električno grejanje i Lunu postade i suviše toplo, jer je ostao u svom ogrtaču. Ona se svlačila kao da je pred gledaocima. Očito se u časovima dosade spre mala za slučaj da dobije angažman striptizete, pa joj je to prešlo u naviku. A možda se time nekada i bavila.

Lun je posmatrao dok nije ostala sasvim gola. Tek onda ona pokupi svoju odeću i pređe u spavaću sobu. Otuda se vrati ogrnuta prozirnom haljinom, koja je bila obrubljena nekakvim paperjastim ukrasom bele boje. Haljina je bila nezakopčana od vrha do dna i devojka se dobro osećala u toploj sobi, a Lun se znojio od suviše odeće i nepomičnosti.

Konačno, ona izmeša piće i postavi bocu s čašama na stočić okružen trima foteljama. Zatim potraži cigarete i jednu zapali. U tom trenutku vrati se njen posetilac iz kupatila. Ona se malo namršti videći da preko ruke nosi svoje odelo i prebacuje ga preko jedne fotelje. Dakle, plašio se da mu ne pregleda džepove, ako ostavi odelo u ormaru kraj kupatila. To je značilo da je imao iskustva i sa devojkaма mnogo nižeg ranga u pozivu Neli Braun.

Ona mu se ipak osmehnu i on iskoristi trenutak dok je prolazila pored njega da pomiluje njene gole grudi. Ona ga šaljivo lupnu po prstima i otrča u kupatilo.

Lun sačeka nekoliko trenutaka. Muškarac prvo osmotri svoj izgled u svilenom ogrtaču i napravi grimasu nezadovoljstva. Ali zatim odmahnu glavom, kao da je hteo da kaže: baš me briga! Okuša piće i zapali cigaretu. Lun tada pređe u akciju. Odvrnu gasni mehurić i gurnu ga preko tepiha, a sam zadrža disanje, kao da je zaronio u vodu.

Nepoznati muškarac odmah klonu i Lun požuri da podigne cigaretu s tepiha. Podiže muškarca iz fotelje i spusti ga na pod. Izvadi ruž iz džepa i na golim grudima onesvešćenog nacrtava »strašne« rane, a zatim nalepi dršku noža, kao da je celo sečivo zariveno u nepomično telo.

Zatim razmače usne onesvešćenog i gurnu mu u usta sićušnu smeđu pilulu, koja je trebalo da produži njegov san i izazove ukočenost. Odmah zatim Lun se vrati u svoje sklonište. Odatle još jednom osmotri tobožnjeg mrtvaca, čije telo je bilo slaboo svetljeno da bi se primetila podvala, ali dovoljno vidljivo da preplaši devojku.

Kad Neli Braun uđe, ispusti nekakav krik, kao da joj je neko pljusnuo pregršt vode u otvorena usta. Uhvati se za dovratak i jedva ostade na nogama. Lun se pitao da li će ona nadvladati slabost, ili će mu pričiniti teškoće svojom nesvesticom i panikom.

Međutim, Neli Braun je bila prilično čvrsta devojka i uskoro se savlada. Brzo uze torbu i počeo da zove preko svog toki-voki aparata:

— Zove Crvenokosa!... Zove Crvenokosa!... Javite se, zove Crvenokosa!

Lun je na svom malom prijemniku mogao da sluša odgovore bez opasnosti da ga devojka primeti, jer je i sama morala da čuje iste zvuke. Ona je malo čekala, a zatim opet nastavi da zove bacajući s vremena na vreme užasnuti pogled ka golom telu čoveka na podu.

— Čujemo, Crvenokosa, čujemo! Javićemo se kao i inače — dođe željeni odgovor preko prijemnika.

Sada je Neli Braun zurila u telefonski aparat postavljen na policiću uz stočić. Konačno, telefon zazvoni. Neli Braun ispriča da je čovek ubijen u njenom stanu.

— Šta da radim? — upita ona na kraju.

Lun nije mogao da čuje odgovor.

— Dobro... Odmah ću se obući. Ključeve od stana i ulaznih vrata ostaviću pod prvim stepenikom desno, kao i ranije — nastavi devojkica.

Slušala je još neka uputstva, a zatim zaključila:

— Odneću sve i neću se vraćati dok ne kažete. Ta tri dana biću u hotelu »Čendlers« u Vاتفordu.

U tom trenutku osetila je da neko stoji iza nje i ona iskrenu glavu. Lun joj pokri usta šakom i objasni:

— Ne treba da vičeš. Ako budeš poslušna, ništa ti se neće desiti.

Ona klimnu glavom i on je pusti. Devojkica privi skutove nezakopčane haljine zureći u nepoznatog čoveka.

— Vi ste ga... — promuca pokazavši rukom prema nepomičnom gostu.

— Da, devojkica. Ubio sam ga da vas optužim. Radio sam u rukavica i na nožu su samo vaši otisci. Onesvestiću vas i daću znak policiji. Tako ćete odgovarati za ubistvo iz neutvrđenih razloga. Otežavajuće okolnosti biće toki-voki aparat, šifrovani imenik ulica i vaš zanat star koliko i čovečanstvo — pričaio je Lun sedajući u fotelju.

Pri tome je povukao i Neli Braun, koja se prosto sruči na onu drugu fotelju.

— Zašto mi to činite?... Zašto me mrzite? — upita Neli.

— Ja vas ne mrzim. Hoću samo da vas uništim — odgovori Lun mirno i raskopča ogrtač, pa ga skide i prebaci iza sebe.

— Da me uništite?! Vi ste... Ne znam šta da kažem — mucala je Neli Braun.

— Hteli ste da kažete da sam lud. A nisam, vidite. Moj plan je jednostavan. Ja sam iz jedne suparničke organizacije. Mi smo pripremili velike poslove, ali nam smetate vi i vaša banda.

— Ne razumem.

— Shvatićete. Ubio sam ovog čoveka, da vas ucenim. Ako mi kažete sve što znate, primiću vas da i dalje radite, ali za mene. Dobijaćete dvostruko više. Uklonićemo leš i sve će biti u redu. U protivnom, na naročiti način ću vas onesvestiti i pozvati policiju. Reći ću da sam čuo nešto sumnjivo u ovom stanu. Sprećiću vaše prijatelje da uđu i vi ćete biti ubica bez odbrane. Vaš stan, vaš mrtvac, s vašim nožem u grudima, na kome su samo vaši otisci — izlagao je Lun mirno.

— Ali ja ću ispričati sve ovo policiji — reče Neli.

— Odgovoriće vam da ste izmislili gadnu laž, čiju ni jednu reč nećete moći da dokažete, jer ja neću ostaviti nikakve tragove — odgovori Lun.

Devojkica je neko vreme ćutala, a onda klimnu glavom.

— Imate me čvrsto u rukama!

— Bolje i pravilnije rečeno: na domaku ruke — smejući se ispravi je Lun.

— Pričaću vam sve što znam — počeo Neli Braun.

I, zaista, pričala je sve što je znala. A to nije bilo mnogo. Nije poznavala nijednog člana bande. Nepoznati čovek ju je zavrbovao i dao joj prve pare. Posle je ostavljala svoje ključeve na ugovoreno mesto i kad se vraćala nalazila je uputstva, ili nove šifre ulica.

— Postoje pretplatnici. Dobijem adresu na koju treba da se javim... To je deo mog posla — reče ona zatim.

— Ima i drugih poslova? — upita Lun.

— Dobijem zadatak da upoznam nekog bogatog čoveka, koji stanuje sam. Odvedem ga i za to vreme neko

opljačka njegov stan, dok je on kod mene. Inače postoji još jedan zadatak, koji svaka devojka mora da obavljati.

— Da vrbuje nove devojke?

— Pogodili ste, gospodine.

— Nije čudno, jer i mi ćemo imati isti sistem. Vi ste zavrbovali Sibilu Plezens?

— Jesam... Da li ste vi ubili onog pretplatnika?

— Lično nisam... Naši momci, možda... A šta je još posao vaših devojaka?

— To je sve.

— Lažete, Neli Braun! Pričajte istinu — zapreti Lun.

— Znate i to, dakle? — upita devojka.

— Pričajte — neodređeno reče Lun.

— Svaka devojka treba jednom da postigne životnu sigurnost. Tražimo bogatog čoveka, koji nema uže porodice. Treba se udati za njega i time se sve završava — nastavi Neli Braun.

— Lažljivice! — šaljivo zapreti Lun. — Ipak se nikada nećete udati, jer policija...

— Ostalo znate i sami... Zašto da vam pričam? — branila se devojka.

— Sve to znam, ali hoću da čujem od vas. Vidite li ovu kutiju pod mojim dlanom?

— Vidim.

— To je magnetofon, istina minijaturan, ali odličan. Snima svaku vašu reč. On će biti oružje u mojim rukama i garancija da nas nećete izdati. Kažite šta se dešava kad se udate.

— Neko vreme živimo mirno, a onda nagovorimo muža da se visoko osigura. Kad nestane, sve ostaje nama.

— A kako nestane? Neko ga ubije?

— Mislim da je tako. Često umre... Ima i saobraćajnih nesreća... Tako nestane — mučeći se objasni devojka.

— Da li poznajete nekoga od članova vaše bande?

— Nikoga. Znam da me neki ljudi prate, nadziru i štite, ali ne smem ni pomisliti da ih upoznam.

Lun je znao da je to istina. Lepa Neli Braun bila je samo roba i oruđe.

— Idite u sobu i legnite — reče joj ustajući.

Pri tome se nakloni u spavaću sobu i neprimetno baci novi gasni mehurić. Devojka ga poslušala i uđe u spavaću sobu. Koraknu prema krevetu i sruši se na njega bez svesti. Lun joj priđe, prekri je čaršavom i iz svojeg džepa uze kutijicu s iglicama za injekcije, na čijem kraju su bile sićušne gumene pumpice. Bocnu je na pregibu ruke i usprica joj sredstvo za spavanje.

Odmah zatim vrati se u sobu kod tobožnjeg mrtvaca i priđe telefonu. Pozva Skotland jarda i jedva dobi inspektora Kustera. Ovaj se javi glasom koji je odražavao nezadovoljstvo:

— Prekinuo sam posao, a već je ponoć. Nadam se da imate nešto važno da mi kažete.

— Nalazim se u stanu izvesne Neli Braun. Ovde mogu da se saznaju neke zanimljive stvari. Hoćete li doći odmah? — reče Lun.

— Je li ona tamo? — upita inspektor.

— Jeste. Dolazite li?

— Dolazim.

— Imam još nešto... Oko kuće će se možda muvati neki momci, koji bi trebalo odavde da iznesu jedan leš...

— Ko je ubijen? — upade inspektor kao da ga je neko ubo šilom.

— Nije niko ubijen, ali se misli da jeste. Mala podvala s moje strane. Sve ću vam objasniti. Gledajte da vaši ljudi uhvate momke.

— Postavićemo zasedu. Dolazimo! — zaključio inspektor.

— Znači da znate adresu. Dik je progovorio — upita Lun.

— Pevao je kao slavuj — odgovori inspektor. — Sad ću da prekinem vezu.

— Ne, čoveče! A kako mislite da uđete u stan Neli Braun? Ako provallite dići ćete ponoćnu galamu u celom kvartu.

— Onda mi kažite, pametnjakoviću!

— Lepo pozvonite na dugme za stan Neli Braun, a ja ću vam uslužno otvoriti — smejući se zaključiv Lun i spusti slušalicu.

Zatim požuri da pregleda torbu uspavane devojke. Radio je to sada stvarno u rukavicama i sve ostavio kako je i našao. Znao je da inspektor Kuster ima dosta za početak.

*

Zvono se oglasilo malo ranije nego što je to Lun očekivao i on proviri kroz prozor. Prepoznade kola inspektora Kustera parkirana malo dalje i primeti kako se dva uniformisana policajca skloniše u senke obližnjih kuća. Znao je da ih okolo ima još nekoliko.

On strča i otvori inspektoru, za kojim krenuše još dva detektiva u civilnim odelima.

— Mislim da je dovoljno ako uđete samo vi, a gospoda neka ostanu da pripaze na ulicu — predloži Lun.

Kuster se složi i šapnu ljudima da se zaklone.

Gore u sobi inspektor ustuknu i nehotično uhvati dršku revolvera.

— Vi rekoste da niko nije ubijen... A ovaj goli čova je proburažen tako da sečivo te nožine mora da mu viri iz leđa — reče zatim pažljivo motreći svaki pokret detektiva Kukridža.

Lun pogleda na sat i odgovori:

— Još nekoliko minuta i on će uстати.

— Ne verujem da će taj uspeti da vaskrsne. Za svaki slučaj pripaziću na svaki vaš pokret, Kukridž — reče inspektor obilazeći oko »leša«.

Lun se saže i s dva prsta odvoji dršku noža od golih i obojenih grudi nepoznatog. Pri tome je pričao:

— Devojka veruje da joj možemo natovariti ubistvo ovog gospodina,

koji se, po dokumentima u džepu njegovog odela, zove Edi Džomni i stanuje na Haverštok hilu.

— Pa to je čovek u čiji stan su provalili obijači — primeti inspektor baš u trenutku kada se »leš« pomeri.

— On uskrsava — upozori Lun.

Džomni je unezvereno gledao u dva čoveka nad sobom i konačno se usudi da sedne. Tek tada shvati u kvom je stanju i ljutito povuče skute ogrtača da prikrije svoju golotinju.

Inspektor je brzo ispitivao, a Džomni je pričao ništa ne skrivajući. Sve se svodilo na to da je imao priličnu uštedevinu, a stvorio je i znatne rezerve prodajom trgovine u Sitiju. Hteo je da živi lako do kraja života, ali je morao imati i neku prijateljicu.

— Mislim da bi vam novac dotekao do kraja života za sve drugo, ali za ovakve lepotice ne bi ni koju godinu — primeti inspektor Kuster.

Njegove poslednje reči zaglušišepucnji na ulici. On potrča do prozora i pogleda. Policajci su pucali, a odgovarao im je još jedan momak pokušavajući da se probije. Drugi je ležao pogođen na pločniku. Prozori uokolo su se otvarali i ljudi su provirivali.

— Pa te budale će ubiti i drugog — ljutito reče inspektor.

— Moraju, jer momak se brani. Imaju gadno iskustvo već i iz same ove noći — odgovori Lun.

— Pa to je da čovek izgubi pamet! Dve večeri, a već četiri hladna leša, jedan lažni mrtvac i jedan momak koji će za koji trenutak biti mrtav — razmotri inspektor mučni bilans.

Tek što je to rekao, a gangster pada. Nije uspeo da dotrči do svojih kola i iščezne iz opkoljenog dela ulice.

— Šta sada da se radi? — sumorno se pitao inspektor.

— Dozvoljavate li da se obučem. — upade goli Džomni, s čuđenjem posmatrajući svoje grudi išarane ružom.

— Gubite se u kupatilo, jer mi je noćas dosta muškog i ženskog strip-tiza — reče Lun.

Inspektor zaviri u sobu i ugleda Neli Braun na krevetu.

— Je li ona »mrtva«, ili je stvarno mrtva? — upita slomljeno.

— Spava — odgovori Lun.

— I pored ove galame i pucnjave?! — s nevericom odmahnu glavom inspektor Kuster.

— Pravedni imaju čvrst san — našali se Lun.

— Do đavola s vašim šalama, Kukridž! Ispričajte mi šta se sve događa, ili dajte da vam natakнем lisice, pa da posle razmišljam o svemu — odvrati inspektor i skljoka se u fotelju.

Lun se spusti u drugu i počе da priča kako je preplašio Neli Braun da bi mu ispričala sve što zna i kakav plan ima dalje.

— I vi smatrate da ona treba da ode i u »Čendlers«, pa da tamo postavimo zasedu? — upita inspektor.

— Vاتفord je mali i lako ćemo ga kontrolisati. Banda ne može znati kako su poginuli njihovi momci... — počе da objašnjava Lun.

— Zar ne čujete gužvu dole? Pa već najmanje deset novinara pokušavaju da se probiju ovamo — prekide ga inspektor.

— Ne možemo ništa drugo. Devojka treba da misli kako sam ja već uklonio leš. Oteraćemo tog jadnika Džomnija, a ja ću sakriti devojku — objasni Lun.

— Javnost će me razapeti kad se sazna da sam pustio tu devojku — primeti inspektor.

— Nećete je pustiti, nego ćete nadzirati svaki njen korak. Dole imate momke za taj posao — predloži Lun mirno.

Ali treba da je ispitam.

— Ona ne zna ništa više nego što vam je rekao Samers.

— Šta vi znate o tome? Samers je mogao svašta da kaže.

— Znam da ste ga propisno uplašili i zapretili mu optužbom o dvo-

strukom ubistvu. Našli ste kod njega toki-voki, šifre na popisu ulica i dosta drugih krivica.

— Vi mislite da sve možete pogoditi — podrugnu se inspektor.

— Onda ste ga zbunili pitanjima o Neli Braun, Niktalopu i optužbom da je član bande...

— Niktalopu?! Otkud vam ta ideja? — trže se inspektor.

— Niste ga pitali za Niktalopu? — upita Lun smeškajući se na onaj svoj prijatni način.

— Ovaj... Pitao sam ga i šta... Kad sve pogađate, onda znate i šta mi je izjavio — odgovori inspektor.

— To baš ne mora da bude. Radoznao sam da mi nešto o tome kažete — dodade Lun.

— Pa, on je bio ljubavnik ove devojčure. Shvatio je način povezivanja gangstera i teledirigovanih prostitutki. Tada je nabavio toki-voki i počeo da prati i upoznaje devojke. Zato su ga one noći pretukli zločinci kod Klisold parka...

— Da, inspektore... Znam šta je sve mogao da priča taj momak. Izgleda da on nije ni ubica, ni član bande — prekide ga Lun.

— Hm, izgleda! — progundā inspektor. — Nadao sam se da se od njega može početi u istrazi.

— Pa i počeli ste. Sada nastavimo sa Neli Braun, pa ćemo nekako stići do glavnih. Imate i novu šifru, pa organizujte praćenje devojaka — predloži Lun.

— Ali oni su je već promenili — odgovori inspektor.

— Kad se tako lako menja — reče Lun zamišljeno. — Ipak, imate Samersa.

— On ne zna ništa važno. Poznaje nekoliko devojaka i to je sve.

— A to nije malo. Neka opet ukrade šifru, ali u nekoj mirnijoj noći — reče Lun i nasmeja se glasno.

— Takva misao lako može da padne na um privatnom detektivu. Ali kako se nižu leševi, ja ne smem gurnuti mladića na taj posao. Oni su ga

jednom prebili, a sada će ga ubiti — odgovori Kuster.

— Neka pokaže zgodnim momcima iz vaše brigade neku od njih, pa joj vešto ukradite novu šifru. Možda bi i meni uspelo — reče Lun.

— Slušajte, Kukridž... Mislim da ste vi čudan čovek. Imam utisak da ujedno slušate i moje reči i moje tajne misli — odvrati zamišljeno inspektor.

— Znači, mislili ste da se tako poslužite mladićem. Ničeg čudnog nema u tome što ja to pogađam. Vi mislite logično, a i ja imam sive ćelijice mozga. Sve čudo je u tom logičnom mišljenju — dodade Lun.

— Ima tu još nečeg, gospodine Kukridž. Ne znam šta, ali osećam da ima još nešto... Vaša intriga oko Neli Braun je suviše genijalno i lako izvedena — zamišljeno reče inspektor Kuster.

— Mislim da ste u pravu. Treba mnogo lukavstva i još to neodređeno »nešto«, pa da se pohvata banda koja savršeno radi, ali se ne ustručava ni od brzih odluka i ubistava — dopuni Lun inspektorovo razmišljanje. — Dakle, prihvatate li plan?

— Mislim da bi trebalo — odgovori inspektor Kuster.

— Onda idite dole. Ja ću probuditi devojkicu i pokazati joj da nema leša. Džomnija pripremite da se povuče nekoliko dana. Uplašite ga da mu preti opasnost, ili nešto slično. Devojka će videti policajce oko kuće, a ja ću je izvesti kroz dvorište — izloži Lun.

Inspektor otvori vrata od kupatila i pozva Džomnija. Ovaj odgovori. Bio je obučen, ali je sedeo na podu i čekao da bude pozvan. Smejući se inspektor ga izvede.

*

Dolazeći svesti Neli Braun ugleda nasmešeno Lunovo lice. Zbog nečega joj je bilo prijatno da ga gleda i nije osećala onaj strah, koji bi bio opravdan obzirom na sve što joj je taj čovek

vek pripremao. Instikt joj je govorio suprotno od onog što je bilo vidljivo.

— Šta se dogodilo sa mnom? — upita devojkicu.

— Spavali ste, ali sada je dosta. Napolju je policija pucala na dva momka i ubila ih. Moguće je da će pretresti kuću, pa je najbolje da se izgubimo — odgovori Lun.

— Onda će oni naći onog... Goniće me i...

— Sve je čisto. Pokojnik je već daleko.

— Je li moguće? — upita Neli i brzo ustade.

Haljina joj se otvori i gole grudi očešale se o Luna, ali nije mislila na to. Zaviri u drugu sobu i ohrabrena pregleda kupatilo, hodnik i malu ostavu.

— Nema ni tragova krvi — reče ona ushićeno.

— Sve je čisto i u redu. Ostaje samo da me slušate i biće dobro — odgovori Lun i priđe stolu s pićem. — Brzo se obucite i ponesite koferčić sa stvarima za nekoliko dana.

Već posle tri minuta stajala je u kostimu i ogrtaču, a u ruci je imala veliku putnu torbu. Lun je uze od devojkicu i oni tiho izadoše. Spustiše se u prizemlje i izadoše na dvorišna vrata, koja inspektorovi momci već behu otključali i ostavili samo prtvorena.

— Kako ćemo preko zida? — upita devojkicu.

— Ja ću vas podići — odgovori Lun i priđe zidu, koji je bio visok najmanje osamnaest stopa.

Osmotri ga pod slabim svetlom s udaljene svetiljke i zaključa da na površini nema lomljenog stakla, ni bodljikave žice. Ipak privuče jedan sanduk i pope se na zid. Opipa površinu zida i zovnu devojkicu. Uze je oko pojasa i podiže iznad sebe. Devojka zadivljena njegovom snagom sede na zid. Lun se vinu k njoj i odatle je spusti u drugo dvorište.

Malo kasnije nađoše se u sporednoj uličici. Lun povede devojkicu oko bloka i tako stigoše do njegovih kola.

Kada krenuše, Lun poče da joj objašnjava:

— Činite se da ništa ne znate i da ste se u svemu pridržavali uputstava. Ako otkrijete svoju ulogu, oni će vas ukloniti već i zbog same sumnje da radite s nekim drugim. Setite se Sibile Plezens.

— Ali oni ipak mogu da me ubiju — primeti Neli.

— Neće. Moji ljudi će budno motriti. Vi ne mislite ni na šta drugo, nego na trenutak kad ćete mi pomoći. Dotle se odmarajte i čekajte. Evo vam malo novaca — odgovori Lun.

Devojka pogleda u hrpicu novca i zviznu:

— Pa, tu ima najmanje sto funti!

— Baš toliko — osmehnu se Lun.

Vozili su se prema severu, a Neli Braun se pribijala uz vozača. Njena kolena se nađoše uz njegovo bedro.

— Hej, lepotice! Umesto ručice me njača zgrabiću vaše koleno i onda... Svašta može da se desi, a ova starudija zna da jurne kao ćudljiva mazga — smejući se izgovori Lun.

IV

»Amfibija« garaža na Roteritu bila je bučno mesto. Postavljena uz dokove, blizu stanice podzemne železnice i s pogodnim prilazima iz nekoliko ulica, brzo je napredovala. Vlasnici su polako osvajali teren oko garaže. Već su bili otkupili jedno staro skladište i dve stare zgrade, koje su u toku jednog veka nekoliko puta menjale namenu. Garaža je imala sopstvene pumpe goriva, trgovinu opreme za automobile i lake motorne čamce i glisere, restoran i bar. Ovde su se popravljali i opsluživali jednako automobili i motorni čamci. Nad delom starog doka izgrađen je zimovnik za stotinak motornih čamaca, a nad njim šestospratna građevina za parkiranje automobila. Stari hotel uz garažu bio je renoviran i sada je radio skoro isključivo za garažu.

Dakle, »Amfibija« garaža bila je svet za sebe, iako tu uz Temzu i na-

domak Sitija. Od radionice sasvim skromnih mogućnosti, koja je počela da radi pre četrdeset i dve godine, ovde se razvio jedan zamršen organizam u kome su pulsirali mnogobrojni centri i tokovi. Dizalice, kranovi, tuneli, magacini s unutrašnjim nadzemnim i podzemnim prolazima, cevi, različite mašine, navozi i kanali činili bi zamršeno klupko da nije bilo ljudi koji su brzo i lako prihvatili automobile na jednoj i čamce na drugoj strani, isporučivali uslužena vozila i davali sva obaveštenja. Jasno su bile obeležene granice do kojih su mogli da prodru posetioci spolja.

Usred tog spleta u kome je zujalo, sviralo, škripalo i glodalo mnogo mašina i uređaja i gde su stotine ljudi užurbano radili najrazličitijim alat-kama, postojalo je i jedno ostrvce mira.

Debeli betonski zidovi opremljeni širokim čeličnim vratima odvajali su i skrivali dvospratnu kuću vlasnika garaže Čarlsa Handona. On je odatle mogao da dospe u svaki deo garaže, ili zgradu svoje administracije, ali k njemu su mogli da uđu samo pozvani.

Toga dana pozvana su bila četiri čoveka, koji su stigli u toku četvrt sata. Pokazali su kartončiće i pošli dalje. Pred njima su se otvarala metalna vrata, ulazi u podzemne prolaze i konačno ih propustiše dva stražara pred betonskim zidom. Četvoro kola zaustaviše se na uskom betonskom parkingu i gosti uđoše u baštu. Predoše zajedno uski vrt i uz pet stepenica popeše se u prostrani hol Handonovog stana.

— Kad god dođem ovamo pomislim na jedno neprijatno mesto — reče Markus Vitšed, čovek uskih ramena, ali glomaznog tela.

— I mene nervira to režanje mnogih vrata, koja se s treskom zalupe kao da su tog trenutka nekog ulovila u svoju džinovsku mišolovku — osmehnu se Kliv Pinter, čovek snažnog tela i lepog izgleda.

Ova dvojica su odudarali svojim izgledom brižljivo odevenih ljudi od ostale dvojice, koji su bili u sportskim odelima i košuljama bez krava-
ta.

— A ja uvek razmišljam da li bih uspeo da prodrem ovamo uprkos svih straža — smeškajući se reče Brjus Volton.

Na sebi je imao kratku sportsku bluzu od jelenske kože obučenu iznad sitno karirane belo-crvene košulje, koja je po nečemu ličila na njegovo lice išarano sitnim crvenim kapilarima.

Sve njih pogleda ćutljivi Bak Hol, čovek pegavog lica i rde kose, čije gipko telo je skrivalo hitrinu i snagu kojoj bi se iznenadio svaki protivnik.

— Brbljate kao da vas je strah — reče on i hitrim pokretom popravi svoju vindjaknu od svetlosivog platna.

Ostali ga mrko pogledaše, kao ljudi kojima je neko pogodio najtajnije misli.

— Kad te spuste deset jardi ispod zemlje, a znaš da je to niže od površine Temze, pa te posadi nepoznat čovek ispred sebe i počne da naređuje... — počeo da govori Markus Vitsjed, ali njegove reči prekide signal lifta.

Svi pođoše ka zadnjem zidu hola i otvoriše vrata lifta, koji nije imao uređaja za upravljanje iznutra, nego je neko njime rukovao s nepoznatog mesta. Lift se bešumno spusti i vrata se automatski otvoriše.

— Sve ovo mi liči na tajno skrovište Luna, kralja ponoći — reče Brjus Volton.

— Možda i jeste — odvrati prezri-
vo Bak Hol.

— Voleo bih da znam kakve veze s ovim skloništem ima vlasnik garaže — progunda Kliv Pinter.

— Pričamo gluposti, momci! Zar ne znate kako je prošao Oskar Debden... On je bio radoznao i njuškao je oko Handona — upozori ih Markus Vitsjed, dok su išli uskim hodni-

kom obloženim pločama od brušenog čelika koji ne rđa.

Stigoše do jednih vrata od masivnog i takođe brušenog čelika. Vrata tiho kliznuše u stranu i svaki od njih nehotično uđe kao da se plašio da će vrata naglo poći unazad i uhvatiti ga za dovratnik. Strah se nije javljao bez razloga, jer su se vrata naglo zatvarala čim bi poslednji čovek prošao, pa je izgledalo kao da bi mogla da mu uhvate nogu ili ruku, ako se ne bi brzo odmakao.

Ovde je sve bilo sračunato da ostavi snažan utisak. Sva četiri gosta podzemnog skloništa sećala su se šta se dogodilo kad je jednom prilikom Brjus Volton nemarno odbacio svoj šal preko stepenika, koji je odvajao jednu od druge polovine prostorije. Iz poda su ka tavanici iskočile kao koplja oštre čelične šipke. Fotočelije su registrovale taj predmet i munjevitost stvorile ogradu. Uhvatile su i probile šal tako da je čovek nehotično pomišljao kako bi prošlo ljudsko telo da je zakoračilo na tu stranu.

Prostorija je bila dugačka deset, a široka svega šest jardi. Jedna polovina imala je pod uzdignut jednu stopu nad podom drugog, jednakog dela. Uz stepenik su se videle okrugle rupe na svaka tri inča. Iz njih su izletale metalne šipke, ako bi neko prekoračio stepenik.

Prva prostorija, u koju su ušla četiri čoveka imala je četiri u red postavljene fotelje, a ispred svake se nalazio stočić sa kutijama cigara, cigareta i duvana za lule najbolje vrste. Desno i levo su bili ormani s policama punim najboljeg pića.

Druga prostorija je bila isto tako uređena, ali je imala samo tri fotelje. U nju se ulazilo kroz uska vrata u uglu. Dok su četiri pridošla čoveka sedala u fotelje ili birali piće i cigarete, vrata drugog dela prostorije se otvoriše i jedan za drugim uđoše tri čoveka u širokim ogrtačima od tankog platna zelene boje. Svaki je na levoj strani grudi imao zlatom izvezen broj 3. Lica su im bila pokrivena

svilenim maskama takođe zelene boje, a na glavama su imali kape slične onima što ih nose džokeji, sa prozirnim štitnicima od zelenog celuloida, ili nekog sličnog materijala.

— Cetvorka je na okupu! Halo, momci! Kako ste? — reče prvi od pridošle trojice.

— Odlično! Kako su gospoda iz Trojke? — odvrati Kliv Pinter.

— Nije loše. Dakle, treba da radimo, jer ne smemo zloupotребiti gostoprimstvo ovde — reče prvi maskirani.

Ovde je bilo uobičajeno da od trojice maskiranih govori samo jedan. Ostala dvojica su ćutala, ili mu se obraćala šapatom.

— Prvo da raščistimo s krivcem — nastavi maskirani s trojkom na grudima. — Ubistvo Terensa Hartlija je bila greška, koja naše udruženje može skupo da košta. Niktalop je naredio da tražimo iskrenu ispovest, ili smrt krivca.

Vitšed, Pinter, Volton i Hol su zureli u maskiranu trojicu, ali niko ne reče ni reči.

— Dakle? — nastavi maskirani. — znamo ko je krivac a to će uskoro znati i policija. Sreća je što smo bili brži.

Opet niko nije odgovorio.

— Onda da zaključimo. Vi znate da fotelje na kojima sedite u postolju imaju neku vrstu uređaja za pogubljenje. Na moj pritisak prstom na dugme, otrovne igle će probiti sedišta. Sačekaću pola minuta — reče maskirani i pruži ruku ka stočiću, na kome je bila tastatura s četiri dugmeta.

Četvorica se zgledaše.

— Da li sigurno znate krivca?

— Znamo. Imamo i dokaze, ali nam treba njegov dokaz iskrenosti i kajanja — odgovori maskirani.

— Šta smatrate pod tim da je neko kriv? — upita Brjus Volton, čije lice išarano mrežom crvenih kapilara počeo da se znoji.

— Krivac je ubica pretplatnika Terensa Hartlija — odgovori maski-

rani i njegova ruka krenu k tastaturi.

— To sam bio ja — reče Brjus Volton i ramena mu se opustiše.

— Tačno, Brjus! Ti si napravio glupost. Zašto? — upita maskirani.

— Izlaj sada sve, Voltone, ili ćemo te mi skinuti — zareža Bak Hol.

— Ko bi pomislio na tako nešto?! — upade Kliv Pinter.

— A mi smo mislili da je neko počeo suparničku borbu s nama. Jesi li ubio i starkelju u stanu Neli Braun? — upita Markus Vitšed.

Brjus Volton polako, s dva prsta, izvuče maramicu iz džepa svoje kožne bluze, pazeći da neko ne pomisli da poteže oružje. Obrisa lice i počeo da govori:

— Laura Hartli je bila moja devojka pre nego što sam...

— To znamo. Kaži kratko zašto si ubio Hartlija — opomenu ga maskirani.

— Ona nasleđuje veliko bogatstvo i naplatiće osiguranje. Kako sam ja i inače, kad bi ta operacija došla na red, trebalo da naplatim deo za udruženje... No, hteo sam da sa Laurom pokupim sve što se može i da nestanemo. To je sve — zaključio Brjus Volton.

— Izdao si, Brjus — dobaci Bak Hol.

— Jesam... Možda ste i vi krivi. Vodim već dugo sve poslove naručenih ubistava. Najviše sam ih sam izvršio... Čoveku je ponekad teško. Hteo sam da se odlepim. Sad znam da sam pogrešio — objasni Volton već pribranije.

— Gospodo, izneću predlog Niktalopa. On smatra da Brjusova iskrenost može da bude razlog da mu ovaj put oprostimo — izloži maskirani. — Ali vas četvorica imate pravo da sudite u svom krugu. Molim vas samo da imate u vidu da je Volton najbolji organizator i izvršilac naručenih ubistava u Londonu.

— Istina je! — složi se Bak Hol. — Opomenimo ga i zaboravimo njegovu grešku.

— I ja tako mislim — reče Kliv Pinter.

— Onda u čast toga popijmo nešto dobro — pridruži im se Markus Vitšed i njegova uska ramena se zatresose od nečujnog smeha.

Volton ih pogleda i ustade. Otvori orman s pićem i poče da puni čaše viskijem.

— Meni molt s običnom vodom — upozori ga Kliv Pinter.

Za to vreme i »trojka« odabra piće i iza nevidljive granice izmenja šapatom po nekoliko rečenica.

— Nastavljamo! — pozva prvi maskirani. — Izvestiće nas prvo Kliv Pinter.

— Čim smo saznali za smrt Terensa Hartlija, javili smo Voltonu da spreči odvođenje Sibile Plezens. Nismo ni slutili da je on umešan... Njegov čovek s »foto-aparatom« je brzo uredio stvar. Neka Brjus ispriča zašto je pozvao policiju.

— Već odavno sam pratio Hartlija. Znao sam gde je njegov stan i po pozivima shvatio sam da je naš pretplatnik. Njegova žena je tajno uzela otiske Terensovih ključeva. Ušao sam u stan i skriven čekao. Javio sam policiji misleći da devojka neće stići tako brzo. Mislio sam da ću time odbaciti sumnju, jer niko od vas ne bi pomislio da ću ugroziti samog sebe — ispriča Volton.

— Znao si da si i sam pod stalnim nadzorom. Kad si u Temzu bacio paket s pretplatničkim aparatom ostao si da iscepaš kartončiće. Neko je uzeo par delića, po kojima smo utvrdili da je to baš Hartlijev pretplatnički kartončić. Zar nije to siguran dokaz? — ispriča maskirani.

— A toliko sam pazio da li me ko prati. Zakleo bih se da bih i duha osetio — reče Volton.

— Svoj deo posla smo brzo završili. Javili smo da se ponište sve šifre kod devojaka. Dali smo nove, ali već sinoć smo morali opet da ih poništimo — nastavi Kliv Pinter, šef službe teledirigovanih devojaka.

— Zašto? — upita maskirani.

— Pa taj vražji mladić je nekako opet stigao na mesto poziva. Opet tražim da se mladi Dik Samers ukloni — odgovori Kliv Pinter.

— Kako je tamo došlo do ubistva policajca, Hol? — obrati se maskirani Baku Holu.

— Jedan od mojih najboljih provalnika je suviše brz na revolveru. Znam da je to neprijatna stvar, ali nije se mogla izbeći pucnjava, jer bi taj momak pao u šake policiji — objasni Bak Hol.

— Da li je ko shvatio ulogu tog vražjeg detektiva? — upita maskirani.

Niko ništa ne reče. Samo Kliv Pinter upita:

— Zašto je naređeno da ne održavamo dalje vezu sa Neli Braun? To je jedna od mojih najboljih devojaka. Ona radi i na pronalaženju novih.

— Nama je javljeno da je uhvaćen njen poziv. Neko je ubio čoveka, čiji su stan posetili Hol i njegovi momci, dok se taj starkelja nalazio kod nje. Užasnuta devojka je dobila uputstvo da se skloni, a naši, dva Voltonova momka su poslata da uklone leš i tragove. Posebna kontrola je otišla da osmotri. Voltonovi momci su naleteli na policiju. Svojom hrabrošću su, možda, spasli samog Brjusa, jer cenimo to što on bira zaista odlučne i neuhvatljive ljude — objasni maskirani.

— Ali policija, izgleda, nije našla leš u stanu Neli Braun. Ili možda to kriju od štampe — primeti Brjus Volton. — Međutim, svu graju su digli oko otpora mojih momaka.

— Naš osmatrač je video kako Neli Braun beži preko zida, iako je policija mogla da je uhvati. S njom je bio jedan muškarac, koji ju je odvezao svojim automobilom. Utvrđeno je da su to kola detektiva Roja Kukridža. On ju je otpratio do Vاتفorda, gde smo je mi uputili. A tamo vrvi od policijskih agenata, koji osmatraju — objasni maskirani.

— Kakvu igru vodi taj detektiv?
— upita Bak Hol.

— On je u službi Dika Samersa i sada se trudi da ga izvuče iz zatvora, pa zato pomaže policiji. Opasan je i treba videti šta da učinimo s njim — objasni maskirani.

— Ja sam prilično zgoreo... Dakle, moje je da uklonim to njuškalo. Učiniću to brzo i bez galame — javi se Volton. — A čim se Dik Samers opet pojavi, ukloniću i njega.

— Lakše, Brjus! Detektiv nam treba živ u ruke, jer moramo saznati kako stoje neke stvari i šta zna policija. Zatim, Dik Samers ne sme da bude ubijen. To je možda priprema za nešto drugo, jer njegov otac je bogat. Ali svi vi i vaši ljudi morate znati da Niktalop izričito zabranjuje ubistvo Samersa. Možete mu dati lekciju batina i naučiti ga pameti da se okani naših devojaka, ali ništa ozbiljno protivu njega. Jeste li razumeli? — objasni maskirani.

— A ako ga uhvatimo da opet špijunira devojke? Smemo li ga malo pritegnuti i zatvoriti? — smejući se upita Volton.

— To ne bi bilo na odmet. Ali uradite tako da ne vidi gde ste ga zatvorili i brzo javite — odgovori maskirani.

— Da li da pustimo novu šifru za devojke? — upita Kliv Pinter.

— Odaberite samo najlepše i najsigurnije, da bismo zadovoljili pretplatnike. Dobro ih nadzirite i pazite da ne padnu u ruke policiji — odgovori maskirani.

— Zar ne bi bilo dobro da nekoliko dana devojke ne rade? — upita Bak Hol.

— Rekli smo da obične veze zadržavamo. Ali pretplatnike moramo zadovoljiti, makar i uz veliki rizik — upade Markus Vitsjed.

— Sasvim je tako. Čim pretplatnici jednom uzalud potraže društvo, postaju nepoverljivi i mogu obustaviti plaćanje — dodade maskirani.

— A šta ćemo s Neli Braun? — upita Kliv Pinter.

— Dalje od nje! Ona je sumnjiva i pod nadzorom policije. Ako utvrdimo da je brbljala pred detektivom, onda se zna — odgovori maskirani.

Još neko vreme postavljana su pitanja i davani jasni odgovori. Na kraju maskirani zaključí:

— Potrebno je da budete tačni u svemu. Naše udruženje je neuništivo jer ima savršenu organizaciju. Eto, na primer, vas četvorica vodite svaki svoju grupu. Kliv brine o svemu što je u vezi s teledirigovanim devojka, ali ne zna ništa dalje. Brjus sa svojim momcima uklanja onog ko nam smeta, ali tu se završava njegova aktivnost, ako izuzmemo pokušaj s Laurom. Bak vodi provale i lepo pokupi plen na pripremljenom terenu. Markus pronalazi pretplatnike i proverava njihovo držanje, ali ne zna ništa više. Jedino neko od vas četvorice može da izda ostalu trojicu, a ovi svoje ljude. Ali to ne bi uništilo udruženje — pričao je maskirani.

— Niko od nas i nema dokaze protiv drugog — primeti Kliv Pinter.

— Tačno. Vi ne znate ništa o nama trojici. A nas trojica ne znamo ništa o »dvojki«. Kad se sastajemo s dvojkom, onda smo mi bez maski, a »dvojka« s maskama. Nad dvojkom je možda sam Niktalop, ili do njega postoji još neko. Dakle, nikad policija neće uspeti da prodre do vrha. A od vrha ne postoji samo kontrola, nego i zaštita ostalih članova organizacije — zaključí maskirani. — Sve ovo ponavljam da se ne bi javile sumnje i strah, ali i zato da se neko opet ne zanese svojim planovima i pogreši kao Volton.

— Stvari su jasne. Ostaje li plan ostalih akcija u važnosti? — upita Markus Vitsjed.

— Naravno! Niko ne sme menjati već donete odluke, ako ne dobije naređenje za to — odgovori maskirani. — Ima li još pitanja?

Niko se nije javljao i »trojka« ustade. Maskirani su čekali dok četiri

šefa osnovnih grupa udruženja ne izadoše, a zatim se i sami povukoše čuteći.

*

Za to vreme je radio još jedan savršeni mehanizam. Ali tamo je bio samo jedan čovek s mnogim čudnim uređajima u podzemnom skloništu. Bio je to Donald Sikert.

Lun je preslušao sve trake magnetofona, koji su beležili pozive teledirigovanim devojkama, emitovanje saslušavanja Dika Samersa i sve ono što se događalo oko Neli Braun. Samers i Neli Braun već su bili »obeleženi« neprimetno prikačenim mikro-odašiljačima.

Naročitu pažnju Lun obrati na deo izjave Dika Samersa, koji nije čuo kad ga je prekinuo dolazak Neli Braun i Eda Džomnija u stan teledirigovane devojke. Kad traka dođe do obećanja Dika Samersa da će govoriti istinu, Lun pojača zvuk i počeo pažljivo da sluša. Čulo se kako inspektor Kuster još jednom opominje Dika, a zatim kako ovaj počinje:

— Moju radoznalost izazvali su česti očevi razgovori s prijateljima. On uvek započinje priču o tome kako policija ne uspeva da stane na put mnogim gadostima sadašnjeg Londona. Navede primer teledirigovanih devojaka i izazove radoznalost. Prijatelji se raspituju i on priča o postojanju pretplate na ljubav. »To je sramota našeg veka«, ogorčeno bi zaključivao. To je pričao samo kad ne bi primetio da sam tu i da slušam.

— Kako je opisao sistem pretplate? — pitao je inspektor Kuster.

Dik Samers je pričao sve ono što se inače znalo o načinu poslovanja teledirigovane prostitucije, a zatim nastavi:

— Slučajno sam upoznao Neli Braun. Jedne večeri sam pronašao njen toki-voki aparat i shvatio sam da ona nije samo foto-model... I sam sam kupio takav aparat. Slušao sam mnoge naloge i otkrio da posto-

ji šifra. Iskoristio sam priliku i u kafu stavio jako sredstvo za spavanje, koje sam uzeo iz sobe moje majke. Neli je spavala, a ja sam prepisao šifru. To sam ponavljao kad god bi se šifra promenila. Neli me je upoznala sa Sibilom Plezens, a ja sam iz radoznalosti upoznao još i neke druge devojke. Pokušavao sam da prodrem dalje i otkrijem celu organizaciju.

— I kakav je rezultat? — upita Kuster.

— Nisam uspeo ništa da otkrijem. Tada sam odlučio da postanem pretplatnik. Rekao sam to pred nekoliko ljudi, koje sam sretao u lokalima gde su sedele devojke. Oni su me zadirkivali i mislio sam da neću uspeti. Ali jednog dana sam dobio pismo bez potpisa, na kom je pisalo: »U antikvarnici na Fulem rodu prodaje se knjižica o ljubavi. Košta sto funti, ali će vam pružiti ono što želite. Dalje ćete plaćati pretplatu od dvadeset funti mesečno na račun otplate duga za kupljene knjige«. Priložen je bio broj računa.

— Imate li broj tog računa?

— Imam ga, ali on ništa ne znači, jer antikvar tvrdi da sam odneo knjige. Posle sam shvatio da postoji više načina pretplate i da je to nekad kupovina bezvredne slike, stalne lože u malom varijeteu, pretplata za održavanje automobila, porudžbina leka protivu opadanja kose... Istraživao sam, ali nisam uspeo da dođem do bilo kojeg određenog čoveka. Posle raspitivanja kod antikvara, neki momci su me izazvali i istukli.

— I vi ste sada pretplatnik?

— Nisam. Moj otac je slučajno otkrio da imam unajmljenu sobu i upao jedne večeri, dok sam očekivao posetu. Pronašao je aparat i tresnuo ga o zid. Izgrdio me i poneo ostatke aparata. Upozorio je majku da mi ne daje novac, a meni zapretio da će joj ispričati šta sam činio. Nije mi više ni trebalo da plaćam pretplatu — pričao je Dik Samers.

Inspektor mu je postavio još mnoga pitanja, ali odgovori nisu bili ni-

šta novo. Lun ipak sačeka ceo razgovor. Zatim priredi beleške koordinatora za sve pozive teledirigovanim devojkama. Svi prijemnici su bili spojeni i sa osetljivim koordinatorom, koji je bio Lunov pronalazak i koji je mogao brzo da odredi i zabeleži položaj odakle predajnik emituje poziv. Prenoseći beleške na plan Londona zaključio da svi pozivi dolaze iz parkiranih automobila. Poziv istih karakteristika davan je ubrzo s novog mesta, tako da nije bilo teško zaključiti da se banda služi automobilima. Tako se nije mogao otkriti položaj centra. Ali Lun je izveo detaljniju analizu. Primetio je da prvi pozivi istog primopredajnika počinju u centru grada a zatim se udaljavaju. Povezujući sve te linije nađe se da se one seku najčešće u Roteritu, blizu stanice podzemne železnice.

Ali to je bilo sve što je postigao. Podesi ponovo sve svoje komplikovane radio-uređaje i ostavi ih da primaju poruke. Proveri traku koja je beležila šta se događa oko Neli Braun, ali tamo nije bilo ničeg zanimljivog. Na traci aparata koji je slušao predajnik podmetnut u kravatu Dika Samersa nije se ništa čulo, što je značilo da su mu oduzeti predmeti suviše ni u zatvoru.

Još dva sata Lun je proveo u pripremanju svojih komplikovanih sprava, gasnih mehurića, bombica, trik oružja i svega onog što je moglo da zatreba u jednoj opasnoj pustolovini. Često je gledao na zidni časovnik, jer je očekivao vreme za poslepodnevni sastanak sa Džejn Vittington.

Ta divna žena je bila isključena iz njegovih pustolovina već čitavih pet meseci. Ali nije mogla da bude isključena i iz njegovog srca. Svi procesi i optužbe protivu Džejn Vittington bili su obustavljeni u Londonu, jer je i najmanja optužba na njen račun izazivala pravu buru nezadovoljstva naročito među mladima.

Sada se Lun zabavljao sećanjima na susret s mladom učenicom u Či-

kagu. Pred njim kao da su nekim moćnim aparatom projektovane epizode onih uzbuđljivih pustolovina i borbi, koje je doživeo s Džejn Vittington. Ali sećanje na časove provedene s tom ženom opet je budilo njegovu čežnju. Džejn je bila potpisala izjavu da ne zna mesto boravka Donalda Sikerta i da se sa njim ne viđa, kao i to da je njena građanska dužnost da obavesti policiju ako se on opet javi. To je bila cena po kojoj je Džejn ostavljena na miru, iako su je s vremena na vreme agenti brižljivo uhodili. Sve je govorilo u prilog zaključku da Džejn više ne viđa Luna.

Ona je od policije tražila da joj se nađe stan u koji se ne bi sumnjalo. Pregledala je nekoliko stanova, koje su agenti prethodno ispitali i odabrala je zasebnu kuću s baštom i visokom ogradom, koja je bila zabatom oslonjena na petospratnicu. Niko nije slutio da je ta kuća ponuđena zbog jedne svoje odlike: nalazila se uz zgradu u kojoj je bila detektivska agencija Roja Kukridža.

Samo genijalni konstruktor, kakav je bio Lun, mogao je da u tišini i tajno izgradi neprimetni prolaz i čitav sistem veza između kuće Džejn Vittington i sobice za odmor tobožnjeg Roja Kukridža. Tako su nestale sve prepreke za njihove susrete, pune nežnosti i prave sreće.

Džejn je znala i put do čudnog Lunovog skloništa u zemlji pod jezercem, ali ga nije koristila, jer je pretila opasnost da do Rezervoara na Totenem hilu dovede uhode, Lunove neprijatelje, kojih nije bilo malo.

Lun još jednom pogleda na sat i krenu. Kad je izašao iz kuće na nasipu, kroz koju je izlazio iz svog podvodnog carstva, već je bio pao rani jesenji sumrak. On sede u svoj na izgled obični automobil i poveze se k Sitiuu. Uskoro uđe u detektivsku agenciju. Mildred Arkrait mu na stolu beše ostavila obaveštenje:

»Dobila sam kijavicu, pa ne želim da je proširim na ostalo mnogobrojno osoblje. Uspela sam da konačno dobijem telefon s istim brojem koji je i u našem birou. Ležeći mogu da dežuram, kao da sam tamo. Zadržala sam i svoj raniji broj, da ne bi bilo zbrke. Proveru o pravima Džordža Batera sam završila i plaćeno je pet funti. To je sve, dragi skitnico«.

Lun se smejao na račun šale o mnogobrojnomo osoblju. Pomisli na sve prigovore vredne Mildred Arkrajt o njegovim retkim dolascima u agenciju, koja nije ni slutila da su oni noću mnogo češći i iz naročitih razloga.

Pošto pređe u svoju sobu za rad, on podesi nekoliko sitnica, od kojih je jedna bila i sićušna tele-kamera. Zatim pređe u sobicu za odmor, zatvori vrata i priđe malom portabl televizoru. Podesi ga na naročit način i uključi. Osmehnu se videći da je na drugoj strani Džejn već uključila svoj deo uređaja. Naoko običan portabl televizor, koji je u rukama svake druge osobe normalno funkcionisao i primao obične programe, sada je bio na posebnoj vezi.

Džejn je ležala na širokom kauču i čitala.

— Halo, draga! — javi joj se Lun i na ekranu ugleda kako se ona brzo okrenu.

— Oh, dragi! Došao si? Odmah ću ti pomoći — odgovori ona.

Sa stola dohvati jednu vazu i brižljivo je okrenu, mereći običnim uglomerom prema ivici stola. Lun u svojoj sobici takođe podesi sličnu vazuu. Ta dva predmeta su samo u naročitom položaju emitovala signale, koji su se dopunjavali i oslobađali za dejstvo precizni mehanizam, koji je uklanjao deo zida iza velikog ogledala u njenoj sobi i iza tapiserije u Lunovoj sobici. Kada je deo zida bio uklonjen videlo se da mu je sredina od livenog čelika.

Čim Lun prođe, Džejn pomeri vazuu i tajni prolaz se zatvori u istom trenutku kad se njihova tela nađuše

u zagrljaju. Glasno su se smejali i razgovarali, jer su znali da precizni i sigurni uređaj za zvučnu izolaciju ne dozvoljava da makar i zvuk pucanja prodre dalje od prozora, ili vrata sobe. A ta soba je na svoj način prava mala tvrđava.

— Doneću čaj, a ti isključi kameru. Imam osećaj kao da neko može da nas gleda iz tvog sobička — smejući se reče Džejn.

Lun je poslušao ostavljajući da aparat ipak prima iz agencije, ali da se tamo ništa ne primeti. Pogleda knjigu koju je Džejn čitala i tiho zviznu.

— Da ti pomalo ne postaješ šarlatan, draga? Kakva je ovo knjiga »Biološka sredstva u regeneraciji ljudskog organizma«? Valjda ne maštaš i ti o večitoj mladosti?! — doviknu joj zatim.

— Da stalno ne menjaš svoj izgled i boju kose, ne bi tako mislio. Stani pred ogledalo i pogledaj svoj izgled. Zar ne izgledaš mlađi i svežiji, nego pre dve godine?

— Tada sam patio... Hteo sam da ti dam slobodu i bili smo odvojeni. Ovoga puta sam srećan.

— Nije samo to. Nisam čarobnica, niti veštica, ali mnoge stvari ravne mađiji dobijaju se od prirode, kad se ona shvati — smejući se reče Džejn donoseći čaj.

— Zato si đavolski lepa. Čini mi se da si ti stvarno sve lepša i sve mlađa. Otkrivaj tajnu, čarobnice! — odvrati Lun.

— Sirup »Džejn«, kako si ga nazvao i koji ti se toliko sviđa da nikad ne zaboravljaš da mi pomeneš ako ti je zaliha na izmaku, nije ništa drugo do izvrstan lek. Sviđa ti se zato što osvežava, a ne slutiš da sprečava starenje i čak podmlađuje — pričala je Džejn.

— Tako? Dakle, ti podvaljuješ, draga. Zainteresovana si i hoćeš da sam mlad. A ako ja želim da budem mirni, dostojanstveni starac već kroz dvadeset godina?

— E to neću! Poštujem starce, ali volim mladost — smejući se odvratila Džejn.

Uz čaj su pričali o tome šta je ko radio i doživeo dok nisu bili zajedno. Džejn je radosno pričala o svojim novim eksperimentima i Lun je s divljenjem slušao. Bila je to oblast o kojoj je dosta znao, ali u kojoj je Džejn postizala neslućene uspehe.

On je njoj pričao o svojim ispitivanjima zvuka.

— Podstakla me je ona vest o ispitivanjima u Marselju. »Zvižduk smrti« zaista postoji. Infrazvuci ne mogu da se čuju ljudskim čulima, ali oni su stalno prisutni. Pričao sam ti o negativnom uticaju i znaš sve do zvučnog oružja. Otkrio sam i zaštitu od njega — pričao je Lun.

— Da li stvarno ta zviždaljka, koja se ne čuje, može da izazove rušenje? — upita Džejn.

— Pre osam dana bio sam u brdima kod Otlia. Tamo sam zakupio napuštene zgrade jednog imanja i isprobao uređaj. Sve zgrade su se srušile nakon nekoliko sekundi. Imao sam tamo i nekoliko životinja, čije kaveze sam ostavio na leđima i posmatrao ih televizijskom kamerom. Čudno su se ponašale, zatim mučile i nakon jednog minuta sve su uginule — ispričala Lun.

— To su postigli i oni u Marselju, ali zašto ti radiš na tome? — upitala Džejn.

— Tražio sam protivrjeđenost.

— I jesi li šta otkrio? — uzbuđeno upitala Džejn.

— Po staroj logici, talasi mogu da se potiru. Snaga zaustavlja snagu. Oružjem protiv oružja... Dakle jednostavno drugim izvorom zvuka, uklanjanje se zvučni napad. Ovde imam zvučni revolver, koji je u stvari mala lampa za pulsiranje potrebno za ultrazvuk. Videćeš kako deluje — reče Lun i uperi prema njoj predmet sličan većem naliv-peru.

Ona se ukoči i pogled joj postade prazan.

— Ustani, ako možeš. Kaži mi nešto — reče on mirno.

Džejn je ostala ukočena. Usne joj se pokrenule, ali ne reče ništa.

Lun isključio uređaj i pružio joj drugi, sličan predmet.

— Čim osetiš prvu nelagodnost koja traje oko četiri sekunde, još si u stanju da misliš i deluješ. Uključi svoj uređaj pokretanjem ovog dugmeta — objasni joj zatim.

— Sada verujem da su oni lekari sa Givroom u Marselju bili na pragu kalapsa, koji bi, da je potrajao izazvao smrt. Kako deluje ova zaštita?

— Najpogodniji ultrazvuk je onaj od sedam perioda u sekundi, jer je ista frekvencija koju nalazimo na elektroencefalogramu ljudskog mozga. Čovek je paralisan, ali nepovređen. Niže frekvencije, ako su vrlo snažne, mogu da ubiju. Uređaj za odbranu automatski određuje frekvenciju infrazvuka, stavlja u pogon svoju zvučnu pumpu i daje međufrekvencije, koje brane od zvuka. Detaljnije obrazloženje je dugo i dobićeš ga drugom prilikom — objasni Lun.

Ponovi upotrebu svog zvučnog oružja, a Džejn odmah uključi oružje za odbranu. Osećala je izvesnu neprijatnost, ali je mogla normalno da deluje i misli, a tako isto i da razgovara.

— Imam i nešto malo jače oružje. Kad ga upotrebim, na dve stotine oko mene svi ljudi bivaju paralisani. Dejstvo zvuka prekidam po nekoliko sekundi, jer bi inače ljudi stradali — ispričala Lun, stavljaajući u džep svoje novo oružje.

— Oh, dragi Donalde! — uzdahnu Džejn. — Kad ne bi na svetu bilo toliko smetnji i pokvarenosti, kakve bi sve uspehe postigla nauka! Samo ono što si ti pronašao, a ostaje tajna da ne postane oružje smrti, postalo bi prava blagodet za čovečanstvo.

— Akustični top može da ruši brda, probija stenje, rastresa zemljište... A može i da posluži da se bez napora hvataju divlje zveri, da osta-

nu žive i nepovređene — odvrati Lun. — Ali ja istražujem iz potrebe da saznam... A postoji i nada da otkrijem nešto univerzalno dobro.

— Eh, ti, sanjalice! — uskliknu Džejn i njene ruke mu se oviše oko vrata.

Njegovi prsti baratali su oko jedne kopče na njenoj odeći.

— Uvek zaostaješ u upoznavanju tih malih patenata — smejući se zadirkivala ga je Džejn.

— Čekaj samo, otkriću i tu tajnu — odvrati Lun i uze je u naručje.

Uzgređ baci pogled na veliki muzički ormar. Magnetofonska traka je bila na svom mestu. Znao je i koja je, pa samo pritisnu dugme, a Džejn se jače privi oko njegovog vrata. Zvuci muzike ispuniše sobu. Džejn ispruži ruku i uključi automat naroči tog svetla. Poče čudna igra svetlosti i senki, a sve to u ritmu muzike.

Njih dvoje se nađoše na širokom ležaju. Počinjala je igra sreće, radosti i uživanja. Dva genijalna ljudska bića prodirala su u tajne ljubavi, još uvek nedostupne drugim ljudima.

Hiljadama godina ljubav je ostajala primitivna, opterećena prošlošću, načinom života, shvatanjima, ljudskim manama, bolestima psihe i svim onim što čini ljudsku nesavršenost.

A Lun i Džejn bili su prodrli daleko u tajne ljudskog savršenstva, pa i savršenstva ljubavi. Oni se nisu podavali trenucima ljubavi. Bila je to čista ljubav, nešto neshvatljivo i neobjašnjivo.

Sati su prolazili kao trenuci, a i kao večnost, kao beskonačna vrednost.

*

Bližila se ponoć kad je Lun krenuo da srećnu Džejn ostavi njenom odmoru. Pre otvaranja tajnog prolaza osmotri na ekranu svoju sobicu za odmor i zamišljeno zastade. Na ekranu su se videla i vrata, a sada ona nisu bila sasvim zatvorena. Bio je

siguran da ih je pre pet časova ostavio zatvorena. On uključi skrivenu kameru u svojoj radnoj sobi i tada ih ugleda.

Dva momka su sedela i dremala u njegovim foteljama. On uključi i kameru u sobi gde je danju radila gospođica Arkrajt. Tamo je iza vrata sedeo u zasedi snažan momak s mašinskom puškom preko krila.

Lun nije hteo da budi Džejn. Znao je da će se zid bešumno pokrenuti i zato namesti vaz u određeni položaj strahujući nisu li nepoznati i nezvani gosti pomerili onu drugu. Ali sve je bilo u redu. Prolaz se otvori, a na ekranu se videlo da ona dva čoveka i dalje dremaju. Lun uđe u svoju sobu i pomeri vaz. Otvor se zatvori, a Lun u svoj kabinet ubaci otvoren gasni mehur.

Dva nepoznata čoveka se jedva vidno pomeriše i utonuše u dubok san. Lun već odškrinuta vrata sasvim otvori i pređe preko sobe, a u odeljenje gde se beše smestio čovek s mašinskom puškom. Tu ubaci nov gasni mehur. Opet zadrža disanje, a zatim mirno pođe i skloni oružje u ormar Mildred Arkrajt. Zatim uze uspavanog momka i kao džak ga povuče za sobom. Posadi ga u treću fotelju, a sam za sebe namesti četvrtu.

Pošto isključi kamere, da slučajno probuđena Džejn Vittington ne bi videla šta se ovde događa i tako izgubila svoj dragoceni odmor, Lun nađe kalem naročite žice, kojom veza zarobljenike.

Čekao je da se probude, ali smešteni u udobne fotelje, tri nepoznata čoveka su iz gasom izazvanog sna prešli u prirodno spavanje. Jedan od njih počeo da hrče. Smejući se, Lun spremi komade širokog flastera i, kako je kome lepio usta, tako su se budili, kolutajući očima.

— Hej, momci! Želim vam dobrodošlicu u agenciju Kukridž — počeo Lun.

Svi vezani pokušali su da se pokrenu, ali tanka, neraskidiva žica ih je

sprečavala. Posmatrajući ih Lun je tražio vođu ove trojke. Čoveku kakav je bio Lun nije bilo teško da to odmah otkrije. Onaj čovek iz zasede kod vrata u sobi ispred Lunove i još jedan gledali su trećeg, kao da od njega traže pomoć. A on im nije posvećivao nikakvu pažnju. Samo je s mržnjom i preteći zurio u Luna.

— Vama ću osloboditi usta, da razgovaramo. Opominjem vas da ne volim galamu, psovke i nepristojnosti — reče Lun skupljajući iz pepeljare pepeo i ostatke od popuštenih cigareta. — Ako poremetite mir ove noći, sasuću vam sve ovo u usta. A gadno je i teško se guta.

Pepeo sasu na jedan papir i napravi paketić sličan onim starim apotekarskim papirima za uduvavanje praškova u usta. Kad je bio gotov s tim, povuče mu flaster s lica, koje se iskrivi.

— Sad je prošlo. Neprijatni su flasteri — reče Lun. — A sada mi recite nešto o sebi.

— Proklet da si, njuškalo! — odvrati nepoznati.

Lun podiže paketić s pepelom i prinese ga ustima ljutitog psovača, koji skupi usne. Njegovo lice išarana sitnim crvenim žilicama nalivalo se krvlju. Lun se osmehnu i vrati paketić na sto.

— Dakle, bez psovki i svađe! — opomenu opet sagovornika — Ko ste vi, čoveče?

— Neću da odgovaram ni na jedno pitanje. Možete da me ubijete, ali neću vam ništa reći. Ne možete da me naterate — odgovori vezani.

Lun klimnu glavom i u svom stolu potraži nekakvu sprej-limenku. Prinese je licu jednog, a zatim drugog čoveka, čija su usta bila i dalje zalepljena. Oni odmah sklopiše oči.

— Spavaju kao zaklani. Sada možete da govorite bez stida — reče Lun.

— Neću da govorim! Pozovite policiju, ili nas pustite!

— To ne bi bilo dobro. Vi ćete govoriti... Treba da govorite... Opu-

stite se i slušajte... Treba da mi kažete sve što znate — govorio je Lun pokrećući ruke ispred lica vezanog čoveka.

Počinjala je neprijatna, ali neophodna seansa hipnoze. Uskoro je čovek odgovarao na svako pitanje.

Bio je to Brjus Volton. Lun je postavljao pitanja o tome ko je pred njim i ko su momci. Zašto su došli baš ovde i redom, po logici, koju su dopunjavali Brjusovi odgovori.

— Kuda ste hteli da me odvedete? — pitao je dalje Lun.

— U sklonište Trojke — odgovori Brjus Volton.

— Ko je Trojka?

— Ljudi u zelenim maskama i odelima.

— Šta su oni?

— Šefovi.

— Jesu li tvoji šefovi?

— Jesu.

— I još čiji?

— Cele Četvorke.

— Ko je još u Četvorki?

— Markus Vitsjed, Bak Hol i Kliv Pinter.

Lun uze beležnicu i počeo da piše, a zatim nastavi da pita.

— Ko je Vitsjed?

— Šef za seksi pretplate.

— A ko je Kliv Pinter?

— Šef teledirigovanih devojaka.

— Šta vodi Bak Hol.

— On je šef družine za provale.

— Koji je tvoj posao?

— Naručena ubistva.

— Ubio si Terensa Hartlija, zar ne?

— Jesam...

— Ko je naručio ubistvo?

— Niko... Sam sam... Ja i Laura sami.

Tačni odgovori su sledili na sva pitanja. A Lun je umeo da ih postavlja. Bio je već umoran, ali mozak mu je radio besprekorno. Uskoro je znao mnogo o načinu rada celog »Udruženja« i opis »Amfibija« garaže. Setio se svojih linija ka Roteritu. A garaža je bila tamo.

— Gde stanuje Markus Višed — pitao je dalje Lun.

— Ne znam. O njemu ne smem ništa da znam — odgovori Brjus Volton.

— Gde stanuju Pinter i Hol?

— Ne znam. O njima ne smem ništa da znam.

— Je li to pravilo »Udruženja«?

— Jeste.

— Kako sarađujete?

— Šifrovane poruke... Sastanci u »Amfibiji«...

Lun je dalje pitao o tome kako se ulazi u garažu i kako se održavaju veze. Volton objasni da Trojka zna adrese svih i da ih kontroliše na neki način. Ispriča i kako je odgovarao zbog ubistva pretplatnika Hartlija.

Lun je studirao Voltonovo lice, nadole očešljanu kosu, koja je imala proređene zaliske, njegovo odelo, ruke i zube. Malo su ga brinule crvene žilice, ali i to nije bilo nemoguće urediti.

Napolju je padala kiša i Lun pripremi Voltona da mu pomogne u odvođenju ostale dvojice. Probudi ih i podvrgnu hipnozi, a zatim krenuše. Kao mesečari pođoše tri čoveka pred Lunom, koji ih je uzgred držao na nišanu zvučnog »pištolja«, spremnog da dejstvuje.

Ali sve je išlo kako treba i ljudi se smestiše u automobil. Lun ih je vozio u svoje skrovište. Trebalo je još dugo ispitivati hipnotisanog Voltona, a zatim i njegove momke.

Bilo je već tri sata posle ponoći, kad ih je smestio u neku vrstu kaveza, podeljenog na šest delova. Snabdeo ih je hranom, vodom i pićem, a zatim ih probudio i objasnio im kako će se snalaziti u ovom čudnom zatvoru.

— Gde smo mi? Ovo je kidnapovanje! Skupo će vas to stajati! Jednom ćeš pasti šaka našim ljudima — pretio je Brjus Volton.

Lun počeo da ga lomi pričajući mu šta sve zna o »Udruženju«.

— I sve si mi sam pričao tamo u agenciji — reče mu Lun, smeškajući se pokroviteljski.

— On laže, momci! On je sam đavo, ili Lun, kralj ponoći! On laže... On je... Lun! Gospode... — promuca na kraju Volton, splasnuvši kao mehur proboden iglom.

Dva prestravljena gangstera su kroz šipke gledala čas Luna, a čas svog šefa. Lun počeo i njih da ispituje, ali oni su znali samo detalje. Lun im u »kavez« neprimetno pusti uspavljujući gas i oni se spustiše na ležajeve.

Slomljeni Volton opet brzo zapade u hipnozu. Ali sada je svaku njegovu reč snimao magnetofon. Kad ga Lun oslobodi hipnoze, uključi reprodukovanje snimljenog razgovora.

— To je nemoguće... Zar sam sve pričao?! — reče prestravljeni Brjus Volton, stežući rukama šipke da mu prsti pobeležu.

— Naučnici su otkrili način da se »ispere« mozak i uništi ličnost. Zaboravićeš sve i nećeš znati ko si i šta si bio, a bićeš dobar kao dobroćudno i neiskvareno dete — reče Lun.

— Znam!... Ti si Lun... Lun to može... Ali oni će me i tada ubiti — isprekidano je govorio gangster.

— Onda budi poslušan, pa ćeš imati šansu — odvratila Lun i nastavi ispitivanje.

Odmah zaključila da Volton pokušava da laže i pripremi zamke. To su potvrđivali neki odgovori suprotni onim koje je dao pod prvom hipnozom. Ipak je i ovaj razgovor koristila. Bar toliko da Lun shvati u kakve opasnosti bi mogao da zapadne pri izvođenju plana, koji se u toku noći već stvorio u njegovoj glavi.

Lun tada pretrese usnule momke i probudi ih. Izvede ih zatim iz kaveza.

— Vas dvojica ste ubice. A sada se branite — reče im i brzo udari jednog, pa drugog.

Oni su neko vreme zbunjeno trpele lake udarce, a onda živnuše i ko-

načno razjareni napadoše iz sve snage. Bila bi to neravnopravna i smrtonosna borba, da protivnik ove dvojice nije bio Lun. Njegova borba s njima izgledala je besmislena i Volton ju je posmatrao začuđeno.

— Zgrabite ga, momci! Jedan u noge, a drugi oko vrata! Držite ga! — počeo da navija pipajući džepove da vidi nije li mu ostalo što od oružja.

Ali Lun je njega bio dobro pretresao, još dok ga je smeštao u kavež.

Borba je postajala sve oštrija. Jednog gangsteru puče leva podlaktica i on iskrivi lice od bola, ali nastavi da se bori. Drugom je lice bilo izubijano i krvavo. Sada i drugom nabubriše obrve i krvlju se podliše pod očnjaci.

— Mučitelju! Biješ te jadnike! Pusti jednom mene! — dovikivao je Volton videći kako se njegovi ljudi teturaju izubijani, a na Lunovom licu nema ni jedne povrede.

Konačno oba padoše onesvešćeni. Lun donese špric s injekcijama naročite vrste i ubrizga im bezbojnu tečnost. Zatim ih odvuče napolje. Vratiti se i objasniti Voltonu:

— Njih ću sada odneti i pustiti. Znam gde stanuju i gde će ih prihvatiti tvoji ljudi, a ti ćeš ostati ovde.

— Šta će biti sa mnom? — upita opet klonuli gangster.

— To još niko ne zna — odgovori Lun.

Svitala je kasna jesenja zora kad je stigao do Voltonovih kola i u njih preveo dva gangstera, koja su bezvoljno gledala ne shvatajući ništa. Gledali su u »novog« Voltona kao da ga ne poznaju.

V

Kroz prolaz iz Evelin strita Lun utera kola u dvorište bara »Old lodž«, odgurnu vrata, ali ne iziđe. Klonulo je sedeo za upravljačem. Niko ne bi mogao da slutiti ko se skriva

iza ovde svima poznatog lika Brjusa Voltona. Jedan vižljast momak s cigaretom zalepljenom za donju usnu priđe automobilu i uslužno pozdravi:

— Halo Brjus! Je li sve u redu?

— Nije... Pomogni mi da iziđem i zovni nekog da smeste Čada i Korka — reče Lun tobože umornim i promuklim glasom.

Gangster ga pridrža dok je izlazio iz automobila i povede ga ka uskim dvorišnim vratima. Lun mu se prepuštao, jer je to bio najbolji način da ne napravi neku grešku. Uđoše u jedan hol, gde su sedela dva momka igrajući s tri karte. Oni okružiše tobožnjeg Brjusa Voltona.

— Šta se dogodilo, šefe? — upita jedan.

— Smestite Čada i Korka — promuklo reče Lun.

Ona dva momka požuriše u dvorište, a vižljasti odvede Luna u susednu sobu, koja je bila uređena kao kakav klub. Desetak fotelja i četiri divana pokazivali su da ovde često dugo boravi grupa ljudi, od kojih neki mogu i da spavaju. U uglu je bio jedan pisaći sto s telefonom. Lun pogleda na tu stranu i spusti se na divan najbliži pisaćem stolu.

Probdevena već treća noć bila je i za njega suviše veliki napor.

— Moram da se odmorim. Učinite što treba — reče on vižljastom momku, koji je bacao ostatak cigarete i lepio novu na svoju opuštenu donju usnu.

— U redu šefe! — odvrati gangster.

Odmah zatim Lun zaspa. Za to vreme gangsteri smestiše Čada i Korka na divane i posedaše u fotelje, zbunjeno ih gledajući onako natekle, krvavih lica i zgrčene od bolova.

— Pa, Čadu je slomljena ruka. Pozvaćemo starog Vilija — reče jedan od gangstera i okrenu telefon.

Uskoro stiže čovek prilično smešnog izgleda. Široka brada mu je bila sasvim bela, ali lice rumeno i nasmešeno. Na glavi je imao nekakav tesni polucilinder. Znali su ga da on

ume da leči rane i povrede i ne jednom je brinuo o ranjenim gangsterima, ali niko nije znao da li je on pravi lekar. Kružile su priče da je kažnjen oduzimanjem lekarskog zvanja zbog mnogih krivica, ali niko to nije znao tačno. Znali su samo da se na njega mogu uvek osloniti i da on uvek može doći tamo gde su skloništa gangstera. A mnogi su znali da je s revolverom vešt ne manje nego s lekarskom slušalicom, ili zavojima.

— Jeste li bili u areni, ili ste se sudarili sa podzemnom železnicom u tunelu? — smejući se upita Old Vili.

Čad i Klark su se skupljali uz naslone i unezvereno gledali.

— Gospodin doktor Elison će vam pomoći — reče jedan gangster.

— Jeste li onemeli vas dvojica? — upita starac.

Čad i Klark su ćutali. On dade znak da mu zdravi momci pomognu i počeo da stavlja gips na Čadovu ruku. Zatim počeo da mu »krpi« naprsline od udaraca po licu. Konačno prevrtao i Korka. Uzgred je pokušavao da ih ispituje, ali oni su ćutali, kao da ne veruju ni reči. Old Vili zatim ode.

Luna probudi zvonjenje telefona. On prihvati slušalicu i začu nepoznati glas, koji je pitao:

— Je li to Brjus?

— Ja sam — odgovori Lun promuklim glasom.

— Šta se dogodilo? — pitao je dalje neponzati.

— Stradali smo. Čad i Kork su u teškom stanju. Nije ni meni dobro.

— Dođi onda u garažu i povedi oba momka.

— Nisam u stanju još jednom da sednem za upravljač. Sve mi je gore. A oni su u nekom bunilu... Kao da su poludeli.

— Poslaćemo jednog momka po vas — zaključio nepoznati i prekide vezu.

Lun sede u najbližu fotelju. Slušao je pitanja odmahujući, a zatim nastavi da sluša razgovore one trojice zdravih momaka. Pamti je svaku

reč i učio. Uskoro je znao imena sve trojice, što mu je bilo važno.

— Ko je previo Čada i Korka? — upita zatim.

— Bio je tu Old Vili.

— Ko? — pripita Lun i protrlja čelo.

— Kažem, bio je Vili Elison, doktor — odgovori vižljasti.

— Trebalo je da me probudite. Nijam se ne osećam baš najbolje — zaključio on i sklopi oči.

Tobože opet zapade u dremež, ali je pažljivo slušao. Tri gangstera su bila radoznala šta se to dogodilo njihovom šefu, ali se nisu usuđivali sada da ga uznemiravaju.

— Znači, nisu uspeli da dovedu tog detektiva — reče jedan od njih.

— Ne verujem da je to bio obračun s detektivom. Mora da je bilo mnogo protivnika — zaključio drugi.

Uskoro stiže jedan momak u crnom radnom odelu i javi da je tu s automobilom. Momci pomogaoše prvo Lunu da se smesti pored vozača, a onda prenesoše Čada i Korka, koji su pružali nekakav bojažljivi otpor.

— Kad pomislim koliko su oni tipova samleli i ucmekali, a kako su sada satrveni — uzdahnu vižljasti.

— Ne lupetaj, Tom! — opomenu ga Lun.

*

Dok su se vozili prema Roteritu, Lun je razmišljao o tome kako je već znao mesto grupe naručenih ubica i kako će malo kasnije stići u jednu od tvrđava gangsterske bande, a možda i u samu centralu.

Na ulazu u jedno odeljenje garaže automobilu priđe momak smrknutog izgleda obučen u kožnu bluzu i crni džemper. Nagnu se kroz spuštено staklo i osmotri povređene momke i tobožnjeg Brjusa Voltona. Lun je mislio da li će njegova maska i ovde biti dobra.

— Kola ostavi u boksu devet i vrati se, a oni neka čekaju tamo — reče nepoznati.

Lun je imao polusklopljene oči i kad automobil krenu, on kao da se trže i upita vozača:

— Je li to neko zaustavljao?

— Bio je gospodin Gvilt — odgovori vozač.

— Krupna zverka — neodređeno reče Lun.

— Ne mogu da shvatim zašto se tom siledžiji pušta da svuda zaviruje. Niko ne voli Alberta Gvilt, ali ga se svi plaše — brbljao je vozač.

Stigoše u betonski boks sličan bunkeru od debelog betona. Vozač ostavi kola i iziđe na široka vrata. Skoro u istom trenutku četiri smrknuta čoveka dođoše s nosilima i izvukoše Čada i Korka. Lun ostade da sedi u kolima. Prošlo je tako skoro deset minuta, a tada se pojavi Albert Gvilt. Lun nije o njemu znao ništa više od onog što je rekao vozač automobila.

— Kog vruga sedite tu? Uđite tamo gde vas čekaju — ljutito reče Gvilt.

— Ne vičite Gvilt! I ovako sam nemoćan. Ne mogu ni da ustanem — odgovori Lun i uzdahnu.

— Hoćete li da vas nosim i malo poljuljam u naručju? — ljutito upita Gvilt.

— Ne treba da me nosite... Ali sam ne mogu — odgovori Lun mirno i sklopi oči.

— Hajde, oslonite se na mene — dodade Gvilt i stade uz vrata automobila.

Lun se s mukom izvuče. Kolena su mu podrhtavala i on se prilično osloni na Gvilt. Odmah oceni da je ovo snažan čovek, nabijen energijom i surovošću. Skoro bezobzirno Gvilt uhvati Luna oko pojasa i povuče ga kroz ona uzana vrata, a zatim skrenuše nekim hodnikom i nađoše se pred masivnim vratima, koja Gvilt otvori svojim ključem. Tako stigoše u vrt vlasnika »Amfibije« i pođoše dalje. Bio je to put koga je pravi Brjus Volton opisao pod hipnozom.

Gvilt uvede Luna u onu podzemnu prostoriju i pomože mu da se smesti na fotelju, a zatim iziđe. Uskoro se u drugom delu prostorije otvoriše uska vrata u uglu i tri maskirana čoveka u zelenom udoše i zauzeše svoja mesta.

— Šta je s tobom, Brjus? — upita prvi.

— Dogodilo se nešto čudno. Ne mogu ni da objasnim...

— Je li se sve to dogodilo pri hvatanju detektiva Kukridža? — upita opet onaj prvi maskirani.

Samo je on stalno govorio s tobožnjim Voltonom. Lun je tobože izgubljeno bludio pogledom, ali pri tome je posmatrao. Video je rupice uz onaj podijum, iz kojih su po Voltonovom pričanju mogle da iskoče čelične šipke. Vično Lunovo oko primeti i foto-čelije, koje aktiviraju taj ubilački mehanizam.

— Primetili smo da Kukridž ulazi u svoju agenciju oko pet sati posle podne. Ušli smo za njim, ali iz agencije se nije niko javio. Otvorili smo kalauzom i ušli. Pregledali smo sve prostorije, ali nismo našli nikog. Dugo smo sedeli u zasedi i izgleda da smo zadremali... — nastavi Lun da priča promuklim glasom.

— A tada je upao Roj Kukridž i izbacio vas napolje? — upita jetko maskirani.

— Da. On je došao, ali nismo ga čuli. Nekako je uspeo da otme Čadu mašinsku pušku i nastala je tuča. Nismo mogli odmah da pucamo, da ne bismo ubili jedan drugog... Taj se tukao kao da je u njemu sto đavola. Prebio je Čadovu ruku, onesvestio Korka i jurnuo na mene.

— Sigurno je onda i tebe prebio — upade maskirani. — A ja ne kažem da je to lako. Pretući tebe, Brjus, treba biti satana ili tigar.

— On to ne bi uspeo, da se nije domogao jedne boce. Iz nje mi je vešto pljusnuo neku tečnost u lice. To me je oslepilo i počelo da guši. Ota-

da sam i promuknuo. Pao sam u nesvest i... — nastavi Lun i zastade.

— Govori, kraće i brže — ne-strpljivo ga opomenu maskirani.

— Probudio sam se u šumi na Ken Vudu. Tamo su bila i moja kola, a pored njih su ležali polumrtvi Čad i Klark. Uspeo sam nekako da se dovezem. To je sve — zaključi Lun.

Još neko vreme su ga ispitivali, ali Lun je pokazivao znake umora i sve teže je odgovarao na pitanja. Pri tome nije propuštao da neprimetno posmatra sve prisutne. Zaključi da pod maskom čoveka u sredini mora biti čovek širokog lica, ili s bradom. Onaj treći je ćutao, ali u jednom momentu počeo da češe ruku u zelenoj rukavici. U jednom trenutku je skide i zagleda kožu. Lun je dva prikri uzbuđenje. Ta ruka je pre četvrt sata bila na njegovim grudima. Lun je umeo da zapaža i pamti. Sada je znao da je treći maskirani Albert Gvilt.

Nehotično Lun pomisli kako je to čovek rastom i snagom skoro sasvim sličan njemu. Trenutak je maštao o tome kako bi bilo lepo da se dečepa tog momka i da od njega sazna sve što ovaj zna, pa da umesto Voltona postane Gvilt.

Ali konačno se odluči na drugi korak. Pripali cigaretu i uze svoj obeleživač, koji je ličio na olovku i nije izazivao sumnju. Mašući njime kako se to čini olovkom, on upita:

— Šta sada da radim? Osećam se vrlo loše i mislim da me je detektiv nečim otrovao.

— Smestićemo te ovde. Dok se stvari ne srede, ne možeš napolje. To je već odlučeno — odgovori maskirani glasom u kome je mogla da se nasluti pretnja.

— Treba mi lekar — dodade Lun.

— Pozvaćemo Old Vilija. On će pripaziti na tebe — odgovori maskirani.

Lun je sada mogao da napadne i savlada ova tri gangstera, ali je znao

da postoji još Dvojka i Niktalop. Možda neko od njih baš sada na neki način posmatra šta se ovde događa. Ali obeleživač je bilo lako upotrebiti. Bila je to naprava koja je izbacivala nevidljive kristaliće, koji bi posle prodirali do kože ljudi. Nesnosni svrab bi zatim satima mučio obeležene ljude.

Jednog je znao. Slučajno Gviltovo češanje mu je i dalo ideju da obeleži ostale, koji će za sat ili dva, početi da osećaju svrab po celoj koži. Lun još neprimetno gurnu u sedišta fotelje sićušni predajnik, kojim će moći da sluša ovu jazbinu.

— Eh, samo da se oporavim. Platiće mi Roj Kukridž ove muke. Ne shvatam samo šta je učinio s Čadom i Klarkom. Oni kao da su pretrpeli moždani udar — pričao je dalje Lun.

— Oporavićeš se, Brjus — reče maskirani i ustade.

Ustadoše i ostala dvojica.

— Ja ne mogu sam da odem — reče Lun.

— Sačekaj. Doći će da ti pomogne neko od momaka — odgovori maskirani i pođe k vratima.

Trojka napusti sklonište, a Lun uze kutiju s cigaretama. Izabra jednu i pripali, a zatim kao u nastupu besa zavitla kutiju u izdignuti deo sobe. Istog delića sekunde ču se šištanje, kao da stotine strela zviznuše vazduhom. Guste, nauljene i sjajne šipke oštih vrhova iskočiše iz poda i zabodoše se u tavanicu.

— Kog vruga si činio? — upita Albert Gvilt, koji se pojavi na vratima.

— Zaboravio sam i bacio kutiju cigareta. Prosto sam u nekom mučnom raspoloženju. Pomognite mi — odgovori Lun.

— Brzo ćeš se umiriti — reče Gvilt i povuče ga za ruku.

Lun je sporo koračao, ali su napredovali.

— Kuda idemo? — upita Lun.

— Imamo na ovoj strani jedan ugodan stan. Tamo ćeš ostati — odgovori Gvilt, pridržavajući jednom

rukom Luna, a drugom pritiskajući taster nekog zvona.

Pojaviše se dva čoveka u radnim kombinezonima i prihvatiše Luna.

— Smestite ga, kako smo rekli — reče im Gvilt i ostade iza vrata, koja se zatvoriše.

Ona dva momka odjednom opasashe Luna jakim kanapom i stegoše pripremljenu omču. On pokuša da se brani, ali dva snažna čoveka su ga brzo ovijala konopcem. Ova zamka je bila toliko jednostavna da Lun nikada ne bi mogao da je izbegne da nije bio stalno oprezan. U njegovom rukavu bio je zvučni pištolj, koji sada skliznu do prstiju ruke privezane uz telo.

— Šta činite od mene? — upita Lun.

— Šteta je za tebe Brjus. Nije nam milo, ali moramo te potopiti — reče jedan od napadača.

— Zašto? — upita Lun.

— Počeo si da praviš grube greške. Sada si proigrao stvar s tim napadom na detektiva. Taj momak te sada zna. Možda ti je uzeo otiske, ili te je fotografisao. Čad i Klark su već mrtvi — tobože žaleći, ali s primetnim, sadističkim uživanjem, reče jedan od momaka.

— Kako ste ih sredili? — upita Lun.

— Presom smo ih sabili, a zatim izlili oko njih betonski blok. Čim se blokovi stvrdnu, gurnućemo ih u Temzu. Već su u kanalu kod doka — objasni momak završavajući vezivanje.

— Hoćeš li ići, ili da te vučemo? — upita drugi.

— Ići ću, momci. Vidim da ne vredi kukati — odgovori Lun i koraknu napred.

Jedan momak je išao podzemnim hodnikom napred, a drugi je držao kraj konopa ovijenog oko Luna.

— Zaista imaš živce deblje od ovog konopa, Brjus. Šteta za tebe — reče momak iza njega.

— Možda bismo mogli da se sporazumemo. Sklonite me negde i odvešću vas do skrovišta u kom imam petnaest hiljada funti. Posle ću zauvek nestati, a vi ćete imati novac — počeo Lun.

— Da prevarimo Niktalopa? Budalo! Pa on sigurno zna gde skrivaš novac. A nas bi uhvatio makar da pobegnemo među bele medvede na severni pol — smejući se odgovori momak.

Dva puta im put preprečiše metalna vrata, pa se konačno nađoše u prostoriji u čijoj je jednoj polovini bio bazen pun prljave vode. Metalna pregrada slična onima na velikim ustavama i branama, pokazivala je da su uz obalu Temze.

— Daj ga ovde kod prese — reče jedan od dvojice gangstera. — Ne plaši se, Brjus. Traje vrlo kratko. Iscedi se nešto krvi, a sve ostalo postane jedna kocka zbijenog mesa, kostiju i odelu.

— Koliko ste ljudi tako presovali? — upita Lun.

— Ti ćeš biti dvadeset treći, ili dvadeset četvrti — odgovori drugi gangster.

Nekoliko trenutaka Lun je stajao zapanjen. Doživeo je strašne trenutke u svom životu, ali nije verovao da nešto slično postoji ne samo u londonskom podzemlju, nego uopšte u svetu. Blizu prese nalazila su dva sanduka od debelih dasaka nalivena betonom, koji je još uvek bio kašast.

— Ono su Čad i Klark? — upita Lun.

— Zar nisu lepi? Sad ćemo doneti i sanduk za tebe — potvrdi gangster.

Ubice vezaše kraj konopa za nosač prese i odoše nekud u mračni ugao ogromne dvorane. Otud dovukoše drveni kalup istog izgleda i veličine kakvi su bili ona dva napunjena betonom.

— Požurimo. Treba brzo da ga iscedimo. Večeras će doći Žiž i Ket, a pre toga moramo ukloniti blokove

— opomenu jedan gangster drugog kad se nađoše blizu Luna.

Odjednom se ukočiše. Gledali su nekako prazno i kao da ništa ne vide. Lunovi prsti su držali uključen zvučni revolver. Trebalo je prekinuti opasni napad, ali Lun se uzdrža. Tella dvojice gangstera se srozaše kao ispražnjene pantalone. Tek tada Lun prekide. Znao je da je baterija za pokretanje mahnite pumpice već bila na kraju snage. Oružje još nije bilo savršeno i nije moglo mnogo puta da djeluje, dok se baterija ne zameni.

Lun priđe presi i izabra najoštriju ivicu, pa počeo da struže konopac. Uskoro se oslobodi i pokrenu električnu mešalicu, koja se napuni cementom, peskom i vodom. Malo kasnije on usu kašasti beton u drveni kalup.

Nekoliko trenutaka je razmišljao šta da uradi s telima dva mrtva gangstera. Osmotri presu i razgleda kako funkcioniše. Podignuta i pod pritiskom, ploča je bila ukočena jednim klinom koga je trebalo osloboditi pokretanjem ručice. Lun nađe komad metalne šine i stavi je pored prese, a zatim podiže tela dvojice ubijenih gangstera. Postavi ih tako da im se među ruke na samoj ivici udubljenja. Uze šinu i njome udari po kočnici, čiji je zavrtanj bio od livenog gvožđa. Zavrtanj puče, a pritisak sruši tešku ploču i ona uhvati ruke leševa. Šinu baci u vodu, a zatim osmotri.

Svako će zaključiti da su momci obavili posao, a zatim stali pred presu oslonjeni na ivice. Tada je mogao da pukne zavrtanj i da ih presa uhvati. Zaključice da su umrli u mukama i dovešće nove, kad to bude zatrebalo.

Lun se skloni u tamni ugao i ostade da čeka. Bilo je tek podne i moglo se desiti da ga neko primeti kad pomakne metalni zid. Trebalo je sačekati veče.

Nakon tri sata Lun začu korake. Povučee se dublje iza gomile odba-

čenih konopaca, verovatno skinutih zbog dotrajalosti s čamaca i zamenjenih novima. Upali se svetlo na tavanici i u betonskom hangaru postade vidnije. Lun je osmatrao i vide Gvilt, za kojim je dolazio čovek u dobro skrojenom odelu. Njegovo ovalno lice bilo je blede, a kovrdžava kosa proređena iznad čela i na temenu.

— Šta je to tamo? — upita nepoznati.

— Do đavola! Pa te budale je uhvatila presa — odvрати Gvilt pritrčavši.

Dode i nepoznati. Posmatrao je češući kožu. U tom poslu mu se pridruži i Gvilt.

— Smuči mi se od ovog — reče nepoznati.

— Gospodin Čarls Handon, tobožnji vlasnik »Amfibije« kao da nije navikao na prizore visećih mrtvac — zadirživao ga je Gvilt.

— Ne kažem da mi je muka od mrtvih, nego ovaj prokleti svrab. Iskočiću iz kože. Negde smo zatrovali kožu u tim radionicama — objasni Handon.

»Dakle, to je još jedan od zelenih«, pomisli Lun.

— Ako sam tvoj telohranitelj, ne moram valjda da te češem — uspevao je da se šali Gvilt pred mrtvacima, koji su visili na okrvavljenoj presi.

Pri tome nije prestajao da se češe.

— Pokreni presu da ispadnu — reče Handon.

— Šta ćemo s njima? — upita Gvilt.

— Najbolje je da ih presujemo i uklonimo, jer bi to moglo da nervira ostale momke — predloži Handon.

— Presa će se podići, ali bez kočnice će naglo pasti. Ne možemo ih smestiti unutra i izvaditi napolje. Smislićemo nešto drugo — reče Gvilt.

— Poznajem dobro tu presu. Služi za sabijanje starog lima i odbačenih starih motora. Tu negde mora biti

rezervni deo — odgovori Handon i poče da traži.

Otvori sanduk s alatom i nađe nekoliko ključeva.

— Evo rezervnog vijka. Odmah ću ga staviti — dodade zatim i pope se na presu.

Zamena vijka trajala je skoro pola sata, jer je Handon morao da prekida i da se češe. Konačno on siđe, a Gvilt pokrenu ručicu za podizanje prese. Leševi padoše, a njih dvojica uzeše prvo jedan i staviše u udubljenje.

Lun spusti glavu. Nije mogao da gleda ovaj jezivi posao. Jednom baci samo kratak pogled i vide kako Handon i Gvilt iskreću donju ploču nad drvenim sandukom, u koji skliznu vlažna kocka iz koje je kapala krv.

Uskoro je u redu stajalo pet sanduka.

— Koji vrag je to umešao prste? Već smo izgubili pet najboljih ljudi. Treba im naći zamenu — reče Handon.

— Nađi ti prvo lek za ovaj svrab — odvrati Gvilt, podižući kraj jednog gumenog creva.

Odvrnu slavinu negde u polumraku i iz creva šiknu mlaz vode. Gvilt ga uperi na presu, a zatim ispra pod. Voda se cedila u bazen i uskoro se nije videlo ništa neobično.

— Moram požuriti, jer treba da se nađem s Mej. Ona ne voli da čeka — reče Handon. — A još treba da se okupam. Ovaj svrab ne prestaje. Ne shvatam otkud baš da i Old Vili pati od svraba.

— Stvar je čudna. A kako ćeš ti grliti gospođu Mej Smit? Ona će ti zameriti — smejao se Gvilt.

— Zloban si, Al! Ako svrab ne prestane, zamoliću je da ove večeri odem rano na spavanje. Već i to mi je dovoljna kazna da me ti ne ajedaš — odvrati Čarls Handon.

Dok su odlazili, Lun nije mogao a da se ne osmehne i pored svega što je ovde video i doživeo. Ova dva zločinca su izgledala komično češući

brzo čas jedno, a čas drugo mesto na telu.

Lun je znao koliko je nesnosan svrab izazvan njegovim oružjem. Požali što će nakon pet do šest dana prestati. Sada je znao ko je Trojka. Dakle, treći je Vilijem Elson. Zato je pod maskom lica izgledalo tako široko.

Čekajući dalje Lun je kovao planove. Pozvati policiju da opkoli i pretrese ogromni prostor i lavirinte garaže moglo bi da bude uzaludno. Trebalo je otkriti ko su ostali gangsterski šefovi, ko je tajanstveni Nik-talop. A to je bila velika, brižljivo vođena i izvanredno vešto zasnovana banda.

Zanet u misli, Lun sačeka mrak. Pokrenu malo čelični zid nad vodom i donese hrpu dasaka. Poveza ih starim konopcima i dobi splavčić. Sagnut, isplovi u mrak nekakvog doka.

Uskoro je bio na zidanoj ivici, a zatim se prebaci preko jedne ograde i provuče se do zida visokog deset stopa. Nađe mračan ugao i poče da se penje. Uskoro se nađe na pločniku uz obalu Temze.

*

Radovao se što neće zakasniti na sastanak sa Samjuelom Makfersonom. Njegov stari prijatelj je trebalo te večeri da stigne s plovidbe po Sredozemlju i konačno da smesti brod u zimovnik. Do idućeg proleća Lun će imati vernog druga, s kojim nikad nije dosadno.

Te večeri izuzetno i Džejn Vington je trebalo da dođe u Lunovo sklonište, jer je doček morskog vuka to zasluživao.

Lun je čekao blizu krajnje autobuske stanice u Eritu. Iz mraka je izišao snažan čovek u mornarskom odelu. Glatko obrijan, s mornarskom kapom, koja mu je šiltom zaklanjala celo čelo, Makferson ne bi bio upadljiv da nategnuti rukavi uniforme nisu otkrivali mišice obima nečijeg snažnog stegna.

— Halo, taksi! Hiljadu mu slepih miševa, ima li gde kakav taksi? — zvaao je Samjuel Makferson.

— To je Sam! — uskliknu Džejn, koja je bila zaklonjena na zadnjem sedištu.

— Hej, mornarčiću! — pozva Lun. Makferson jurnu i navali se na automobil, tako da se ovaj zaljulja i nakrivi.

— Hej, dečko! — Otvaraj! — viknu zatim.

— Samo polako. Prvo obećaj da nas nećeš nehotično podaviti — smejući se reče Lun, držeći staklo spuštено samo dva santimetra.

— O-ho! Živeli! Nisi sam? Tu je i ona? — pitao je nestrpljivi mornar, pokušavajući da otrgne vrata automobila, koja se zatim sama otvoriše.

On uđe i jednom rukom zagrlji Luna, a drugu pruži preko sedišta i privuče Džejn Vitington.

— Oh-ho! Ovo je lepše od noći tamo neke Andaluzije! Lepše od svega na svetu, tako mi svih lepota mora i okeana. Deco, ne mogu bez vas. Vi ste pokvarili jednog mornara — pričaao je Makferson razdragano.

U tom trenutku sa svih strana se pojaviše policijski automobili i opkoliše mesto na kom je Lun bio parkirao. Reflektori blesnuše i osvetliše automobil.

— Hej vi tamo! Ovde je policija! Pucaćemo ako ne prihvatite naša naređenja! — čulo se iz snažnog megafona.

— Oni su to mene uhodili, možda još od Sredozemnog mora — reče ojađenim glasom Samjuel Makferson.

— Ili su pratili mene — reče Džejn Vitington. — Mora da sam ja kriva. Toliko sam želela da te vidim, Same.

— Bolje da nikad nisam doplovio! Bolje da su me pojeli morski psi! Što nisam potonuo na najdubljem mestu okeana? — žalio se Makferson.

Lun uključi svoj megafon i pozva držeći mikrofonski pred ustima:

— Ovde je Donald Sikert. Niste budale da pucate! To bi vam se osvetilo, jer je automobil blindiran, a i mi imamo nešto oružja.

— Tako je! Probićemo se, momče! Jurnimo pravo niz vetar, milion mu orkana! — dodade Makferson.

Lun pokrenu mehanizam za isturanje cevi zvučnih oružja, koja su bila montirana na automobil i opremljena jakim baterijama.

— Držite se sada, jer će kola početi da se tresu! — opomenu ih Lun i uključi uređaje za infrazvuk.

Automobil zadrhta, a dva policajca, koja behu stigla već blizu njih, stadoše ukočeni. Dva policijska automobila skrenuše i udariše o parkirana vozila, iako su se jedva kretali.

Lun upali motor. Prekidao je na trenutke rad infrazvuka, da ne bi ozledio, ili čak usmrtio nekog policajca, ili slučajnog prolaznika.

Šta se to događa, Donalde? — upita Makferson.

— Nova stvar, Same! Saznaćeš — odgovori Lun i potera kola prvo na pločnik, a zatim oko jednog policijskog automobila i opet na ulicu.

Umalo ne pogazi dva ukočena policajca. Dade pun gas i skrenu iza ugla baš u trenutku kad policajci ostadoše oslobođeni uticaja infrazvučnog oružja.

Lun uključi radio na policijski talas i oni počеше da slušaju poruke:

— Halo patrole! Halo patrole! Opkoljavajte Erit! Opkoljavajte Erit! Velika kola nepoznate marke beže prema zapadu! Menjaju boju! Menjaju brojeve! Kontrolišite! To su putnička kola! To su putnička kola!

— Znaju sve tvoje trikove — reče Makferson zabrinuto.

Lun se osmehnu i pritisnu programator ispod ploče za instrumente. Nalazili su se u senci drveća Ebej Vuda.

— Džejn, drži se za naslon u sredini! — upozori je Lun.

Tada se dogodi nešto čudno. Nekoliko trenutaka izgledalo je da se kola pretvaraju u džinovskog tvrdokrilca,

koji ispušta krila spremajući se da poleti. Zadnja polovina kola se prosto raspadala, ali nije gubila delove. Dve sekunde kasnije delovi su se sklapali u stranice kamioneta pokrivenog ciradom. Boja postade svetlo žuta.

— Pridržavaj upravljač — reče Lun Makfersonu i brzo premaza lice, tako da dobi tamnu boju.

Stavi na glavu kapu uniformisanog vozača kola za pomoć na drumovima.

— Da nemaš i kakva krila pri ruci? — upita Makferson, zadivljeno gledajući Luna.

Mimo njih projuriše prva patrolna kola, ali policajce nije insteresovao žuti kamionet. Makferson preskoči sedište i nađe se pored Džejn, a zatim Lun podiže pregradnu ploču. Mirno i polako su napredovali do prvog mosta, a zatim predoše Temzu i uputiše se prema severnom delu grada.

Jedan sat kasnije sedeli su u dvorani skrivenoj u temeljima davno potopljenog dvorca u jednom od jezeraca na Totenem hilu. Zaboravljali su sve opasnosti, a šale i smeh su postajali deo pune radosti zbog susreta.

Lun je ostavljao priče o događajima u koje je bio upleten za idući dan. Kad Makferson popi malo više, on se požali na morsku bolest:

— Hvata me samo na kopnu, stotinu mu ostrva i kontinenata! Kako može da živi čovek na tom nepokretnom tlu, a da ne dobije morsku bolest?

— Naročito kad zaviri nekoliko puta u dno prevelikih čaša portoa — smejući se reče Džejn.

— Dobro, devojčice. Otići ću ja u svoju podvodnu pećinu, a tebe ostavljam tom šarlatanu, koji može da ukoči policiju, pobrka delove automobila da ispadne kamionet i tako nešto... Neka ti bude! Ipak, čuvaj se, devojčice — tobože je protestovao Makferson.

Lun se smejaao grleći Džejn jednom rukom, dok je drugom pritiskivao jedno dugme. Prepunjeni sto otklizi nekud dalje, pomače se deo poda i ukaza se bazen pun bistre vode i odnekud diskretno osvetljen raznobojnim svetlima.

— Hej, čarobnjače! — uzviknu Džejn.

Lun joj je već nežno pomagao da se oslobodi odeće. I sam se brzo našao oslobođen svega. Zagrljeni skliznuše u bazen i zaplivaše. Džejn opet uskliknu od radosti. Zurila je u ono što se događalo. Pokretni delovi poda su se pomerili. Dolazili su delovi cvetnog tla. Oko njih se stvori polukrug cveća i rastinja.

— Pa to liči na ono u starom skloništu! — reče ona oduševljeno.

— Stvorio sam to samo za tebe — reče Lun i oni opet zaplivaše.

Nekoliko minuta kasnije peli su se ka prostrtim mekim podlogama, nad kojim je zračilo veštačko sunce, ali bez bleštave svetlosti. Zagrljeni, postajali su opet pravi simbol sreće i uživanja u svemu što su stvorili svojim ogromnim radom i energijom.

VI

Inspektor Ronald Kuster je prelistavao izvode iz zbirnih izveštaja Skotland jarda za taj dan. Zastao je kod vesti o bekstvu Donalda Sikerta, poznatog pod nadimkom Lun, kralj ponoći. Nije to bila samo radoznalost, nego i stvar instinkta. Smatrao je da treba detaljnije da se upozna s materijalom, jer se u izveštaju govorilo:

„... Smatralo se da će praćenje pomorskog kapetana Samjuela Makfersona dovesti do Luna. Zaključak se pokazao kao ispravan i specijalna brigada je bila iznenađena lako postignutim uspehom. Lun je bio opkoljen sa svih strana, njegov automobil osvetljen snažnim reflektorima i svaki prolaz zatvoren. Specijalisti su snimili automobil i vozača. Ali tada se dogodilo ono što je bilo ne-

moguće predvideti. Nepoznatim sredstvom Donald Sikert je paralisao sve ljude u blizini, njihova vozila i oružje. Provukao se preko pločnika i umakao. Njegov automobil je nestao bez traga . . .“

Kuster pomisli da je zanimljivo pogledati bar snimke Luna i njegovog automobila, kad već tako dugo Skotland jard ne uspeva da se dočepa genijalnog naučnika i neukrotivog avanturiste. Siđe u laboratoriju i zatraži kopije snimaka.

— Nemamo ih više, ali možete pogledati projekciju filmova, a za četvrt sata imaćete i snimke — objasni tehničar fotolaboratorije.

Inspektor sede i sačeka projekciju negativa. Uzbudeno se pokrenu, jer nešto mu je bilo poznato.

— Napravite mi pozitiv ovog snimka. Čekaću s vama u mračnoj komori — reče zatim.

Tehničar sleže ramenima i postavi negativ u aparat za kopiranje. Kad foto-papir stiže u izazivač, inspektor je kroz tečnost posmatrao konture koje su se pojavljivale.

— To je nemoguće! Brže isperite! — uzbudeno zapovedi inspektor.

Jedva je sačekao da se domogne još mokre kopije i otrča da sam utvrdi tačnost otkrića. Nije više sumnjao. Sedeći za stolom i zureći u fotografiju, on je već video još jednu priliku da ga štampa ismeje. Pa, on je poznavao tog čoveka. Viđao je taj automobil. On je sarađivao s čovekom na fotografiji.

— Gde mi je bila pamet? — gundao je sam za sebe.

Sećao se kako je detektivu Roju Kukridžu rekao nešto u tom smislu da ovaj valjda nije Lun. Sada mu je bilo jasno zašto ga je Kukridž oduševljavao svojim uspesima. Zar onaj na brzinu stvoreni lažni mrtvac u stanu Neli Braun nije bio dovoljan da izazove pomisao na Luna. Kukridž je lako uspavljivao ljude. Zar je to iko drugi postizao sem Kralja ponoći, čiji gas još niko drugi nije posedovao?

Inspektor se trže i žurno potraži broj šefa intendature i postavi zahtev da se postojanje snimaka Luna i njegovih kola zadrži u najvećoj tajnosti.

— Zašto? — upita šef intendant.

— Lun radi pod jednim imenom koje mi je poznato. Ima nade da se susretnem s njim i da ga uhapsim —

— Želim vam uspeha, inspektore Kuster! Postaćete slavni ako pobedite Luna!

— Znam da ću biti i omrznut.

— Ali imajte u vidu da nam je Donald Sikert potreban živ. On je čovek — riznica pronalazaka.

— Poznato mi je tajno uputstvo.

— Postoji još nešto . . . Taj čovek je uništio mnoge najopasnije bande. On je uvek bio na strani pravde, iako ne i na strani važećih zakona. Građanstvo nam ne bi oprostilo smrt takvog čoveka. Skotland jard bi postao najomrznutija policija sveta. I ne samo u Velikoj Britaniji — objasni šef — intendant.

— Imaću to u vidu. Doći ću da izvestim o svojim sumnjama — zaključio inspektor Kuster.

Četvrt sata kasnije već je bio ispričao činjenice o tome da je Džejn Vittington stanovala u kući do one u kojoj je bila Agencija Kukridž.

— Valjda još uvek stanuje tamo — reče šef.

— Obavestio sam se od grupe za nadzor nad njom. Ona je nestala i od sinoć nije viđena. Pojačali smo nadzor.

U svom podzemnom skloništu troje progonjenih su se glasno smejali slušajući „direktan prenos“ razgovora inspektora Kukridža sa šefom.

— Znači, prikačio si mu „krpelja“? — smeja se Makferson. — Pa ti si mnogo indiskretan, momče. Ali, tako mi svake milje od Antarktika do ušća Temze, zaslužili su da čovek malo pripazi na njih.

— Nisam očekivao akciju protivu nas, već me je interesovalo šta postiže Fuster. Čak bih mu i pomogao. Ali ako bi mu sada dao sve podatke o

„Amfibiji“ i tamošnjim ljudima, on bi tražio dokaze, makar samo za prvi pretres. Poplašio bi divljač i sve bi ostalo po starom — pričao je Lun.

— Oh, tako se radujem! — uzviknu Džejn Vittington.

— Čemu? — upita Lun.

— Po tome što su i mene otkrili. Sada više ne idem natrag. Imaću kao i ti skrivenu laboratoriju i češće ću biti s tobom — objasni ona ozarena u licu, kao da pristaje na brzo venčanje.

— A tako? Mislio sam da ti nisi...

— počeo Lun, ali prekide.

Zaista nije smeo reći da je Džejn kao sve druge žene, jer ona i ako je bila, je samo u onom što je najlepše kod lepšeg pola. U svemu ostalom bila je divni izuzetak, fenomen uma i sposobnosti udruženih s šarmom i lepotom. A to je, odavno se smatra, pravi izuzetak. Čak i poslovice kaže: nikad dva dobra zajedno!

— Biću prava domaćica — nastavi Džejn.

— Meni biftek! — upade Makfer-son gromoglasno.

— Biće i biftek. Ali mislila sam na to da ću biti ovde da kontrolišem aparate i održavam vezu, dok vas dvojica zavirite kod tih bandi na kratkim talasima — odgovori Džejn preteći Samu.

— Izvešćemo i operaciju selidbe — reče Lun. — Nasamarićemo inspektora Kustera i odneti tvoje stvari i ono što je važno iz moje agencije.

Još čitav sat trajali su dogovori o akcijama, a onda svi krenuše na posao.

Inspektor Kuster umalo ne ispusti slušalicu kad začu glas na telefonu.

— Ovde detektiv Roj Kukridž — javi se Lun.

— A gde ste se vi izgubili? — upita inspektor tek da dobije u vremenu i da se snađe.

— Bio sam napadnut pretprošle noći. Izvesni Brjus Volton, koji je ubio i Terensa Hartlija...

— Šta?! Već znate i ko je ubio Hartlija?!

— Pročeprkajte oko Laure Harti i videćete da je to bio njen ljubavnik, još dok je bila jedna od prvih teledirigovanih devojaka.

— Kako da ga nađemo?

— On je uklonjen iz igre.

— Vi ste ga ubili? — upita inspektor pomislivši na činjenicu da su njegovi ljudi zapazili ime Brjusa Voltona u podacima o prošlosti Laure Hartli, ali mu nisu pridali nikakvu važnost.

— Postao je suviše neprijatan svojim šefovima. K njemu su vodili i drugi tragovi, pa je morao da se skloni — odgovori tobožnji detektiv Roj Kukridž.

— Kad ćemo moći da porazgovaramo o svemu? Hoćete li doći do mene?

— upita inspektor.

— Treba da završim neke privatne poslove, a onda...

— O čemu se radi?

— Ne smem da držim agenciju tamo gde neprijatelj lako može da me napadne. Pre dve noći sam to shvatio.

— Pa, agencija mora da bude tamo gde se može doći k vama.

— Ostaviću samo svoju sekretaricu, koja će mi biti veza. A svoju arhivu i biro smestiću na tajno mesto. Naravno, vi ćete znati gde je to — objasni Lun.

— Kad ćete se odseliti? — upita inspektor.

— Još danas. Ne bi bilo na odmet da par vaših ljudi nadzire taj kraj, jer gangsteri mogu opet da me napadnu — dodade Lun, znajući da će ga inspektor uhoditi, pa mu je davao lakšu mogućnost da to izvede na pogrešan način.

Kuster nije propustio laku šansu.

— Hoćete li i vi biti tamo? — upita inspektor.

— Svakako. Ali prvo će momci utovariti sve stvari, pa ću ja doći da pogledam da li je u redu.

— Možda ću naići, ako budem imao vremena — reče inspektor tobože nemarno.

— Onda ćemo se videti. Ja ću tamo stići oko dvanaest časova. Onda do viđenja, inspektore! — zaključí Lun.

Pola sata kasnije u furgonu velikog kamiona za selidbu, Lun je čekao dolazak Samjuela Makfersona, koji se uskoro pojavi. Vodio je stasitog muškarca, kojega Lun dobro osmotri i zadovoljno klimnu glavom.

— To je naš čovek. Za dvadeset funti rizikovaće malo neprijatnosti. Sve sam mu objasnio — reče Makfer-son zatvarajući vrata furgona.

— Već sto puta sam bio dubler u filmovima, pa jednom mogu i u pravoj prevari. Zovem se Pol Ašajan — reče pridošlica.

— Francusko ime? — upita Lun.

— Ime jeste, ali prezime je jevrejsko. Odrastao sam ovde u Londonu — odgovori Ašajan.

— Pošto ste stručnjak u poslu dubliranja, dodaćemo deset funti — reče Lun gledajući sa simpatijom čoveka.

Brzo je isprobao njegovu sposobnost, koja se pokaza izvanredna. Ašajan je imitirao glas tobožnjeg detektiva tako da ga Makfer-son sumnjičavo pogleda. Lun ga je brzo i spretno maskirao. Ko je poznavao detektiva Roja Kukridža, ni posle dugog posmatranja ne bi primetio razliku.

— Može se desiti da vas uhapse zbog obmane. Izjavite da ste angažovani za nekakvo probno snimanje. Pokažite im i ovaj ugovor, pa će policija morati da vas oslobodi — objasni Lun i uz papir Ašajanu dade tri-deset obećanih funti.

Objasni mu kad da se pojavi i šta treba da radi, a zatim mu dade još i potreban novac da iznajmi automobil. Novi Roj Kukridž ode zadovoljan i neočekivanom zaradom za nekoliko sati rada i nadom da će opet biti pozvan kao dubler.

Odmah zatim Lun promeni odelo, preudesi lice po već zamišljenom planu i prihvati se posla da opremi Samjuela Makfersona, koji će biti ujedno i vozač i utovarivač. Njih dvojica morali su kroz tajni prolaz da

iznesu najdragocenije stvari Džejn Vittington i precizne radio i elektron-ske uređaje, koje Lun nije hteo da napusti, jer ih je bilo teško izraditi, a bili su primenjeni neki tajni pronalasci.

Konačno krenuše i iz kompanije za selidbe uzeše četiri stručna momka. Selidbu više ništa nije moglo da omete.

Svega jedan sat kasnije bile su u sobicu prenete sve stvari Džejn Vittington, a to nisu ni primetili policajci postavljeni u zasedu pred kućom. Lun je spakovao i svoje uređaje i ono što nije želeo da napusti.

Bilo je prošlo jedanaest sati kad se pojavi tobožnji Roj Kukridž broj dva. Kao slučajno tu je bio i inspektor Kuster. Dubler uđe u kuću, a inspektor s tri detektiva za njim.

— Halo, Kukridže! — javi se inspektor.

Po opisu dobijenom od Luna dubler pogodi da je to inspektor Kuster i otpozdravi.

— Samo da pogledam da li je sve u redu — reče zatim i pođe da pregleda sobe.

Policajci u civilu posedali su neprijetno sve prilaze. Vozač kamiona, u stvari Samjuel Makfer-son, isplati ostale radnike, a sam sa Lunom sede u kamion i krenu.

— Prate nas! — reče Makfer-son pogledavši u retrovizor.

— Vozi mirno i bezbrižno. Otrešćemo ih se lako, kad se nađemo na mestu gde je promet mali — odgovori Lun mirno.

Za to vreme dubler se vrati i stade pred inspektora Kustera.

— Kakva je to gužva? — upita smejući se. — Svi su tu sem onih koji treba da rade najvažniji posao.

— A kakav to posao mislite? — upita inspektor.

U tom momentu dva detektiva su prolazila pored njega s nekakvim paketom.

— Trebalo je da stignu ljudi s kamerama. Tako lošu režiju i upravu

snimanja nikad nisam video — reče dubler.

Ali inspektor nije posvećivao pažnju smislu tih reči. On je motrio kako rade njegova dva čoveka s paketom. Oni naglo izvukoše mrežu iza leđa tobožnjeg detektiva Kukridža i prebaciše je preko njega. Inspektor i još nekoliko detektiva jurnuše na upetljanog čoveka.

— Sad te imamo, Donalde. Kralj ponoći upao u zamku u po bela dana — smejući se reče inspektor.

— Ali to nije bilo u planu — bunio se dubler.

Mora da je inspektor dao tajni mig novinarima i oni nahrupiše u veliku ispražnjenu sobu. Blicevi blesnuše. Svi su mislili da je to veliki, godinama očekivani, senzacionalni trenutak hvatanja Luna, kralja ponoći.

— Sklonite se! — vikao je dubler. — Pa ja uopšte nisam u kadru. Mislite li da ću da se znojim ponavljajući istu scenu?

Policijci i novinari se grohotom nasmejaše. Inspektor Ronald Kuster zauze pozu poslovnog, skromnog čoveka.

— Eto, momci, snimili ste legendarnog Donalda Sikerta, kralja ponoći, koji je uhvaćen tačno u podne — reče glasno stojeći uz dublera da ipak pruži priliku da ga snime.

Zamišljao je naslove u večernjim i sutrašnjim izdanjima. Ali tada ga preseče glas dublera.

— To je neka greška! Ja dubliram detektiva Kukridža, a ne igram ulogu Luna! — vikao je ovaj iz sve snage.

— Kakva je to sad podvala, Sikert? — upita oznoživši se naglo.

— Kakav Sikert? Ja sam Pol Ašajan, filmski glumac. Dubliram ulogu detektiva Roja Kukridža. I gde su filmske kamere? Zar se samo tom reporterskom kamerom i aparatima pravi reklama umesto redovnog snimanja? Ja ću se žaliti! Ja imam ugovor da igram u filmu, a ne da dubliram u reklamnim snimcima — glasno je protestovao Pol Ašajan.

— Neće ti uspeti, Sikert! — uzviknu inspektor i dade znak policajcima da isprazne sobu.

Ali novinari provališe kordon i priđoše mu. Dubler je uspevao da se toliko pokreće da ošteti šminku na licu. Izbrisa lažni ožiljak u obrvi, ispljunu bele navlake za zube i ukazase se dva potamnela.

— Smejurijs! — uzviknu neko.

— Nasamaren je Skotland jard! — doviknu reporter i blicevi još besomučnije osuše paljbu svetlosti.

Kamere filmskih i televizijskih snimatelja zazvrjaše. Inspektor Kuster se gušio gurajući prste kroz mrežu i razmazujući boju s poznatog lica, koje je postajalo sve nepoznatije.

— Pa to je stvarno Pol Ašajan. Igrao je u »Umornom džokeju« na televiziji. Ja sam ga viđao i van emisija — pričao je jedan detektiv.

— Čvršće ga vežite i vodite u zatvor! — prodera se inspektor i jurnu napolje.

Čim se domože policijskih kola, počeo da daje naređenje da se zaustavi veliki kamion. Dobi i vezu s dve patrolne, koje su ga pratile. Otuda javiše da su oba vozila naletela na nešto od čega su se sve gume na točkovima pretvorile u crnu prašinu. Kamion je umakao prema Eping šumi.

Nisu slutili da je kamion promenio izgled i već davno nestao u jednom dvorištu stare kuće u Vudfordu.

VII

Večernji listovi su izišli vrlo rano i London se smejao na sav glas. Snimci tobožnjeg hapšenja Luna, kralja ponoći bili su propraćeni duhovitim komentarima i šalama. Novinari su iskopali i priču o neuspelom opkoljavanju Donalda Sikerta i Džejn Vittington u trenutku dok su dočekivali omiljenog mornara Samjuela Makfersona.

I ovog puta najpotpuniju priču imao je list u kom je pisao reporter

Artur Markinč. On je pisao između ostalog i ovo:

»... Opet su naterali divnu Džejn Vittington da napusti svoj naučni rad i skloni se od progona. Opet su u Skotlandu jedu pobedile skrivene želje da uhvate Luna. Zašto to čine baš u trenucima kad se on okomio na bandu ubica, ucenjivača i makroa, kojoj na čelu stoji tajanstveni Nik-talop? Dok ubice Terensa Hartlija, Sibile Plezens i policajca Kliva Blisa ostaju neotkriveni, čitave brigade policajaca postavljaju zasede, gone i napadaju Donalda Sikerta, koji nikada nije izvršio nijedan zločin...«

Štampa je ustala i protivu hapšenja Dika Samersa. Novinari su se interesovali da li je mladić uhapšen samo zato da se može reći kako policija ide k uspehu.

»Nema boljeg znaka da je mladić nevin od činjenice da ga je štitio tobožnji detektiv Roj Kukridž, za koga sada znamo da je to bio Lun«, pisalo je u jednom listu.

Inspektor Ronald Kuster je ogorčeno prelistavao sva večernja izdanja novina, a zatim počeo da piše ostavku, koju je zatim glasno čitao:

»Svestan sam da treba da podnesem sve posledice svoje naivnosti. U interesu službe u kojoj sam radio, podnosim ostavku«. Neko vreme je zamišljen ćutao.

Uskoro zatim zazvoni telefon. On je nekoliko trenutaka razmišljao da li da se uopšte javi, ali ipak podiže slušalicu.

— Ovde Kuster. Ko je tamo? — upita umorno.

— Ovde je Donald Sikert. Pocepajte ostavku, koju ste počeli da pišete — začu se glas koga je inspektor poznavao kao glas detektiva Kukridža.

— Ja ne pišem nikakvu ostavku — odgovori Kuster zauzimajući ugodniji položaj u stolici s naslonima za ruke.

Bio je potpuno miran, čak i radoznao. Odluka je bila doneta i kao da

mu se svalio kamen s grudi, lako je disao.

— Sa mnom treba da budete iskreni. Vi pišete ostavku — ponovi Lun.

Inspektor Kuster nije ni slutio da je Lun čuo njegovo glasno ponavljanje napisanih reči, jer je to bio način odmeravanja valjanosti svake rečenice.

— Vi ste šarlatan i samo nagađate — pokuša Kuster da naljuti sagovornika.

— Ima nešto drugo. Ja umem da radim. Ponoviću svaku reč koju ste napisali — odvrati Lun i ponovi ono što je inspektor bio napisao na papiru, u koji je sada zurio zapanjen.

Svaka reč je bila tačna. On nije mogao da se seti načina na koji bi Lun mogao da pročita početak ostavke. Nije bio ni svestan da je poluglasno ponavljao svaku reč i da bi to možda bio prvi korak u objašnjenju misteriozne Lunove sposobnosti.

— Recimo da ste pogodili. Šta hoćete od mene? — reče Kuster popuštajući kravatu i otkopčavajući košulju.

— Bacite taj papir! Pokrenite svoje ljude i uhapsite preostalu trojicu iz gangsterskog vođstva. Prvog ćete naći uspavanog u automobilu parkiranom levo od stanice podzemne železnice Čalik Farm. Tamo su magnetofonske trake njegovih priznanja. U pismu, koje je u njegovom džepu, naći ćete adrese Pintera, Vitšeda i Hoola, koji su uz Voltona bili članovi Četvorke — pričao je Lun brzo.

Inspektor Kuster je nehотиčno pritismo znak službi kontrole telefona da utvrdi odakle se javlja njegov sagovornik. Ali baš tada ga Lun opomenu:

— Ne pokušavajte da otkrijete mesto sa kog se javljam. Zar ne znate da koristim specijalni radio-uređaj, kojim se uključujem na liniju neke javne govornice? Samo biste gubili vreme.

— Da vi niste sotona, ili duh? — upita inspektor i nehotično se nasmeja.

— Ako prihvatate moje predloge, hapšenja obavite brzo i s dosta snagom. To će oprati Skotland yard u ovom neprijatnom trenutku — reče Lun ne odgovarajući na zajedljivo pitanje.

— Kako ću znati da sve to što kažete nije prazna priča i nova podvala? — upita Kuster.

— Ništa vas ne staje da potražite Brjusa Voltona, koga sam ja držao tri dana u kavezu. On će priznati sve što je već meni rekao, jer je pripremljen da ne pruža otpor — odgovori Lun.

— Prihvatam, Sikert! Ako mi podvalite, podneću ostavku i ceo život posvetiti jednom cilju. Biće to put do osвете! — zaključio inspektor Kuster.

Zgužva započetu ostavku i počeo da je pali jednom rukom dok je drugom još uvek držao slušalicu. Kada završi razgovor s Lunom diže pravu uzbunu.

Policijske snage su u trku punile automobile i čekale spremne da se jave patrole upućene k stanici Čalik Farm.

*

Pisanje štampe je bilo podiglo uzbunu i u »Amfibiji«. Trojka je zasedala.

— Dakle, sada je sve jasno. Imamo na vratu glavom Luna. To nije šala — reče Vilijam Elison trljajući zamišljeno bradu.

— Trebalo bi hitno preduzeti mere, a mi moramo da čekamo susret sa Dvojkom — ljutito reče Albert Gvilt.

— A šta bi ti učinio, Al? — upita Čarls Handon.

— Brzo bih sklonio Hola, Pintera i Vitšeda, jer to što je Brjus Volton bio u Lunovim rukama ne miriše na dobro — odgovori Gvilt.

— Moramo čekati sastanak s Dvojkom. Jedino ćemo pripremiti »Amfibiju« za slučaj da dođe policija. Sklonićemo uređaje za vezu i celu arhivu u donji tajni trezor. To je moj predlog — reče stari Vili Elison.

— Mogu ovamo da upadnu svi policajci sveta i ništa neće naći. Već se radi na sređivanju stvari — odvrati Handon.

— Zar ne bi bilo bolje da ovamo dovedemo Vitšeda, Pintera i Hola s njihovim momcima? — upita Gvilt.

— To je odvojen deo udruženja i ne sme se spajati s našim delom. Čak i da ih policija otkrije, niko ne zna o nama — odgovori Elison prebirajući prstima po belim dlakama brade.

— Za svaki slučaj izvestićemo policiju da nam je nestala grupa radnika i da smo otkrili da su nepoznati ljudi vršljali po odeljenjima. Imam već spremljen spisak imena. Ti momci će odmah otići u Bristol. Ostali radnici će potvrditi sve naše navode — izloži Handon.

— Šta ćemo s ovom dvoranom? — upita Gvilt.

— Uklonićemo uređaje za bezbednost i brzo preurediti u vinski podrum, ali ćemo ostaviti neku vrstu podrumskog salona za probanje vina. Reći ćemo da su dvojica od nestalih ljudi izgleda krali vino i tajno dovođili društvo ovamo. Glavno je da se ja kao zvanični vlasnik operem od svih sumnji — objasni Handon.

— O nama dvojici ništa ne znaju ni tvoji ljudi. Sa svojim ljudima mi ćemo se povući u stalne baze — reče Elison.

— Mislim da će tako biti odsečen svaki trag, u slučaju da provale u krug Četvorke — složi se Gvilt.

— Onda na posao da se sve to uredi. Večeras ćemo sigurno dobiti poziv Dvojke — zaključio Handon.

Njih trojica krenuše iz prostorije za koju su mislili da je najsigurnije mesto na svetu. Nisu slutili da je ovde jednom već bio Lun u ulozi Brjusa Voltona. A on tada nije propustio da

ostavi svoj mikro-uređaj i uspostavi kontrolu ove jazbine.

Istina, Lun nije slušao ovaj razgovor, ali ga je pratila i snimila Džejn Vitington. Pola sata kasnije već je izvestila Luna.

— Dobro je, policija će biti brža što se tiče Vitšeda, Hola i Pintera. O »Amfibiji« ćemo se postarati Sam i ja — reče Lun i vrati se da nastavi pripreme za noćnu akciju.

Oduševljeni Samjuel Makferson ne strpljivo je očekivao trenutak avanture.

*

Inspektor Ronald Kuster ovoga puta brižljivo je krio razlog polaska u akciju jakih snaga policije i detektiva Skotland jarda. Ali, začudo, svuda su se iznenada pojavljivali i novinari. Reporter Artur Markinč je, možda iz kolegijalnosti, a možda na zahtev svog starog prijatelja Donalda Sikerta, obavestio ostale novinare o tome da se nešto očekuje na određenim mestima.

Jedino niko nije znao da je inspektor poslao ljude da uhapsu i Lauru Hartli.

Uspavanog Brjusa Voltona našli su tamo gde je rekao Lun. Sve je prošlo bez smetnji.

Ali u dvorištu bara »Old lož« nije išlo glatko. Preostale ubice Brjusa Voltona pružile su otpor. U mraku je nastala pucnjava. Pored trojice, koji su ovde bili stalno, tu su se zatekla još dvojica. Jedan policajac bi teško ranjen, inspektor Kuster okrznut kuršumom.

— Ne sme se dogoditi da nam umaknu! — vikao je ljutiti inspektor, upadajući u hodnik bara.

Nalete na jednog gangstera i oni potegoše u istom trenutku. Inspektor je ovoga puta imao više sreće. Bio je brži. Dva gangstera baciše stare ručne granate na policijske automobile, ali od sedam eksploziva samo četiri. Jedna tresnu sa zakašnjenjem i raznese jednog gangstera. Drugi po

trča da izmakne ka Temzi, ali ga stiže rafal mašinske puške. Teško ranjen, još uvek je pokušavao da podigne revolver i da se brani.

Preostala dvojica zamoliše da im se omogući predaja i iziđoše podignutih ruku. Žmirkali su od sevanja reporterskih blic-lampi. Ovoga puta iz svojih zaklona reporteri su snimali pravi uspeh policije. Okrvavljeno lice inspektora Kustera bilo je takođe dobra ilustracija.

— Verujem da će sutra biti manje onih koji se smeju zbog slučaja s hapšenjem Donalda Sikerta — reče reporter Markinč prilazeći inspektor.

— Još uvek sam ljut na njega — reče inspektor Kuster.

— Voleo bih da znam koliko je on ljut na vas. Šta možete da kažete o večnim pokušajima da se Lun uhvati? Zašto se to čini? — upita reporter.

— On je čovek van zakona. Ali, eto, još nismo uspeli da ga podvrgnemo saslušanju. Možda bi se on odbranio pred sudom — pomirljivo izjavi inspektor i nekud otrča.

Uskoro počeo hapšenje u Batersiju i Tetingu, gde su bila skrovišta bandi Vitšeda i Pintera. U međuvremenu Bak Hol je bio iznenađen. Otpor je pružio samo njegov momak, koji je bio kriv za ubistvo policajca. Izdisao je izrešetani, dok su ostali skupljeni pred skladištem punim ukradenih stvari velike vrednosti.

Obučeni za večernji izlazak Kliv Pinter je začuđeno posmatrao upad policije u njegovu tobožnju agenciju za sklapanje brakova.

— To je nekakva greška, gospodine inspektore. Mi smo ovde mirni posrednici — govorio je popravljajući rukave košulje.

— Ako je greška, izvinićemo se, gospodine Pinter. Samo treba da objasnite neke šifre, toki-voki aparate i još pokoju sitnicu — tobože ljubazno odgovori Kuster.

U tom trenutku provališe i novinari. Kliv Pinter je pokušavao da sakrije lice, ali mu to nisu dozvolja-

vala dva policajca, koji tobože to protumačiše sumnjivim pokušajem, pa ga zgrabiše za obe ruke i prosto izložiše snimanju.

Znatno preduzimljiviji pokaza se Markus Vitšed. Videći da je njegova antikvarnica opkoljena, pokuša da uništi knjige iz sefa. Ali dva policajca provališe prozor i upadoše pre nego što je plamen zahvatio hrpu hartije. Ugasiše vatru i staviše lisice prepređenom gangsteru.

— Nikada neću reći ništa o ljudima s kojima smo radili — reče uzdahnuvši.

— O njima se već dosta zna. Ponešto imamo i ovde u nesagorelim papirima — reče detektiv, koji je vodio operaciju hapšenja.

— Tu su samo imena onih s kojima smo tek hteli da sklopimo pretplatu. Pravi pretplatnici su u bezbednosti. Ni ja ne znam gde su njihove kartoteke — reče Vitšed.

— Bolje je da to saznamo mi, nego da otkrije Lun. On radi bez mnogo obzira — odgovori detektiv.

— Šta Lun ima s tim? — upita Vitšed.

— Izgleda da ima više nego što mislite. Zar niste čitali novine. Detektiv Roj Kukridž je bio Lun. On je i otkrio celu vašu bandu — objasni detektiv.

— A, tako... Lun... Nešto je pod sećalo na njega — progundā Markus Vitšed. — Kako je mogao da ukaže baš na mene?

— I ostali su uhapšeni — odgovori detektiv.

— Koji ostali? — trže se Vitšed.

— Cela Četvorka: Pinter, Hol i Volton.

— Blefirate, mladiću. Ne znam ni za kakvog Voltona. On i ne postoji.

— Mislite da je mrtav. A, eto, nije. Prvi je zaglavio istražni zatvor — smejući se odgovori detektiv.

U tom trenutku stiže inspektor Kuster. Bila je to njegova velika noć. Izdavao je naređenja o hapšenju pre ostalih agenata Kliva Pintera, koji su nadzirali svaki korak teledirigo-

vanih dama. Hapsili su i devojke pod izgovorom sumnje da su pomagale gangsterima, a stvarno su ih skupljali kao važne svedoke.

Desetine uhapšenih ljudi i devojaka stizali su u istražni zatvor. Inspektor Kuster samo na trenutak udesi da se članovi Četvorke međusobno vide. Bio je to prvi korak u njihovom pripremanju da priznaju. Detektivi su ih odvodili na saslušanja, optužujući ih za učešće u ubistvima kako bi ih naterali da priznaju svoje manje grehove.

*

Za to vreme Lun i Samjuel Makferson osmatrali su izlaze iz »Amfibija« garaže. Začudi ih što ugledaše celu Trojku na okupu i u kolima koja je vozio sam Čarls Handon. Prođoše preko mosta na Temzi i uputiše se prema severozapadnom delu grada.

— Osećaju se sasvim sigurni — primeti Lun zamišljeno.

Nadoše se na novom, proširenom drumu za Vاتفord. Kola u kojima su bili članovi Trojke razviše prilično veliku brzinu i pored vlažnog asfalta i sitne kiše, koja je bila jedva vidljiva, ali je stalno kvasila tle.

Makferson se osvrtao i konačno za ključ:

— Nas niko ne prati. Već dugo nas ne pristiže ni jedno vozilo. Da li to pacovi beže s broda koji tone?

— Smatraju da su zatvorili sve rupe svoje naprsle organizacije — smejući se odgovori Lun.

— Ali kuda idu? Milion mu milja mokrog asfalta, zar će nas voditi ova ko cele noći. Najbolje je da ih zaustavimo i da im porazbijamo noseve — gundao je nestrpljivi mornar.

— Za njima vodi put do Dvojke. Zato ćemo ih maziti sve dok ne nađemo ta dva šefa — odgovori Lun i malo poveća brzinu.

Odmah zatim primeti kako se u sred šumaraka Red hila, blizu Edgvara, kola Trojke naglo zaustaviše.

Stižući Lun i Makferson ugledaše dva čoveka kako čeprkaju po motoru sa po jednom rukom, dok su svaki nad sobom držali kišobrane. Lun se izravna s njima i promoli glavu.

— Šta se dogodilo, gospodo? Možemo li da vam pomognemo? — upita ljubazno.

— Nešto se dogodilo s motorom. Odjednom se ugasio, a kiša pada i ne znamo šta da učinimo. Unišćemo odela, a krenuli smo kod prijatelja, koji imaju veliki prijem — objasni Čarls Handon.

— Gde treba da stignete? — upita Lun.

— Nije daleko. To je dvorac iza Stenmora, povučen u šumu Bentli Priorija — odgovori Handon.

— Naša kola su vrlo jaka. Imamo i uže za vuču. Hoćete li da vas odvučemo do tog dvorca? — upita Lun.

— To bi bila divna usluga. Prihvatamo je uz uslov da nam se pridružite na slavlju — odgovori belobradi Vili Elison provlačeći glavu iz automobila i razvlačeći brkove u osmeh.

— Ne poznajemo domaćina, a ni društvo — snebivao se tobože Lun.

— Vlasnik je moj rođak Oskar Meklin — odgovori starac ne prestajući da se smeši. — Kad vas ja pozivam, bićete među najdražim gostima.

— Šta kažeš striče? — obrati se Lun svom drugu.

— Ti znaš, momče! Gde je društvo i izgled za dobru kapljicu, tvoj stric ne beži — odgovori Makferson.

— Zovem se doktor Edvard Adams — predstavi se Lun.

— A ja sam Piter Adams — dodade Makferson.

— Pa mi smo iz iste struke! Ja sam penzionisani lekar Vilijam Elison. Svi me zovu jednostavno Old Vili — predstavi se i belobradi đavo.

Odmah zatim pravim imenima predstavi Alberta Gvilt i Handona, a uz to dodade-

— To su moji prijatelji. Noćasnje slavlje najviše interesuje Čarlsa, jer

će tamo moći opet da sretne jednu divnu damu. Zar ne, Čarls?

— Uvek me zadirkujete zbog Mej Smit. Žaliću se njoj lično — odgovori Handon.

Makferson iziđe i otvori spremište, pa otuda izvuče tanko čelično uže. Zakači jedan kraj i sačeka da Lun postavi kola ispred onih pokvarenih. Albert Gvilt sam uze drugi kraj i zakači ga ispod prednjeg branika.

— Ura! Krećimo! — uzviknu belobradi đavo.

Njegovo rumeno lice se cerilo razvlačeći bradu i brkove. Ličio je na dobrog dedu iz dečjih priča.

Odmah zatim povorka polako krenu. Uskoro prođoše kroz Stenmor i zađoše u šumu po uskoj, ali asfaltiranoj stazi. Nakon jedne milje ugledaše raskošno osvetšen mali dvorac, očito građen u toku poslednjih dvadeset i pet godina. Pred njima je bilo još nekoliko automobila, a za njima su se pojavljivala nova svetla.

Kad uđoše kroz otvorenu kapiju, stari Elison pozva Luna i Makfersona da svrate u levi paviljon i da se malo uredi. Lun prihvati i uze uvek spreman kofer s večernjim odela za njega i Makfersona. Dok su ulazili u paviljon, Lun iskoristi blizinu i belom demonu, kako starca beše krstio u mislima, prikači kao zrno sočiva, sićušan uređaj za prisluškivanje, pod kragnu.

— Mi ćemo se urediti u susednoj sobi, pa ćemo zajedno u glavnu zgradu. Predstaviću vas Oskaru i gostima — reče starac i krepkim korakom pođe dalje, predvodeći Gvilt i Handona.

Dok je Makferson spremao odela za večer i pred ogledalom posmatrao svoj izgled, Lun je ćutao osluškujući preko svog džepnog primopredajnika. Čuo je glasove u sobi gde su se doterivali članovi Trojke.

— Ne mogu da shvatim taj zahtev Trojke — reče Gvilt.

— Verovatno su znali da će nas neko pratiti, pa su zato i naredili da idemo svi u jednim kolima i da na pogodnom mestu tobože pokvarimo motor — dodade Handon.

— Jasno su rekli da pozovemo na slavlje ljude koji nas budu pratili. Mi ne znamo ni da li su to ljudi Dvojke, sama Dvojka, ili glavom Lun, kralj ponoći — govorio je beli demon Elison.

— Najviše liče na Luna i njegovog mornara. Ne slažem se da te zvečarke dovlačimo ovamo — nezadovoljno reče Gvilt.

— Tako je kad ne znaš ko su nam šefovi. Ja ne mogu da se zakunem da Dvojka nije sam Lun sa svojim mornarom — odvrati starac.

— Pa, to je nemoguće! Ja nešto slično ne mogu da zamislim. Zašto bi onda Lun razbijao Udruženje? — upade Handon.

U tom trenutku Lun začu zvonjenje kućnog telefona u sobi Trojke. Neko podiže slušalicu i javi se. Neko vreme se ništa nije čulo, a zatim belobradi objavi-

— Javlja se Dvojka. Kažu da su videli nas i goste koje smo doveli. Naš sastanak biće posle pola noći u prostoriji pod kupolom. Skreću pažnju da stignemo neprimećeni od domaćina i gostiju.

— Ništa o onoj dvojici?

Lun nije bio siguran ko je to pitao, jer je čovek nečim bio zaklonjen.

— Ništa nisu rekli. Čoveka da uhvati bes — odgovori Old Vili. — Da nije tih hiljadu funti, koje svakog meseca dobijam urednije nego da mi ih isplaćuje ministarstvo finansija, digao bih ruke od ovog posla. Zamisli, možda služimo samom Lunu!

— Budimo ipak oprezni. Šta onda ako Dvojka hoće da nas ukloni, jer opasnosti rastu, a kase udruženja su pune? — reče Gvilt.

— To ne dolazi u obzir. Dvojka bi prodala garažu, koja vredi najmanje milion funti, pa bi tek onda napustili

poslove — izreče svoje mišljenje tobožnji vlasnik »Amfibije«.

Lun nije prestao da sluša, iako se polako oblačio u crno odelo za večer. Uzgred proveri svoju masku. Sve tlosmeđa boja kose, umesto njegove crne i prosede, slagala se s tamnoplavom bojom njegovih očiju. Mali ulošci na zubima bili su izmenili linije njegovog lica, a vibratori u njima menjali su i boju njegovog glasa. Jedino se nije gubio njegov muški šarm, a obojena kosa i izmenjene linije lica kao da su ga činili mlađim od trideset godina i još privlačnijim muškarcem.

Nešto teže je išlo s Makfersonovom nemirnom kosom. Dosta briljantina uspevalo je da je složi, a izbrijano lice i snažna figura obučena u dobro skrojeno odelo mogli su čak i da privuku kakvu ljubiteljku snažnih muškaraca. I njegova kosa je bila obojena da bi se uklonile prosede vlasi, pa je izgledao znatno mlađi.

— Dokle ćeš me bojiti, momče? S ovom masnom kosom osećam se kao čovek koji ima paklo masla pod šeširom, a počinjem i da se znojim — šalio se Makferson, namignuvši svom liku u ogledalu.

— Divno izgledaš, morski vuče. Ali drži jezik i zaboravi mornarske kletve i psovke. Sada si salonski džentlmen — smejući se upozori ga Lun.

— Ja salonski? Još i džentlmen? Pazi šta radiš od mene, ti mađioničaru! — zapreti Makferson i nastavi nešto da psuje sam za sebe.

Lun uključi vezu s Džejn Vington i javi joj gde se njih dvojica nalaze.

— A tako?! Slavlje, prijemi i društvo! A ja ovde u podzemlju, ili podvođu, ne znam kako da nazovem sve ovo — šalila se Džejn.

— Jednom ćemo imati kuću u lepoj šumi i primaćemo goste — odgovori Lun.

— Ja pamtim obećanja. Čuvaj se! — dodade Džejn.

— Prekidam, čujem da dolaze naši poznanici — javi Lun i pod košuljom popravi nabor od oklopa, satkanog od najfinijih čeličnih niti koje je svet video.

— Biće znojenja — primeti Makferson. — Ali ipak su ovi kratki oklopi podnošljiviji od onog tvog čeličnog »veša« s dugim gaćama.

Lun se smejao i htjede nešto da kaže, ali ga zadrža kucanje na vratima. On ih otvori i ugleda tri člana Trojke.

— Vidim da ste spremni — reče belobradi demon Elison.

Izlazeći iz sobe Lun začu ženske korake na hodniku. Dolazila je žena u večernjoj haljini izuzetnog kroja. Bila je to lepotica, čiji izgled nisu mogli da zasene ukrasi od zlatnih niti izatkane haljine. Duboki, ali uzan izrez na grudima bio je oivičen biserima i uokvirivao je udubljenje među čvrstim i slobodnim grudima, koje su se izazovno pomaljale ispod zlatne tkanine. Rukavi haljine bili su dugi i ukrašeni dragim kamenjem. Skutovi haljine spuštjeni do tla bili su razdvojeni polubočnim otvorom, koji se pružao do polovine bedra. Tako vešto postavljen otkrivao je celu levu nogu i dobar deo desne. Ova žena je očito znala šta otkriva. Ali nije osvajala samo svojom lepotom. Oble i malo isturene usne, kao da se nude na poljubac, oivičavao je laki osmeh, koji je ohrabrivao. Oči su otkrivale potpuno interesovanje, ali su i fascinirale. Čovek je osećao da mora slediti želje te žene i truditi se ne da je osvoji, nego da joj se preda. Jer, osvajala je ona, svakim delićem svog čudnog bića.

Njen prvi pogled s Lunom kao da svi prisutni osetiše. Bilo je nečeg naelektrisanog u vazduhu, kao da je nastalo električno pražnjenje. Ženi se učinilo kao da ju je nešto pogodilo, potreslo i pritislulo snagom uz nevidljivi zid. Lun je i sam bio čudno uzbuđen još pre nego što je ona progovorila.

— Halo, Mej! — javi joj se Čarls Handon i požuri joj u susret.

Doprati je do grupe i predstavi joj tobožnjeg doktora Adamsona i njegovog strica. Ona im pruži svoju odnegovanu ruku, ni toplu ni hladnu, ali živu kao ptica skrivena na dlanu. Oni se nakloniše i dodirnuše usnama tu ruku, koja kao da ih odmah pomilova. Žena se predstavi i pozdravi se s Old Vilijem i Gviltom. Bilo je jasno da ih dobro poznaje.

»Dakle, to je Mej Smit, žena koja vlada Čarlsom Handonom«, pomisli Lun. Zaključa da je Mej Smit od one vrste žena koje znaju da osvoje muškarca, da stvori utisak da ga obožava i razume, a pri tome da potpuno ovlada njime.

Handon joj ispriča da su im Adamsovi pomogli da dođu i da su se sprijateljili, pa tako i došli zajedno.

— Ti si divan, Čarls! — uskliknu Mej Smit. — Znam da će Oskar i svi ostali biti očarani gospodom. Lekari su uvek pomalo i pesnici. Osećam da je takav i gospodin Adams.

— Mi smo za beznačajnu ulogu dvostruko prenaplaćeni — odvrati Lun.

— Kako to mislite? — upita Mej Smit.

— Time što smo počašćeni pozivom u ovaj divni dom, već smo suviše naplaćeni. A to što smo videli vas predstavlja drugo veliko zadovoljstvo i ushićenje, koje ne verujem da smo mogli i da bismo ikad mogli da zaslužimo — odvrati Lun i te reči proprati onim svojim pogledom koji je zaista osvajao, a naročito žene koje bi se našle u njegovoj blizini.

— Pesnicima se opraštaju i preterani komplimenti. Volela bih da o vama i vašem stricu više saznam. Pazite da se ne izgubite večeras — reče Mej Smit.

— Zar bismo mogli da se izgubimo? — upita Makferson mereći je pogledom stručnjaka, koji samozadovoljno samom sebi potvrđuje da se razume u neke stvari.

— Moj rođak Oskar Meklin je izvrstan domaćin. Ali otkriću vam tajnu koju ne znate. On ima mnogo uspeha kod žena i ovde ćete sresti dobro tuce njegovih obožavateljki, koje traže utehu. Ima i dosta ostalih lepotica — poverljivo je ćeretala Mej.

Već se nađoše pred vratima velike zgrade. Pređoše hol i uđoše kroz široka vrata dvorane. Dočeka ih domaćin Oskar Meklin. Mej Smit uze na sebe dužnost da predstavi Luna i Makfersona.

— Čarls je upoznao simpatičnu gospodu i znajući tvoje gostoljublje... — započe ona ne skrivajući oduševljenje.

— Dobro nam došli, gospodo. Počasćen sam vašim prisustvom. Želim da se osećate kao među svojim najdražim prijateljima. Ja kao domaćin postaraću se da vam ova noć bude prijatna — odvrati Oskar Meklin najsrdačnije.

A on je bio čovek uvežbanog šarma i privlačnog izgleda. Njegove osenčene oči označavale su snažnu ličnost s nečim dijaboličnim u karakteru, ali samo do te mere da je izazvalo interesovanje.

Pošto izdržaše ceremonijalne pozdrave, nađoše se u bučnoj gomili gostiju. Bilo je tu primera svih vrsta ljudi. U jednom trenutku Lun se nađe u neočekivanoj situaciji. Mej Smit se stajala s jednim mladićem i jednim starijim čovekom. Bili su to otac Norman i sin Dik Samers. Mej priđe Lunu i privede ga ovoj dvojici. Predstavi ga i upita gde je stric Peter.

— On je već našao neko društvo i nestao. U ovakvim prilikama ostavljajte mi malo više slobode — objasni Lun.

— Imam utisak kao da sam vas već negde sreo — reče Norman Samers.

— Da li ste bili u Australiji? Tamo sam najduže boravio — odvrati Lun.

— Dolazio sam tamo. Sigurno ćete se setiti gde smo se sreli. Ali, po moje žene. Predstaviću vas — reče Samers.

Glorija Samers je imala nekakav sanjiv izgled. Očito je već bila popila koju čašu više nego što bi trebalo za početak. Inače, bila je gotovo kopija Džejn Mensfild s još uvek sasvim očuvanim proporcijama tela, s nešto boljim odnosom nego kod svoje dvojnice. Platinirana kosa joj je bila brižljivo uređena, a lako otvorene usne kao da su pitale šta se sve to događa na ovom svetu.

— Osećam da sam u dobrom društvu — reče ona posle upoznavanja. — Volim kad sam pored lekara. Oni su kao dušebrižnici. S njima čovek razgovara bez laži.

Dik Samers se već beše izgubio s nekom vitkom crnkom, a Norman Samers se izvuče rečima:

— Gospodin Džek Barker me zamolio da porazgovaramo u malom salonu. S puno poverenja ostavljam te u društvu doktora Adamsa.

Kad on ode, Mej Smit se obrati Gloriji Samers.

— Nemojte mi sasvim oteti gospodina Adamsa. Ja sam ga prva videla.

Te reči proprati smehom, koji ide uz uspelu šalu. A zatim se udalji korakom vladarke.

— Ne slušajte je, doktore. Ja vas neću osvajati. Jedina moja briga večeras je da vama ne bude dosadno i da se ne napijem pre nego što ostali budu grogi — reče Glorija Samers i odmače lakat da bi je Lun uzeo pod ruku.

Zaviriše u salu za igru i Lun upita:

— Volite li da igrate?

— Ne volim. Moje godine ne dozvoljavaju da zapadam u vatru, jer joj se teško odupirem. A videli ste kolikog sina imam — odgovori ona i zastade, a zatim dodade: — Ali ako vi želite...

— Ne smem da vas zamorim, ali vas zato molim da nađemo kakav ugodan kutak i budemo zajedno — dodade Lun i povede je dalje.

U velikoj dvorani nađoše fotelje i stočić za dvoje. Lun namerno nije

smetao gospođi Samers da pije i ona je uskoro bila prilično zagrejana i počela da otkriva svoju tugu. Posle četvrt sata, navedena veštım Lunovim ohrabrenjima, pričala je o svojoj velikoj tajni. Dik je bio njen sin iz prvog braka. Kad se rodio bila je u Egiptu sa svojim mužem, koji je bio direktor filijale londonske banke.

— Tek kasnije sam saznala da je neko od njega tražio nekakvu krupnu bankarsku uslugu. Dobio je preteća pisma od nekakve zločinačke družine, koju je vodio Niktalop. Jeste li već čuli o Niktalopu? — pričala je već pripita.

— To je čovek koji vidi noću bolje nego danju. Čuo sam da ovde u Londonu postoji Niktalopova gangsterska banda — objasni Lun mirno, iako mu je radoznalost porasla do uzbuđenja.

— Niktalopove ubice su uspele da iznenade Džona, mog prvog muža. Ubili su ga na svirep način . . . — pričala je Glorija, ispijajući jaki koktel. — Prihvatila sam zaštitu Normana Samersa koji je bio poslovni senzal u Kairu. On je štitio mene i dete. Tako sam se udala za Normana i sakrili smo da Dik nije baš naš zajednički sin. Patricija je naša zajednička kći.

— Gospodin Norman je čvrst čovek. Njegova zaštita vam je bila dragocena — reče Lun.

— Da . . . On me je čuvao od Niktalopa. Taj čudni neprijatelj me je progonio i ovde u Londonu. Ucene. . . Pretnje. Moje prilično veliko nasleđstvo je otišlo na plaćanja. Jednom je oteo Dika. Nismo smeli da se obratimo policiji. Prodala sam akcije i uzela svu gotovinu iz banke. Norman se više plašio za Dika, nego za svoj život. On mi je pomogao da se odlučim i platim ucenu. Čudan je Norman . . . — pričala je Glorija Samers.

— Ljubav je divna stvar. Gospodin Norman vam je potvrdio svoju veliku ljubav — reče Lun.

— Ljubav? . . . Ah, da . . . On me je voleo . . . Posle je rado lutao . . .

Shvatila sam da moj Dik zavisi od njega. Nedavno je Dik opet imao neprilike, ali ga je Norman izvukao. . . Norman je veliki lovac na suknje, ali je sposoban da sačuva Dika — pričala je ona dalje.

Njihov razgovor prekide dolazak Mej Smit i Čarlsa Handona. Za njima stiže i Patricija Samers. Bila je u čudnoj haljini od lake žute svile poprskane krupnim zelenim mrljama. Skrojena kao nemarno ovijeni komad platna, ta haljina je stalno obećavala da će otkriti mlado telo vatrene lepote.

— Vodite me u salu za igru — šapnu Mej Smit Lunu u trenutku kad je Handon nameštao fotelju za mladu Pat.

— Molim vas za ovu igru, čujem da baš sada počinje — reče Lun bez mnogo uvijanja pred ostalima.

— Ako otmete maminog kavaljera, ja ću oteti gospodina Handona — zapreti vragolasta Patricija Samers.

— Čarls, opomenut si u čuvaj se! — smejala se Mej Smit.

U sali za igru bilo je vrlo živo. Oskar Meklin je igrao s tamnoputom crnkom, čija duga kosa je bila jednostavno očešljana uokviravajući lepo lice malo kosih očiju.

— Moj rođak ima novu prijateljicu — reče Mej Smit.

— On je vrlo lep muškarac i mora da ima uspeha kod žena — reče Lun razmišljajući šta da razgovara s Mej Smit.

U mislima nije mogao da potisne ispovest Glorije Samers. Njena priča je bila čudna. Uključivala je Niktalopa. A to je bilo ime koje je Lunu izazivalo kolebanja u stvaranju nekih zaključaka. Činilo mu se da još nešto nedostaje da bi se veo tajne razmakao.

— Mislim da ste odsutni, doktore — opomenu ga Mej Smit.

— Vaše prisustvo me je dirnulo . . . Verovao sam da neću sresti ženu koja će me izbaciti iz ravnoteže — počinio je Lun svoje tobožnje udvaranje.

— Optužujete me da sam vas uznemirila — osmehnu se Mej.

Pri tome se privi uz Luna. Igrala je kao da je bez težine, oduševljena Lunovim vođenjem. A on nije uzalud učio igranje od samog Harija Lenona. Izgledalo je da njihova tela ne dotiču zemlju, nego lebde slobodna i u pokretu iznad sjajne površine poda.

Kad muzika prestade, Mej Smit je malo brže disala, ali ne samo od igre. Bila je to čulna, strastvena žena, koja je mogla da padne u zanos.

— Posle ove igre s vama ne mogu da zamislim drugog partnera. Spasite me, doktore, od mučenja koje bi mi priredio svaki drugi — reče ona gledajući pravo u Lunove oči.

— Kako da to učinim? — upita Lun.

— Pobegnimo u neki salon. Ili me pratite u zimsku baštu. Odmor tamo može da bude divan — reče Mej Smit.

— Ne znam kako da nabavimo bocu pića — odgovori on razmišljajući o predlogu.

— Vi biste još nešto pili? — upita Mej.

— Retko pijem više od nekoliko čašica. Ali večeras bih mogao da se napijem do besvesti — odgovori Lun gledajući je u oči.

— Zašto?

— Ni sam ne znam... U stvari, ne smem ni da kažem.

— Recite.

— Znate li vi dovoljno o sebi? Je li vam neko rekao da bi se mogao ubiti zbog vaših očiju?

— Nije.

— Da li vam je neko rekao da ste veštica i da ste ga začarali?

— Nije niko — smejala se Mej, krećući ka jednim vratima.

— A da li vam je neko rekao da na svetu ne postoji još jedna žena kao vi?

— Dosta ste pitali. Nešto se mora i dokazati — dvosmisleno odgovori Mej i oni se nađoše u hodniku.

Oslanjajući se o njegovu ruku, ona ga je neprimetno vodila kroz jedna

vrata, ispod dugog trema poduprtog granitnim stubovima, pa opet kroz kratak hodnik. Konačno stadoše pred jedna vrata. Ukaza se soba s divanom od bele svile, podom na kome je bilo krzno crnog medveda i dvema foteljama pred upaljenim kaminom. Ormani s inkrustacijama od sedefa i pozlaćenim okovima skrivali su jedan zid, a ostala dva su krasile slike s ljubavnim motivima. Skrivenе svetiljke su neprimetno osvetljavale samo slike, a ostali delovi sobe nazirali su se u nekom ružičastom svetlu.

— Kakav je ovo rajski kutak? — upita Lun.

— Zar nije lepo ovde? — odvrati pitanjem Mej odlazeći k vratima u uglu, koja se ukazaše tek kad ih je otvorila, jer su bila skrivena među šarama tapeta. — Pića svih vrsta ima u ormarima.

Lun pogodi u kom ormaru mora da se nalazi piće i počeo da razgleda boce. Dok je birao čaše začu šum vode, kao da je potekla kakva rečica. Zaviri kroz odškrinuta vrata i ugleda čitavu dvoranu s bazenom od zelenih i plavih pločica, koji se punio vodom. Mej je dolazila iz ugla donoseći dva paketića u prozirnim vrećicama. Bili su to muški i ženski kostim za kupanje.

— Hoćete li? — upita ona zavodnički ga gledajući.

— Znao sam da ste vi veštica. Ovo sve ja sanjam, jer ništa slično ne postoji u stvarnosti. Ali hoću da sanjam. Počnimo s malo pića — odgovori Lun, uze joj paketiće i baci ih na divan, a nju povede ka kaminu.

— Sednimo dole — reče ona.

— A vaša haljina? — upita Lun.

— Do đavola s haljinom. Dole haljine! — smejući se odvrati Mej i leže na mrko krzno.

Treperenje vatre palilo je i gasilo stotine odblesaka na zlatnom tkanju i draguljima njene haljine, čiji razrezi su se otvarali. Njene savršene gole noge rumenele su se pod svetlom plamena, a ruke zaturene iza glave razvukle su haljinu na grudima.

Lun sede uz nju i započe igru. Ali to nije bila igra koju je želela Mej Smit. Hipnotisana i kao u snu govorila je čoveku pored sebe:

— Dvojka smo ja i Oskar.

— Meklin?

— Meklin, moj tajni muž.

— Kako podnosi tvoju vezu s Handonom?

— Sporazum... On ima čitav harem.

— Kad će početi sednica s Trojkom?

— U jedan sat posle ponoći.

Lun je pitao o planovima za ovo veče. Znao je da će njega i Makfersona napasti u trenutku kad gosti budu pijani i počnu da se razilaze. Pitao je ko je Jedinica.

— Ne znam. Verujem da je neko od prisutnih.

— Kako održavate vezu?

— Jedinica ili Niktalop razgovaraju preko radio modulatora.

— Ko ga ima?

— Oskar i ja, zajedno.

— Gde je modulator?

— Iz dvorane s bazenom vode skrijena vrata.

— Kako ste saznali ko je Lun?

— Javio nam je Niktalop.

— Šta je još javio?

— Da ga uhvatimo... Mučićemo ga u tajnom delu podruma.

— Zašto ga odmah ne ubijete?

— Lun ima skrovište, tajne pronalazke i blago, koje mornar vadi putujući svojim brodom, starim putem španskih galija.

Još neko vreme ju je Lun ispiti-vao, a onda je brzo svuče. Svuče samo svoj sako i cipele s nogu. A zatim je oslobodi hipnoze.

— Šta se dogodilo s tobom, draga? — pitao ju je kao da su već prebrođene sve granice među njima.

— Ne znam... Ti si... Zašto nisi i ti svučen? — odvrati Mej Smit.

— Morao sam da se obučem, jer si se onesvestila. Mislio sam da ti je potrebna pomoć — odgovori Lun.

Njihov razgovor prekide nečije lupanje na vratima.

— Mej, jesi li tamo? Zaboga, javi se, Mej! — čuo se glas Čarlsa Handona.

Mej stavi prst na usta u znak opomene Lunu da ćuti, a zatim šapnu:

— Idemo u bazen. Otuda nas neće čuti. On ne može da prodre ovamo.

Lun htede da pristane, ali pred vrata poče svađa. Čuli su se glasovi Alberta Gvilt i belobradog demona Vilijema Elisona.

— Dižeš uzbunu, kao da si lud — opominjao je starac.

— Ona je otišla s tim prokletim doktorom! Pre ću je ubiti, nego da... — vikao je pripiti Handon.

— Ti si pijan. Vidiš da se niko ne javlja — reče Gvilt.

— Ja sam ih uhodio. Znam da su ovde. Čekao sam da vidim je li to samo običan razgovor. Ali oni su skoro čitav sat ovde. Ubiću je! — vikao je Handon. — Ubiću tog psa! Otvorite!

Čulo se gušanje i odjednom glas Samjuela Makfersona.

— Šta se događa ovde? — upita on prilično mirno.

— Tvoj sinovac... Pratio sam ga i sada će mi platiti! — vikao je Handon.

— Odlazite odavde! — naredi Gvilt Makfersonu.

— Ako je moj sinovac ovde, ostaću i ja. Niko ne sme da mu smeta, tako mi... Ovaj, moj sinovac... — odvrati Makferson zaustivši da izvali koju sočnu kletvu.

— Evo ti, mešino! — viknu Handon i jurnu na Makfersona.

Začuse se udarci, uzvici iznenađenja i jauci. Malo kasnije čuo se glas Samjuela Makfersona.

— Jesi li tu, sinovče? Izlazi, jer ovi momci su na časak uljuljani!

Lun otvori vrata. Makferson ugleda golu Mej Smit i pokri oči dlanom, ali prsti su mu bili razmaknuti.

— Sinovče! Kako ti to? Ovaj, milion mu sirena i morskih vila! Grešan si, sinovče — pričao je Makfer-

son dok je Lun navlačio cipele i sa-ko.

Mej Smit je oblačila haljinu i tra-žila cipele.

— Tako mi je žao... Javiću se kad ne bude u blizini ovih momaka — reče Lun i zalupi vrata.

Prolazeći kolonadom primetiše ne-ko kretanje u vrtu. Zaklonjeni stubo-vima stajali su nekoliko minuta če-kajući da im se oči naviknu na mrak. Vični da primete i najmanji pokret, ili neprirodnu senku, zaključiš da na kuću paze naoružani ljudi postav-ljeni u zasede.

— Ovamo smo stigli po želji Nik-talopa — šapnu Lun.

— A ja sam mislio da je to bila tvoja želja, momče. Hiljadu mu sku-pova veštica i vukodlaka — progun-đa Makferson, cereći se od uživanja.

Bio je u svom elementu. Njegove po dvadeset funti teške ručerde već su imale posla, ali tek za prvo za-grevanje.

— Idemo u dvoranu — šapnu Lun. — Držaćemo se odvojeno, ali stalno tako da pazimo jedan na drugog.

— Ja da pazim, a ti opet u neku sobu s golom damom na mrtvom medvedu? Da malo izmenjamo uloge — reče Makferson.

— Valjda ne misliš? ... Hipnosti-sao sam je da bih saznao ... — prav-dao se Lun.

— Video sam. Hipnotisao si je ta-ko da su joj sasvim spali i haljina i veš.

— Hej, stari! Ti me optužuješ? Za haljinu ne kažem, ali veš nije ni i-mala.

— Ti ćeš se ispovedati za grehe. Džejn...

— Šta Džejn? Kunem ti se da ni-sam isključivao uređaj koji omogućava da ona stalno sluša — branio se Lun.

Makferson se uhvati za glavu.

— Sinovče, zar si poludeo? Dozvo-lio si da ona sve to sluša? Sirota, sa-da briše suze! Drži se dalje od moje pesnice, jer ... — zapreti on dok su

se razdvajali da svaki posebno uđe u dvoranu.

Veselje je odmicalo i gosti su već bili pripiti. Haljine nekih dama su bile orošene kišom, što je značilo da su s partnerima odlazile do levog pa-viljona, za koji je gostima rečeno da ima »više malih salona za kratki pre-dah«. Lun nije video nikakvu naroči-tu promenu u dvorani, ali je osećao nekakvu nelagodnost. Činilo mu se da ga mnogi gosti posmatraju, ali skreću pogled čim primete da on gle-da k njima.

Makferson beše zauzeo fotelju u ug-lu. Odmah mu se pridružiše dve de-vojke, koje su smerale nekakvu ša-lu. Jedna mu je tobože neprimetno opipavala mišice, a druga se nasla-njala na njega.

— Bože moj, kakvo muško telo! Mogli biste da me celu držite na dlanu — reče jedna pijano žmirkajući.

— A to nikako. Jednom sam držao neko dete na dlanu, pa se nešto do-godilo — branio se Makferson.

— Oh, ovde je zagušljivo. Da pro-šetamo do paviljona? predlagala je druga.

— Ima li tamo kamin? — upita Makferson.

— Ima.

— A ima li medvede krzno pred kaminom?

— Ima.

— A imate li vi veš ispod haljine?

— Ne toliko da bi komplikovao stvari — smejala se devojka.

— Onda ne vredi. Moja Brenda se ne bi složila da se družim s devojka-ma koje ne nose veš ispod haljine — odvratila Makferson, smišljajući kako da se spase.

Gledao je u Luna tražeći pomoć, ali ovaj se samo smeškao oslonjen na dlan i slušajući jedan razgovor po-moću skrivene sićušne slušalice.

Bio je to razgovor Trojke i Mej Smit.

— Znao sam da moja sreća nije potpuna. Ali takva bestidnost...

Mej, ne smeš to činiti! Ubiću tog kućkinog sina! — pretio je Handon.

— Volela bih da to učiniš. On me je vređao. Ubij ga, Čarls, ali ne ovde. Ne sme biti mrtvih u Oskarovoj kući. Znaš da ovde ne želimo policiju — omače se u odgovoru Mej Smit.

— Ko to ne želi? Oskar i ti? — upita Handon.

— Prekinite svađu! — reče belo-bradi demon.

— Mislim da je među nama sve svršeno. Ja neću da budem tvoja robinja — nastavi Mej Smit.

— Ne to, Mej! Ne smeš me napuštati! To ti ne preporučujem! To se ne bi usudila ni jedna žena Londona! — pretio je i dalje Čarls Handon.

— Hajde, Čarls, ostavi svađu. Oprosti devojci, jer znaš da ne možeš bez nje. Imaš još tri četvrt sata vremena da ti oprosti — smejući se reče Al Gvilt.

— Mej, može li da ostane i moli za oprostaj? — upita Old Vili.

— Dobro, ostavite nas da mu objasnim — složi se Mej Smit.

Lun neprimetno skloni končić slušalice i pođe da spase Makfersona.

— Vidim da je Brenda blizu, a ona može da načini smejuriju s ovim divnim damama. Sećaš li se onog veselja kad je prosto skalpirala i ukazila dve devojke? — opomenu ga osvrćući se kao da očekuje napad.

— Zar je ona blizu? Uh, pa ona dolazi! Zaštiti devojke, sinovče, jer će im iskopati oči — tobože unezvereno odvratila Makferson.

Devojke brzo nađoše izgovor i otečuraše tražeći prikladnu žrtvu.

— A šta sada? — upita tiho mornar. — Već se gušim pod oklopom i u ovom odelu.

— Mislim da ćeš se večeras dobro rashladiti. Pođi do automobila, ali uz potrebnu opreznost. U džepu desnog sedišta ima nekoliko paketića s ogrtačima od najtanje folije. Mislim da ćemo morati posedeti na kiši. Uzmi dva paketića i stavi u džepove ša

čicu gasnih punjenja i dve kutije cigareta »Golijat« — objasni Lun.

— Hoćemo li da rušimo dvorac? — upita mornar.

— Cigaret-bombe nam mogu zatrebati — odvratila Lun primetivši zadovoljni Makfersonov izgled.

A mornar je znao, kad se uzimaju snažne granate, potpuno nalik na obične cigarete, treba očekivati lepu borbu. Zato požuri, dok Lun tobože prošetala do ulaza i ostade da posmatra šta se događa s Makfersonom.

Znao je da i njega sada posmatraju najmanje deset stražara i drugih osoba. Ali mirno je stajao uz stub koji je držao nastrešnicu pred ulazom.

Kad se Makferson vratio, oni skrenuše iz hola hodnikom za koji su pretpostavljali da vodi do nekog stepeništa. Srećoše dva momka, koji su očito držali ruke na revolverima.

— Gospodo, ovuda ne možete stići na neko prijatno mesto — opomenu ih jedan stražar.

— Tražimo domaćina. Ovo mu je ispalo iz džepa, dok smo bili zajedno, pa hoćemo da mu vratimo — reče Lun i pruži dlan na kome je bio nekakav predmet.

Stražari se nehotično primakoše i pogledaše valjkasti, crni predmet. Lun im ga podnese bliže i oni odjednom zateturaše.

Makferson ih prihvati i upitno pogleda Luna.

— Samo ih ostavi na podu. Brzo će se osvestiti — reče Lun i požuri dalje.

Brzo nađoše stepenište i pođoše njime. Bilo je to stepenište u krilu za posluhu i moralo se smatrati pomoćnim, jer je bilo zastrto grubim konopljastim prostirkama. Peli su se brzo na sprat, a zatim uz sasvim usko stepenište k tavanu. Vrata prema tavanu bila su zaključana velikom i komplikovanom bravom, ali Lun brzo otkri kako se otključava i svojim univerzalnim kalauzom otključa je već posle jedne minute.

Dole začuše uzbunu i trčanje po podnicima i stepeništu. Glasovi su se mešali s muzikom, koja je dopirala iz središnjeg dela zgrade. Njih dvojica uđoše u potkrovlje i zaključaše vrata.

Lun ispita krovni prozorčić, proturi tanak i naročito čvrst konac oko reze i otvori.

— Popećemo se na krov, a zatim povući rezu. Niko neće slutiti da smo ovde — reče Lun.

— A da li ću ja moći da prođem kroz prozorčić? — upita Makferson sumnjičavo.

Lun se nasmeja i bez reči ga gurnu napred.

— Penji se i provuci kako znaš. Ide li? — upita Lun.

— Tesno, kao pas kroz plot — huknu Makferson.

Ipak brzo prođe i dodade ruku Lunu. Nađoše se na mokrom krovu od bakarnih ploča. Lun povuče oba kraja konca i reza se vrati na svoje mesto. Zatim uze konac za jedan kraj i izvuče ga sasvim. Kiša je padala sve jače i brzo bi bili mokri da nisu imali paketiće s tim novim izumom, koji je tako brzo osvojio Englesku, preteći da istisne klasične kišobrane.

Obukoše crne, ali prozirne ogrtače, koji su imali i kapuljače. Skidoše cipele i staviše ih u džepove pantalone. Lun se posluži kalemom naročite čelične žice i prebaci omču oko nosača donjeg gromobrana. Prateći dovod snažnog kabla dođoše do glavne kupole dvorca. Popeše se do uskih, ukrasnih prozora i Lun se pomuči da otvori dva od četiri prozora. Pripremi ih da se drže o žicu zategnutu spolja i uđe. Bio je u prostoriji nameštenoj za tajne sastanke i s uređajima sličnim onima u »Amfibiji«. I ova prostorija je ima dva ulaza podeljena linijom, koju su kontrolisale foto-čelije. Lun potraži spojeve i isključi ih, a zatim postavi mikro-odašiljače s mikrofonomima. Utrnu tanki mlaz svetla svoje džepne svetiljke slične olovci i vrati se na krov.

— Osećam se kao brodolomnik na pustoj steni — šapnu Makferson.

— Moramo biti tihi. Čuje se kako traže... Neko dolazi i tu gde će biti sastanak — takođe šapatom odgovori Lun.

— S kim ćeš se tu sastati? Nema kamina i medvedeg krzna — zadir-kivao ga je Makferson.

— Pst! — opomenu ga Lun.

U kupoli se upali svetlo i neko proviri, ali odmah ugasi i začu se škljocanje brave, jer ovde je bio dovoljan samo jedan pogled da se utvrdi da nikog nema.

Kiša je sve jače lila, a Lun i Makferson su čučali skupljeni u zaklonu ukrasne kupole, iako je gore bilo sasvim mračno pod sve gušćim oblacima.

Bila je prošla ponoć i sa svog mesta mogli su da vide kako gosti odlaze. Lun je čuo razgovor Old Vilija sa ostala dva člana Trojke.

— Vreme je da idemo u kupolu. Adamsovi su se negde sakrili i svuda ih traže. Kola su im tu i pod stražom — govorio je Gvilt.

— Negde su se zavukli. Opet mi ne da mira pomisao da su oni... — reče ljutitim glasom Čarls Handon.

— Ne verujem da bi član Dvojke otimao tvoju Mej — reče dvosmisleno Old Vili.

— Kad bih znao... — pretećim glasom jetko izusti Handon.

— Pokušao bi nešto u kupoli i našao bi se prošiven čeličnim šipkama, kao kuvana riba na viljušci — smeja se belokosi demon Vilijen Eli-son.

— Jednom ću strpati Mej u najdublju rupu »Amfibije« — nastavljao je Čarls Handon sa izlivanjem svog ljubomornog besa.

— Dosta s tom Mej! Noćas imamo i drugih briga. Čuo si o tim hapšenjima? Možda će Dvojka smatrati da smo mi krivi — zabrinuto reče Al Gvilt.

— Kako mi?... Pa tu se umešao Lun — progundā Handon.

— A ako je on Dvojka? Koji vrag se onda umešao? — reče Old Vili.

— Hajdemo, momci. Ova noć je grozna — reče Handon očito pod

utiskom svog razočaranja u Mej Smit.

Uskoro su Lun i Makferson čuli otvaranje jednih, a malo kasnije i drugih vrata. Svetlo u prostoriji pod kupolom se upali, a njih dvojica se još više skupiše u zaklonima, jer sada na krovu postade malo vidnije.

Poslednji gosti behu otišli, a ljudi s mašinskim puškama i revolverima pretraživali su vrt, paviljone i zimsku baštu. Čulo se i kako pretresaju potkrovlje i tavan.

VIII

Lun i Makferson su provirivali kroz prilično prljava stakla uskih prozora. U delu prostorije koji je imao tri fotelje sedeli su Elison, Gvilt i Handon, a u drugom na dve fotelje, smeštala su se dva čoveka u belim ogrtačima i maskama ukrašenim zlatnim vezom.

— Počnimo razgovor. Niktalop poručuje da će ovaj sastanak biti izuzetno kratak. U gradu su uhapšeni svi članovi Četvorke — poče jedan od maskiranih.

— Kako svi? To je greška. Brjus Volton nije mogao da bude uhapšen — prekide ga Handon.

— Da. Voltona smo morali... Leži na dnu Temze — pridruži mu se Gvilt.

— On leži u zatvoru. Saslušava ga inspektor Kuster. U večernjim listovima ima i snimaka — reče maskirani.

— Kako je to moguće? Zar ga nismo?... To je neka zabuna — protestovao je Handon.

— Ne znam šta da kažem. Prenosim naloge Niktalopa i molim da čujete — upozori ih maskirani. — Preduzećete sve mere da se zaštiti »Amfibija« i uklone svi tragovi. Čekaćete poruke...

— Već smo preduzeli sve mere — reče Vili Elison.

— Treba potpunije. Idite i čekajte razvoj događaja — zaključio maskira-

ni i ustade, što je bio znak da je razgovor završen.

Lun zaključio da je sada trenutak za dejstvo. Pomeri krilo prozora i ubaci mehuriće s gasom. Deset sekundi kasnije svih pet ljudi klonuše natrag u fotelje. Lun i Makferson uđoše svaki kroz po jedan već pripremljeni prozor i zatvoriše ih za sobom.

— Pacovi su istegli repove — reče Makferson.

Lun požuri ka maskiranim i strže im maske. A tada ustuknu, jer nije očekivao da vidi ta lica. Bili su to ona dva stražara, koje su uspavali u hodniku.

Taj zaključak jedva da se bio jasno izdvojio u njegovim mislima, a on pokuša da spase što se može, jer kao munja blesnu mu u glavi druga misao. Ali, bilo je uzalud. Telo mu se opusti i on stiže samo da vidi kako se i Makferson tetura, kao nokautirani bokser, koji posrće prema kopovima, pre nego što padne na pod ringa.

Konačno obojica izgubiše svest.

*

Kad su se osvestili bili su zapanjeni stanjem u kome su se našli. Bili su potpuno goli i sedeli su čvrsto vezani u fotelje gde su malo pre bili Gvilt i Handon. Trojka je bila nestala. U dvema foteljama sedela su dva čoveka u zlatom izvezenim belim ogrtačima i maskama. Lun odmah primeti da to nisu ona dva čoveka koje su uspavali zajedno s Trojkom. Jedan je bio znatno vitkiji i malo niži od pređašnje dvojice. Drugi je imao drugačije pokrete i vrlo tiho je govorio da bi prikrio boju glasa.

— Dakle tako? — reče Lun smeškajući se i preko volje.

Osećao je da ga po telu seku žičane veze. Osvrnu se k Makfersonu, koji je takođe isprobavao čvrstinu veza.

— Milijardu mu neprilika, ovo je gadno! Kakav je to način da me dr-

žite golog? Mogu da nazebam — reče mornar i opsova nešto ne baš pogodno.

— Izgledate vrlo lepo. Snažno telo i vedar duh — začu se ženski glas.

Lun je znao ko govori još dok je ruka maskiranog hvatala masku. Ispod kape povezane s maskom prosu se ženska kosa. Pred njim se smejala Mej Smit. I drugi maskirani skinu masku. Bio je to Oskar Meklin.

— Halo Sikert! Halo Makferson! Kakvo veselje! — uskliknu Mej Smit.

— Dakle, sada smo se izjednačili, zar ne gospođo Mej? — upita Lun.

— Kako mislite, ponoćno veličanstvo? — upita gangsterka.

— Jer sam vas uspavanu gledao golu, ali vas nisam povredio. Sada ste vi mene razodeli, ali ćete me poštediti — reče Lun.

— Nisam sigurna. Zavisi od sporazuma. Ali nisam vas skinula radi osвете.

— Nego?

— Da uklonim svaki predmet koji ste imali kod sebe, jer znam da imate svakakvih trik oružja. Valjda smo i mi čuli ponešto o kralju ponoći.

— Kako vam je uspelo sve ovo? — upita Lun.

— Bio je to moj plan, a moj tajni muž Oskar Meklin ga je prihvatio.

— Uključujući i ono na medveđem krznu — izazivao je Lun.

— Oskar nije primitivan. On ima svoj lepi harem, a ja svoje doživljaje. Mi imamo višu, stvaralačku umetničku vezu. Mi smo zajedno jedan veliki umetnik.

— Umetnik čega? Zločina, pretpostavljam?

— Budimo vedriji, Sikert.

— Do sto vrazjih baba i stođavoljih očeva, kako može čovek da je vedar ovako go? — upade Makferson.

Meklin i Mej se nasmijaše.

— Ja ću pogledati da li je sve u redu. Treba da javim Niktalopu rezultat. Hoćeš li ti ostati, draga? — reče Oskar Meklin.

— Lepo ću se zabavljati s gospodom — odvrati Mej Smit.

Meklin iziđe i zaključa vrata za sobom.

— Nismo završili priču o tome kako vam je uspelo da nam podvalite — započe opet Lun.

— Vrlo je jednostavno. Muškarci nikako ne mogu da poveruju u vašu nadmoćnost, Sikert. A ja, vidite, shvatala sam vašu vrednost. Čak sam davno maštala o vama... A sada ste tu baš zato što sam shvatala.

— Dakle, divna ženska pronicljivost!

— Mislim da će pre biti verovanje u vas. Znala sam, kad ste se jednom umešali, da ćete prodreti do vrha. To sam i želela.

— Malo je neverovatno. Zašto bismo želeli da razbijemo vašu lopovsku družinu razbojnika? Možda hoćete da se pokajete i odete u manastir? — šalio se Lun.

— Nije došlo dotle, Sikert. Bilo mi je potrebno. Vi ćete shvatiti ko je Niktalop, a ja to ne mogu.

— Shvatio sam ko je Trojka, a Dvojku sam tek tražio.

— Sad ste stigli do nje. Ali verujem da nešto znate i o Niktalopu. Ko je on?

— Vi ništa ne znate?

— Sve sam pokušavala, ali uzalud. On vlada na neki čudan način. A htela bih da znam ko je gospodar.

— Pa da se domognete prestola? — upita Lun smejući se.

— Gospođo, ne bi li ste me pokrili nečim. Zima mi je i stidim se — reše Makferson pokušavajući da licu dade čedan izraz.

— I kad bih htela ne mogu. Uređaj je uključen, jer smo znali da ćete ga onesposobiti. Pored toga sama sebi sam vezala nogu za fotelju i može me osloboditi samo Oskar kad se vrati. To zbog Lunove hipnoze — pravdala se Mej Smit, bezobrazno posmatrajući golog Makfersona.

— Mama veštica vas nije lepo vaspitala — uvređeno odvrati mornar.

— Dakle, da nastavimo — obrati se Mej Lunu. — Znali smo da ćete stići baš do ove kupole, samo ako vam neprimetno pomognemo. Trojka

vas je pozvala. Znali smo da ćete im prikačiti svoje prislušne perlice. Znali smo o gasovima, sposobnosti da se brzo otvori svaka brava, o skrivenim noževima, hipnotisanju i sto drugih stvari. Lako je bilo znati da ćete doći. Postavili smo zamku u liku dva momka maskirana u naša odela za susrete s Trojkom.

— Sada mi je sve jasno — prekide je Lun. — A dalje kako ide plan?

— Prvo ćete mi reći ko je Niktalop.

— Ne znam.

— Morate pomoći da ga nađemo.

— Recimo da će nam uspeti. A dalje?

— Poručićete da nam Džejn Vittington otkrije vaše skrovište. Uzećemo ga i sve što nađemo u njemu.

— To bi bilo opasno. Tamo ima mnogo zamki za nepozvane.

— Ali nas bi vodila Džejn. Ta divna žena vam nešto znači, zar ne?

— Recimo da je tako.

— Znam da je tako. Inače nikada ne biste odoleli želji da iskoristite priliku kakvu ste imali večeras.

— Priznajem da je bilo teško.

— Hvala na komplimentu.

— Dakle, ucenjujete me sa Džejn?

— Nazovite to i tim imenom.

— A posle?

— Daćete nam neke recepte, uređaje i sve ono što nam može koristiti.

— A zatim ćete nas lepo zabetonirati i u Tezmu.

— Sasvim ste u pravu. Ali življenje od nekoliko dana, pa možda i sedmica, predstavlja šansu. To je sjajna mogućnost da još jednom pokažete svetu da se možete spasti i iz beznadežne situacije — odgovori Mej Smit, napućivši usne.

— Malo nudite — reče Lun kao za sebe.

— Nisam još sve rekla. Najvažnije je to što ćemo pustiti Džejn Vittington na miru. Neka živi žena koju volite. Zar je to malo?

— Bilo bi dovoljno kad Džejn ne bi smatrala takav život pravom kaznom.

— U tome je i moja mala osveta njoj. Zašto postoji? Zašto vam nije dala slobodu u ljubavi? Da nje nije bilo, ja bih možda uspela.

— U čemu?

— Vi ste grozni! Trebalo bi da vas više mrzim — jetko odvratila Mej Smit.

Njihov razgovor prekide povratak Oskara Meklina.

— Šta ima novo? — upita Mej.

— Niktalop poručuje da zarobljenike prenesemo i smestimo u podrumsko skrovište. Nekoliko dana treba čekati, a onda započeti pregovore s Džejn Vittington. Naročito je napomenuo da izbrišemo sve tragove boravka Luna i mornara ovde, jer pret postavlja da njihova prijateljica Džejn možda zna gde su se nalazili. Čak ne isključuje posetu policije i pretres — objasni Meklin, ne obazirući se na to što Lun i Makferson slušaju.

— To je sve? — upita Mej.

— Javlja da je uhapšen i Neli Braun. Odvedena je iz hotela »Čendlers« i biće još jedan svedok protivu Četvorke.

— Dakle, još jedna Lunova žrtva — primeti Mej Smit.

— Za noćas je dosta razgovora. Treba da ih spremimo za odvođenje u skrovište — reče Oskar Meklin i pride vratima.

Negde napolju isključila foto-ćelije za izbacivanje smrtonosne ograde i pri povratku donese dva predmeta slična džakovima. Na gornjem delu bile su postavljene nekakve gumene cevi.

— Ovo je pripremljeno baš za Luna. U ovu košulju vazduh se dovodi cevima iza leđa obučenog. Jasno je da nema proreza za oči. Košulje su čvrste kao izatkane od žice. A patent oko vrata steže pri svakom pokušaju silovitih, brzih pokreta. Košulja može da usmrti, ako čovek obučen u nju ne pripazi na sebe. Sve ovo pričam radi vašeg dobra — objasni Meklin glasom kao da se radi o najnevinijem pripremanju kakve prijateljske usluge.

Lun je poznavao ovu vrstu ljudi, koji su nasmejani mogli da ubijaju s uživanjem. Takvim se priroda sve tila na naročit način. Strahovito su patili kad bi se našli sami u opasnosti. Bol su osećali više nego drugi ljudi. A umeli su da kukaju i mole više nego drugi. Gruba sila grubo i trpi. A ovakav ugladeni ubica cvili toliko užasno i kukavički, da to postaje nepodnošljivo.

— Mislim da ćete umreti neprijatnom smrću — reče Lun dok mu je Meklin na glavu navlačio »košulju«.

— On će krepiti, kao živa riba u vreloj vodi! Nadaće mu se oči kao bundeve! To kopile morska psa i sipe, pašće mi šaka tako mi Neptunove krune! — upade Makferson još jednom, pokušavajući da raskine veze.

Žica na mnogim mestima poseče njegovu kožu i krv počeo polako da teče svuda od njegovog vrata do nogu.

— Kakva slika! Za to uzbuđuje! — ushićeno reče Mej Smit.

Lun više nije mogao da joj vidi lice, ali Makferson ju je gledao na način od koga se ona strese.

Uskoro su obojica bili uvezani u »košulje«, tako da su im noge bile slobodne da koračaju polako i mirno. Svako izvijanje tela, pružanje ko raka, ili pokušaj da se spusti telo na zemlju izazivali su stezanie tankog, ali vrlo čvrstog konopa oko vrata.

— Mislim da ste prvi put u svom životu upakovani kako treba. Sada nema hipnoze, podvala i makar i najmanje mogućnosti da se izvucete — reče Oskar Meklin i povede Makfersona.

Luna je vodila Mej jednostavno držeći kraj tankog konopca, koji je da davi žrtvu.

— Mislim da nećete umreti, Donalde, dok mi ne izljubite svaki col kože na telu — šaputala je lepa zločinka.

— Šteta za vas, Mej Smit. A mogli ste da budete voljeni i srećni, da niste postali najgadnija zločinka na-

ših ostrva — čuo se prigušeni Lunov glas ispod »košulje«.

Mej malo zateže gajtan, a zatim ga popusti uz sablasno kikotanje.

Dugo su silazili stepenicama, a zatim su Lun i Makferson pod bosim stopalima osećali grubu površinu hladnog betona, a zatim metalno kloparanje nekakvih vrata i konačno vlažnu i lepljivu zemlju. Čulo se i udaranje retkih i krupnih kaplji vode po platnu navlaka koje su ih gušile.

— Ovo jezivo mesto će mi upropasti cipele — reče Mej Smit.

— Njih dvojicu neće zadesiti takva šteta. Ja nosim njihove cipele i sve što imaju. Nismo li šta zaboravili? — oglasi se Oskar Meklin.

Nije slutio da je napravio jednu grubu grešku. U Lunovom odelu radio je sićušni primopredajnik, čije emitovanje je slušaja Džejn Vittington, a beležila ga je i magnetofonska vrpca.

*

Te noći Džejn je preživljavala daleke zvučne odjeke svakog događaja u kući Oskara Meklina. Jedno vreme je sve pratila s pomalo zebnje i dosta radoznalosti, zatim uzbuđena i zabrinuta da bi se u jednom trenutku obradovala konačno Lunovom uspehu kad je savladao uspavane gangsterske vođe.

A tada je došao preokret. Ono što je zatim čula tumačila je kao smetnje, ali konačno je shvatila da se desilo nešto nepredviđeno. Zaključila je da su mikro primopredajni radiouređaji oduzeti i Lunu i Makfersonu i odbačeni.

Tek u trenucima dok su nekuda odvodili Luna i Makfersona razumela je da su zarobljeni. Ali uskoro je i tih glasova nestalo. To je bio trenutak kad su Mej Smit i Oskar Meklin u skrivenom podzemlju dvorca odbacili još neispitanu odeću zarobljenika, a ove vezane i nemoćno ostavili.

Pomišljala je da pozove policiju a zatraži pomoć, ali konačno je zaključila da bi to bila fatalna greška. Policajci bi iskoristili priliku da uz zločinca uhvate i Luna i Makfersona, verovatno već vezane i nemoćne.

Pomišljala je da pozove Čarlija Pipčina, detektiva i starog Lunovog prijatelja, ili Artura Markinča, novinara i do kraja odanog i Lunu i njoj. Ali to je značilo gurnuti te ljude tamo gde su u nevolju zapali čak i sami Lun i Makferson. U jednom trenutku joj na um pade i misao da pokupi grupu momaka, koji bi za dobru nagradu spremno provalili u vilu Oskara Meklina. Ali njeno shvatanje morala nije moglo da dozvoli takvo rešenje. Poslužiti se sumnjivim ljudima, provalnicima, sitnim lupežima, a možda i prikrivenim ubicama značilo je makar i u jednom momentu biti zavisn od njih, a time i prilično jednak s njima.

— Oh, Donalde; Šta da radim? — pitala je glasno kao da je on može čuti. — Ne mogu da čekam... Šta da počnem?

A onda popusti svojoj slabosti i zaplaka. Nekoliko minuta tekle su joj suze, a telo podrhtavalo u glasnom jecanju. Niko je nije čuo i mogla je slobodno da jauče. Odjednom, naglo prestade. Bilo joj je lakše, a odlučnost je rasla sa svakom slikom dozvanom u sećanje. Koliko avantura su doživeli zajedno od dana kad su se sreli i po treperenju svojih srca osetili da pripadaju jedno drugom! Koliko je bilo teških trenutaka, ali i lepih, divnih časova vrednih večnosti!

— Ja ću sama! Doći ću, dragi moj! Ja ću naći put do tebe, jer me vodi ljubav! — govorila je glasno, hrabreći samu sebe.

I tada poče da se sprema. Poznavała je mnoga već upotrebljavana Lunova oružja, ali i ona o kojima nije niko sem nje znao. Izabrala je oružje koje joj je kao biologu bilo najbliže. Pored toga pronašla je drugi revolver s infrazvukom, isti onakav kakvog je Lun odneo sobom. Stavila

je na lice gas masku i namazala kosu tečnošću čije isparavanje brzo i efikasno uspavljuje ljude čak i u najvećoj sobi. Kosu premazanu tom tečnošću još mokru je začesljala i zasula naročitim lakom, koji je prekrrio mokre vlasi. Bilo je dovoljno da počeslja, ili snažno protrlja kosu, pa da se lak pretvori u prašinu, a tečnost počne da isparava i uspavljuje.

Tako opremljena stavi nakit. Bilo je to remek-delo Lunovog majstorstva. Jednom u dolokici i posebnom raspoloženju izradio je taj nakit za Džejn. Neupadljive naušnice na pritisak su mogle da bace neprimetan mlaz tečnosti, koji je nakon pola sata izazivao snažnu upalu kože osobe koju je pogodio. Prstenje na rukama imalo je sićušne komorice s komprimiranim vazduhom, koje su izbacivale jedva vidljive projektele sposobne da probiju kožu i trenutno parališu čoveka za čitav sat vremena.

Njena ogrlica od zlatnih kugli, lažnih bisera i raznobojnog brušenog stakla bila je pravi arsenal oružja. Loptice od zlata bile su prave male granate, koje su mogle ubiti, ili teško kontuzovati i više osoba odjednom. Lažni biseri, ako bi se razbili, ispuštali su komprimirani gas trenutnog dejstva. Trebalo je zadržavati dah samo dvadeset sekundi i svi prisutni bi sklopili oči, utonuvši u dubok san. Najveći ukras na sredini ogrlice, koji je blistao od lažnih dijamanta u sebi je skrivao oštro sečivo od specijalnog, savitljivog čelika, a upletena žica na koju su svi delovi ogrlice bili nanizani, bila je u stvari izvrсна testerica za rezanje metala.

Konačno. Džejn stavi u usta nekakvu vrstu navlake za zube, koja je skrivala komorice gasa za privremeno oslepljivanje. Bilo je dovoljno da jezikom pokrene polugicu, pa da zatvori oči i puhne u lice osobe koja stoji blizu nje, pa da ta osoba potpuno obnevidi. Navlaka je imala pet takvih punjenja i toliko puta se mogla upotrebiti za oslepljivanje, a zatim izbačena iz usta predstavljala je čvrstu testericu oštarih zuba.

Da bi zavarala protivnika, uze i dva mala, ali odlična revolvera s pričušivačima i jedan sakri pod pazuhu ispod kostima, a drugi u svoju ručnu torbicu. Cev, koja je u stvari bila infrazvučni revolver, sakri u svoj pojas za čarape.

— A sada krećemo! — naredi sama sebi i iziđe, pazeći da uredno ostavi sve zamke za obezbeđenje prolaza koji je koristila.

Bila je nestrljiva, jer je u spremanju izgubila mnogo vremena. Pomisljale je da možda sve to vreme Luna i Makfersona muče zločinci. Ostajala joj je nada da se dobrovoljno neće odreći svojih zarobljenika, za koje su morali znati da imaju skrivenu sredstva, dosta novca i dragocenosti u nekom skrovištu. Nisu bili je dini koji su se polakomili na ono što se moglo oteti Lunu.

Vozeći svoj ostin ona se nađe na drumu prema Stenmoru baš kad je svitala kasna jesenja zora. Prilazeći vili Oskara Meklina snažno zatrubi. Dosta dugo je čekala dok preko vrta ne stigoše dva gruba momka, koji su je sumnjičavo posmatrali.

— Tražim gospodina Oskara Meklina. Otvorite kapiju da prođem — reče Džejn sasvim pribrano.

— Posle noćasne zabave niko ne sme da probudi gospodina Meklina — reče jedan od dvojice gangstera i ne pokušavajući da otvori vratnice od kovanog gvožđa. — Biće bolje da prošetate do prvog motela i da dođete pred podne.

— Momci, Os će se ljutiti, ako ga ne probudite. Ali, vaša stvar. Ipak, ja ne idem nikuda. Otvorite mi i čekaću negde s vama, ili mi dajte sobu — nastavi Džejn, namignuvši im nasmejano.

— Ne može, gospođice. Učinite kako sam vam rekao — usprotivi se gangster.

— Onda ću ga ja probuditi. Sreća je što imam ugrađenu i snažnu sirenu s lepom melodijom, koju Oskar dobro poznaje — odvrati Džejn i pritisnu sirenu, koja je zaista imala ogromnu snagu.

— Prekinite! Pustite to, vražja kćer! Dosta! — vikao je gangster, ali Džejn nije popuštala.

Iako melodiozna, buka sirene je postajala sve nesnosnija. Gangsteri otvoriše kapiju u nameri da spreče tu uzbunu, ali Džejn to iskoristi i jurnu kolima unutra. Gangsteri odskočiše i potegoše revolvere, a zatim potrčaše za automobilom.

Džejn nije isključivala sirenu. Dotera kola pred vilu i ostade da sedi u zaključanom automobilu. Gangsteri jurnuše s obe strane, lupajući u stakla. Davali su joj znake da prestane da trubi. Ali, ona nije prekidala.

Konačno se na prozoru pojavi Oskar Meklin. Gangsteri se ukočiše videći ga ljutitog i iznenada probuđenog iz sna. Džejn po držanju gangstera zaključila da je to gore važna ličnost i pusti taster sirene.

— Ko je to, do vraga? Kako je ušla? — pitao je Meklin.

— Traži vas — odvrati gangster zbunjeno.

Džejn otvori vrata automobila i iskoči onako vitka i lepa. Mahnu rukom Meklinu i pozva:

— Tražim gospodina Meklina. Zar se taj čova skriva?

— A ko ste vi, ako smem da pitam na ovako nepriličan način? — javi se Meklin ne mogavši da se ne divi lepoti nepoznate devojke.

— Trebalo bi da se obučete i dođete, pa da vam kažem ime. Ali... — zausti Džejn.

— To ću i da učinim. Preklinjem vas za oproštaj i molim da sačekate nekoliko minuta. Odmah silazim. A vi, glupani, uvedite gospođicu u plavi salon i tražite da joj se ponudi sve što želi — prekide je Oskar Meklin.

Brzo se obuče u jutarnje sportsko odelo, proverila svoj izgled u ogledalu i malo istrlja lice da nestane bledila od noćne terevenke. U hodniku vide kako se Mej Smit promalja iza svojih vrata.

— Ko je to, do vraga? — upita ona ljutito.

— Jedna lepotica. Moram da je primim — odgovori Meklin.

— A ko je ona? Moram i ja da pogledam tu osobu — reče Mej Smit i požuri da obuče tankim krznom ukrašenu kućnu haljinu.

Silazila je kao vladarka niz stepenište baš kad je Oskar Meklin pozdravljao nepoznatu gošću. I baš kad je Mej Smit ulazila u plavi salon, Džejn izjavi:

— Znam u kakvu jazbinu dolazim. Da ne bude zabune, odmah ću kazati zašto dolazim. Zovem se Džejn Vittington.

— Oh!... Zar je moguće... Ovaj, nisam imao sreću da vas vidim... — mucao je prilično zbunjeno Oskar Meklin.

— Kakva zgoda! — javi se Mej Smit. — Šta traži ljubavnica kralja ponoći u ovom poštenom domu?

— Ne preterujte — odgovori Džejn i glasno se, od srca nasmeja.

— Pitam vas šta tražite ovde? — upita Mej Smit potežući mali posrebreni pištolj iz džepa kućne haljine.

— Vi to znate. Moj odgovor je suvišan. Ostaje da se sporazumemo — odgovori Džejn Vittington.

— Prvo da čujemo vaš odgovor — ponovi Mej Smit.

— Dobro. Tražim Donalda Sikerta i Samjuela Makfersona, koji su u vašim rukama — reče Džejn mirno.

— Nikada ih nismo ni videli! Otкуда bi oni bili ovde — umeša se Oskar Meklin.

— Ne treba da zaobilazimo direktan razgovor. Niko ne zna da sam ovde. Pomišljala sam da pozovem policiju, ali sam shvatila da bi za vaše hapšenje trebalo mnogo dokaza, a Donalda i Sama bi uhapsili, jer su nemoćni da se brane. Razmišljala sam da pozovem nekoliko prijatelja, koji bi jurnuli ovamo, ali kad su savladani Donald i Samjuel sa svim svojim oružjima, onda bi prijatelji brzo i lako stradali — izlagala je Džejn mirno.

— Vi ste dovoljno lukavi i opasni. Oskare, vežimo je i onemogućimo ka-

kvu podvalu, pa neka dalje govori — umeša se Mej Smit.

Džejn ispruži ruke, a Oskar Meklin ih omota gajtanom koga donese iz susedne sobe. Mej Smit ju je pretresala i oduze joj torbicu u kojoj nađe revolver. Ali potraži dalje i slavodobitno se osmehnu kad nađe i drugi isti takav. Pri tome je ženski radoznalo osmotrila ceo nakit Džejn Vittington.

— Zar sam mogla u gangstersku jazbinu da donesem pravi nakit? — odvrati Džejn.

— Brbljivice! — viknu Mej Smit i ošamari Džejn.

— Čemu to, Mej? Gospođica je počela da priča zašto je došla — umeša se Oskar Meklin.

— Dakle, stali smo na tome da nisam pozvala prijatelje, jer bi stradali — nastavi Džejn kao da se ništa nije dogodilo. — Pomišljala sam da sakupim družinu momaka iz luka i Sohoa. Vi znate da bi za dobru nagradu dojurili ovamo. Ali to bi značilo prekršiti principe kojih se pridržavaju Donald i Sam, pa stoga i ja čak i u najbezizlaznijim situacijama. Ali da sam se i na to odlučila, vrlo je moguće da ne bismo postigli nikakav uspeh.

— Sasvim tačno! — dobaci Mej Smit smirenije.

— Shvatila sam da me možete uceniti imajući Donalda i Sama u rukama. Ja ne bih izdržala da se oduprem po cenu njihovih života — nastavi Džejn Vittington s interesovanjem posmatrajući čas Mej, a čas Oskara.

— Sve što govorite puno je logike — složi se neodređeno Oskar Meklin.

— Znam i to da će Donald i Sam učiniti sve da se meni ništa ne dogodi. Znajući sve to došla sam da vam se predam — zaključí Džejn Vittington.

— A zašto ste poneli oružje? — upita Meklin tek da nešto kaže.

— Nije se smelo dogoditi da me neko omete ili zaustavi na putu do

vas. Bila sam spremna da se i oružjem probijem — odgovori Džejn.

— A i za slučaj da ste ušli neopaženi. Zar ne biste pokušali da nas iznenadite i naterate da oslobodimo Luna? — reče Mej.

— Svakako... Mnogo bih više volela da sam vas dvoje vezala i revolverom naterala da me dovedete do Donalda. Ali vrt je pun vaših ubica, a i kuća vrvi od njih — odgovori Džejn.

— Sasvim tačno. Uz to ne biste uspeli da nas naterate, a mi znamo da ne biste mogli da pucate sumnjajući u ispravnost tog čina — drsko dodade Mej Smit.

— Bilo kako bilo, ali ja sam tu i predlažem sporazum — nastavi Džejn.

— Šta predlažete? — upita Oskar Meklin.

— Šta vi zahtevate?

— Sve.

— Šta znači »sve«?

— Novac, dragocenosti, sklonište... A pre toga proveru da li ste spremni da pristanete na sve te žrtve — odgovori Meklin.

Mej Smit se zagrcnu od smeha.

— Pravi si đavo, Oskare — upade jedva stišavajući kikotanje. — I sama sam mislila da treba proveriti. Znam i kako. Reci mi prvo šta si ti mislio pod tim da ćeš proveriti spremnost ove devojke na žrtve.

— Pa... Jedina moguća provera je da gospođica ostane kod nas u toku dana i iduće noći. Praviću joj društvo — skoro šapatom odvrati Meklin.

— Oh, dragi moj mužiću, kako si vešt! Ona je vraški lepa. Zavidim ti što ćeš imati tu lepoticu. Kad bih ja mogla tako da proverim Luna. Ali taj... — ne završi do kraja Mej Smit.

Džejn je počinjala da shvata svu podlost Meklinove zamisli. Znala je da neće moći da podnese čak ni do-dir tog nastranog čoveka. Ali nije smela odmah to i da pokaže. Plan je

već imala i ona pristupi njegovom ostvarenju.

— Pogađam vašu želju. Možda bi mi u drugoj prilici čak i laskala... Ali prvo moram biti sigurna da su Donald i Sam živi — reče ona pognuvši glavu.

— Mi vam to tvrdimo, ali nije nemoguće da se i sami uverite — odgovori Meklin.

— Kako zamišljate ostalo? — upita Džejn.

— Dopremićete nam sve dragocenosti i novac, a zatim ćete jednom od nas pokazati sklonište i kako se koristi. Za to vreme drugi će držati pred sobom Luna i mornara. Najmanji pokušaj prevare značiće njihovu smrt. A možda ćemo zadržati i vas i Luna, a mornar će izvršiti pogodbu. Ili ćemo čak pustiti Luna, a vi i mornar ćete ostati u našim rukama. Viđemo šta je najbolje — objasni Meklin.

— Dakle, vidite da možemo postići ono što želimo. Uz to će nam Lun otkriti ko je Niktalop — reče Mej Smit, a oči joj sevnuše čudnim sjajem.

Meklin je pogleda ispod oka. Razmišljao je o tome koliko dugo sme držati Mej u svojoj blizini, a da se ona ne odluči na uklanjanje i njega lično. Njih dvoje je vezivao tajni brak, koji je sem saradnje u zločinima izgubio svaki smisao. Njih dvoje su čak podsticali požudu i pokvarenost drugog. On je znao da onog trenutka kad Mej bude čula ko je Niktalop i kada bude preuzela njegovu vlast i ime, život Oskara Meklina neće vredeti ni peni.

Iste misli su zaokupljale i Mej Smit. Znala je da joj Oskar ne veruje. Trebalo ga je stalno oduševljavati nečim da zaboravi opasnost. Divna Džejn Vittington biće idealna prilika da u presudnom trenutku pogreši taj izvanredno lukavi i smeli zločinac. Napasti ga nije smela sve dok Niktalop vlada iz mraka svoje tajanstvenosti, a znala je da ni on ne sme učiniti ništa protiv nje.

Njihove misli prekide Džejn Vittington.

— Pa Donald ne zna ko je Niktaloop. Ja sam pratila sve podatke i znam sve činjenice. On je preko vas hteo da stigne do tog mračnog vođe zločina — reče ona iskreno.

— Ali on mora da zna više, nego što govore činjenice. Možda će uspeti da nam ukaže na neki trag — odvrati Mej Smit.

— Dobro. Odvedite me k Donaldu i Samu, pa ćemo razgovarati o svim vašim željama — reče Džejn.

— Pre toga ćemo vam skinuti odeću. U njoj može da se skriva neka podvala — reče Mej Smit.

A pri tome je imala nameru da gola Džejn razbukti strast Oskara Meklina. Osećala je nekakvo bolesno uživanje u posmatranju požude u očima i izrazu tog čoveka, koji joj je samo neko vreme bio tajni muž u punom smislu. Ali važnije je bilo dovesti ga u stanje da misli na devojkicu i time manje na razvoj događaja.

— To nije potrebno. Meni je neprijatno — odvrati Džejn.

Mej Smit se smejala. Otrže suknju s Džejn i otrča da nađe neko sečivo. Donese dugi krivi nož iz Meklinove zbirke noževa postavljenih kao ukras u biblioteci. Njime raseče rukave kostima i strže ga s Džejn, a zatim joj iscepa svilenu bluzu i ostavi je u minimalnom vešu s pojasom za čarape oko struka i kukova. Meklin je užarenog pogleda obilazio oko njih dve.

— Prestanite! — viknu Džejn.

— A, nikako, milosnice jednog gospodara noći! Želim da te kroz podzemlje vodimo голу — vrištala je Mej Smit.

— Ona je luda! Zar ne vidite, gospodine Meklin? — pokuša Džejn da nađe zaštitu makar i za trenutak.

Bila je zabrinuta zbog mogućnosti da oni otkriju oružje s infrazvukom. Meklin se umeša na čudan način:

— Draga, ostavi bar nešto da sam skinem. A inače treba voditi računa da se sasvim ne ohladi. Ne volim je hladnu.

Mej Smit se zakikota i ostavi Džejn.

— Uvažavam tvoj razlog. Ali baš sada mi pade nešto na pamet. Moraš to učiniti pred Lunom. A on će morati da sluša neke moje želje — reče, a u očima joj blesnu sjaj koga je teško bilo protumačiti.

Odmah zatim vezaše oči Džejn Vittington i povedoše je hodnicima, niz nekakva stepeništa i konačno po vlažnoj i klizavoj zemlji. Poneka kap bi pala na njega gola pleća i ona bi se stresla, a koža joj se ježila od strave i neprijatnosti. Konačno se začu metalni zvuk i Mej Smit uzviknu:

— Halo, uobraženi kralju ponoći! Dovedi smo tvoju Džejn!

Meklin skide povez s Džejninog lica i ona ugleda dve ljudske figure u džakovima od čvrstog i ojačanog platna, iz kojih su im virile samo boso noge. Stajali su, jer svaki pokušaj da sednu imao je za posledicu neprijatno stezanje »košulje«.

Prostorija u kojoj su se nalazili bila je ozidana ciglom starog formata, što je govorilo da je sagrađena pre više vekova, a zasvođena tavaničica pokazivala je da je to nekakav podrum.

— Gde se mi to nalazimo? — upita Džejn.

— Deset jardi pod zemljom. Nekada je ovde bio stari dvorac, koji je porušen u nekom ratu. Kada smo uklanjali zidine da na tom mestu poravnamo teren i zasadimo drveće, otkrili smo ostatke starih podruma. Čak smo našli i sprave za mučenje, koje smo radi zabave obnovili. One su u drugoj prostoriji — objasni Meklin, obgrlivši Džejn rukom oko golog struka.

— Kako smo stigli ovamo? — upita Džejn uzaludno pokušavajući da prekine drhtanje.

— Uredili smo naročit tajni prolaz. Niko ga ne može naći. Ovde smo smestili i trezor podataka za sve devojkice, ljude i poduhvate. Ovde imamo i radiovezu s Trojkom — pričao je Meklin hvalisavo.

— Ne ispovedaj joj se, Oskare! — upade Mej Smit. — Kad nas je već probudila, neka zabava počne.

— Kako ti želiš, draga — smešeći se odvratni Meklin.

— Onesvesti Luna i prenesimo ga u dvoranu za mučenje — zahtevala je Mej.

— Bolje je da ga odvedemo, pa ćemo ga onesvestiti tamo — odgovori Meklin.

Mej se neprimetno ugrize za usnu. Dakle, Oskar nije preterano uzbuđen i sposoban je logično da misli. Ona odveza kraj konopa, kojim je Lun bio privezan za zardalu metalnu prečku, a zatim ga počeo gurati pred sobom. Meklin primora Džejn da ide uz njega. Nađoše se u preko dvadeset jardi dugoj i oko šest jardi širokoj dvorani, takođe zasvođene tavanice.

Džejn ugleda nazubljeni točak, ne-kakve vitlove za istezanje tela, poređane bičeve, duge zardale šiljke i mnoge druge predmete kojima nije bilo lako odrediti tačnu namenu, ali su svakako mogli da posluže za mučenje ljudi. Bilo je tu kovačkih klešta, mengela, presa i testera.

— Ovo je zanimljivo — reče Džejn prilično mirno.

Sada je morala da skupi svu snagu. Spremnost ovo dvoje nakaznih bića da učine i najgore što ljudski um može da zamisli, davali su joj sigurnost. Stoga nije imala razloga da se pokoleba u bilo kom načinu pariranja njihovog napada.

Njene misli prekidoše reči Mej Smit:

— Milo mi je što su prostirke i ogrtači ovde ipak suvi. Drevni graditelji su bili majstori. Onesvestimo kralja!

Pri tome uze drvenu batinu i stade iza Luna.

— Ne! — viknu Džejn, ali bilo je kasno.

Mej spusti udarac i Lun pade. Ona mu brzo razveza kopču na spoljnoj strani košulje, da ga zamka ne zada-vi. Zatim joj pomože Meklin i oni skidoše onaj čudni džak. Još uvek

vezanog Luna prenesoše na jedan podijum i prvo mu vezaše noge, a zatim odrešiše ruke i svaku za sebe vezaše uz vitlo. Nategoše konope, ali ne toliko da povrede Lunovo telo.

Meklin iz ugla dovuče gomilu vunenih čebadi i pored Luna napravi prostirku s obe strane. Njegovo telo presijavalo se od znoja, jer je teško disanje u čudnoj »košulji« predstavljalo ogroman napor. Bilo je čudno videti u ovom starom mučilištu kako umesto borovih baklji svetli električno svetlo.

— Šta ćete to da činite s nama? Nećete li uništiti svaku šansu da dođete do onog što želite? — reče Džejn skupivši snagu.

— On će se brzo osvestiti. Želim da poklonite vatreni zagrljaj mom mužu baš pred Lunom. I ja ću uživati na svoj način. Evo, vraća se k svesti — objasni Mej Smit.

Lun pogleda u stranu i vide upola odevenu Džejn.

— Kako se to dogodilo? — upita je skoro šapatom.

Pri tome se bolje zagleda u Džejn, kao da želi poslednji put da zapamti svaki detalj njenog tela.

— Mnogo si žrtvovala. Ovo što oni hoće, biće odvratno — dodade Lun.

Ali u njegovom glasu nije bilo ni mnogo straha, ni žaljenja. On je već bio video da zubi Džejn Vittington izgledaju drugačije. Znao je šta to znači. Još bolje je znao šta znače sav nakit na njoj i onako očešljane kose.

— Legnimo ovde — povuče Meklin Džejn bliže Lunu i prisili je da legne.

— Žulji me ogrlica — požali se Džejn.

Meklin joj je skide i gurnu je u stranu. Zatim veza dva konopa oko zglavaka njenih ruku, pa ih tek oslobodi gajtana. Pomeri vitlo i konopi se blago zategoše. Obezbeđivao se od kakvog naglog otpora devojke.

Za to vreme Mej Smit je iz jedne boce prskala Luna mirisnom tekući-

nom, a onda ga izbrisa skutom svoje haljine.

— Ne podnosim znojno telo — objasni svlačeći se i sama tako da joj iznad golog tela ostade kao pelerina haljina opšivena krznom.

A zatim stade nad Lunom opkoračivši mu telo.

— Bićeš moj ove noći, ili ću zatezati užad sve dok te ne raskinu — reče ona spuštajući dlanove na njegove grudi.

Za to vreme Meklin je svlačio ostatke veša s Džejn. Ona u jednom trenutku izvi telo tako da se cev oružja s infrazvukom neprimetno otkotrlja s podijuma.

I sa sebe Meklin počeo da skida odeću. Zatim se spusti uz Džejn.

— Smeta mi tako utegnuta kosa. Raspleti mi je i mrsi — reče Džejn. a njen pogled postade čudan.

Izgledalo je kao da ga poziva i želi.

— Divni ste, Džejn Vittington. Kako vas želim! Ovo će biti božanstveni trenuci — šaputao joj je uz uho, smeštajući se tako da se lakše zabavi njenom kosom.

— Snažno mi istrljaj kosu. To me uzbuđuje do najvećeg stepena. Tako! Jače! — izusti Džejn.

Lun je znao šta te reči znače i samo zadržao disanje. Mej Smit je puzala po njemu u nadi da će postići svoj željeni trenutak makar i nasilne veze s Lunom. Ali u tom trenutku njeno telo klonu i Lun se trže, tako da Mej Smit pade na prašnjavi pod.

Oskar Meklin je samo utihnulo iza Džejn. Ona se pomerila i približila vitlu, jer su joj noge bile slobodne. Tako konopci na rukama olabaviše i ona ih brzo odveza. Potrčala i nađe nekakvu zarđalu sablju, kojom brzo iskida veze na Lunu. Čim je videla da on ustaje, ona požuri da obuče ono malo svog veša, a zatim strže s Mej Smit kućnu haljinu i ogrnu se njome.

— Privremeno ih oslepi i veži čvrsto. Moram k Samu, jer se plašim da se ne uguši — reče Lun i otrčala s onom sabljom u ruci.

Džejn se osmehnu. Izvadi navlaku sa zuba i prinese je očima Oskara Meklina. Otvari mu prstima kapke i spusti gasni mlaz prema njima. Isto učini s onesvešćenom Mej Smit, a za tim ih veza i prekri ćebadima.

Za to vreme Lun oslobodi Makfersona »košulje« i sačeka da ovaj uzme malo vazduha.

— Gde je Džejn? Ne daj joj ovamo! Zar ne vidiš da sam go kao veslo? — prestrašeno viknu Makferson, bežeći u mračni ugao.

— Sredili smo ono dvoje. Doneću ti nešto da se pokriješ — odvrati nasmejani Lun.

U dvorani za mučenje Lun pokupi odelo Oskara Meklina, od koga izdvojio košulju i donje rublje, a ostalo obuče. Veš odnese Makfersonu, koji se nekako ugura u košulju, ali iskida donji deo veša. Lun mu donese jedno ćebe i Makferson se omota njime kao togom.

— A sada ćemo da se pozabavimo Meklinom i njegovom ludom ženom — reče Lun prigušujući smeh zbog Makfersonovog izgleda.

— Daj da ih čvrknem jednom po potiljku. Ako ikad ustanu, neka me zauvek strpaju u onu ludačku košulju — reče Makferson molećivim glasom.

— Moraju poživeti. Treba da nam objasne mnoge stvari — odgovori Lun.

Malo kasnije, uvijeni u ćebad, ispitivali su osveščene, ali privremeno slepe zarobljenike.

— Ne vidim! Šta je s mojim očima? — vrištala je Mej Smit.

— I ja sam oslepeo! Prokleti da ste! — jadikovao je Meklin.

— Slepilo je privremeno, ako u toku dva sata dobijete određeni lek. Znači, treba da odgovorite na sva pitanja i to vrlo brzo, jer ih ima mnogo. Da počnemo — reče Lun.

— Kako vam je to uspelo? — upita Meklin.

— Objašnjenje vam ne bi koristilo — odvrati Džejn.

Lun poče da postavlja pitanja. Pre plašeni zločinac je odgovarao. I Mej Smit ubrzo shvati da je igra izgubljena zauvek, pa poče da se nadmeće s Oskarom u tome ko će izazvati više samilosti i reći više važnih podataka kao cenu otkupa makar golog života.

Već nakon jednog sata Meklin i Mej Smit počese da vide prvo svetlost, a zatim i konture. Uskoro su ih oči samo pekle, ali očišćene suzama videle su sasvim dobro.

Makferson je bio pogledao okolo i sada javi:

— Izlaz je zatvoren vratima od te škog gyožda. Nema brave i nisam otkrio kako se otvaraju.

— Otkrićemo — odvrati Lun. — A ti se pripremi da se malo zabavimo s ovo dvoje.

Makferson tobože stručno pregleda sve sprave za mučenje.

— Ovo su sitnice. Udesićemo igru po receptu iz Azije. Primetio sam da ima pacova. Uhvatiću nekoliko za Mej Smit, a uginule će Meklin pojesti zajedno s repovima — šalio se mornar.

— Zašto da nas mučite? Sve smo rekli! Nestaćemo... Sve ćemo vam dati — jadikovao je Meklin.

— Ne smete to! Užasavam se pacova! — vrisnu Mej Smit.

— Da. Oni su neprijatni, naročito kad progrizu kožu na trbuhu i zađu u creva — zanovetao je Makferson.

Mej Smit poče da povraća, a malo kasnije joj se pridruži i Oskar Meklin.

Lun, Džejn i Makferson okrenuše glave.

— Milion mu pečenih pacova, ovo dvoje su gadniji od svih zmija, škorpija, mrtvih riba i krepalih miševa! — psovao je Makferson.

Lun natera Meklina da kaže kako se otvaraju metalna vrata i gde su njegovo i samovo odelo. Zatim se njih troje uputiše ka vlažnom tunelu.

— Ne ostavljajte nas same! — vikala je Mej Smit.

— Ljudi! Mi imamo novaca u bankama! Imamo bogatstvo! Ne ostavljajte nas! — nadvikivao ju je Meklin.

— Dovešćemo vam društvo — odzva se Makferson.

— Pogodio si, Same. Treba pohvatati sve ljude iz vile i dovesti ih ovamo — odvrati Lun.

Požuriše da se vrate u podrum pod vilom. Prolaz je bio vešto skriven starim kotlom za grejanje, koji je bio zamenjen novim. Kotao se pomićao električnim vitlom, čije dugme je s njihove strane bilo lako naći, a s druge je bilo skriveno u pukotini zida i ličilo na običan komadić maltera. U prostoriji pred ulazom u kućni podrum Lun i Makferson obukoše svoja odela i spremiše oružje. Tako opremljeni pokrenuše podlogu starog kotla i otvori se prolaz u podrum.

Njih troje za pola časa namamiše i pohvataše svih devet revolveraša i poverljivu poslugu. Pridružiše im i tri Meklinove milosnice, koje su još uvek spavale u svojim sobama u paviljonu. Čitav čopor proteraše onim dugim putem kroz podrum u tajni podzemni hodnik.

Užasnuta zločinačka banda bila je skupljena u dvoranu za mučenje.

Tamo ćemo slagati noge, ovde glave, a u onom uglu trupove — pričao je Makferson tobože sasvim poslovno.

— To ćeš ti srediti kako želiš — odgovori Lun i proveri da li su svi dobro vezani.

Konačno on i Džejn, praćeni Makfersonom, nađoše se u tišini prostrane vile. Potražiše kuhinju i trpezariju, pa pripremiše ručak, jer je doručak bio davno preskočen.

IX

Zvonjenje telefona probudilo je mrzovoljnog Čarlsa Handona. Mislio je da se to možda javlja Mej Smit, za koju su mu rekli da je otišla iz Meklinove vile u grad, ali je nije našao u

njenom stanu kad je u svitanje navratio.

— Halo! Ovde Handon — javi se pogledavši na sat.

Bilo je već prošlo podne.

— Ovde Niktalop — začu se nepoznati glas.

— Šta?! — trže se Handon. — O-vaj, nikada niste... Ne znam ja nikakvog Niktalopa.

— Čudi vas ova direktna veza. Objasniću vam, Handone. Ovo se tiče još i Old Vilija i Gvilt — nastavi Niktalop. — Izložiťu vam način povezivanja s Dvojkom i ono što niko ne zna sem vas trojice i Dvojke. Mislim na ono o hvatanju protivnika u prostoriji pod kupolom Meklinove vile.

— Vidim da znate... Šta želite? — prihvati Handon.

— Trebalo je da mi se tačno u jedanaest sati javi Dvojka i to samo kontrolnim pozivom pomoću radioveze. Niko se nije javio.

— Šta to može da znači?

— Moguće je da su zarobljenici uspeli da se izvuku i savladaju Dvojk-u.

— Ali ja ne znam ko je Dvojka.

— Sada vam moram otkriti. To su Oskar Meklin i Mej Smit.

— Šta?! Kako je moguće?... Mislio sam... — mucao je Handon.

— Nema vremena za duge razgovore. Skupite najbolje ljude i brzo opkolite Meklinovu vilu. Ako nađete Oskara i Mej, proverite gde su zarobljenici. Preuzmite ih i likvidirajte, a Oskara i Mej stavite pod stražu. Od danas Trojka je direktna veza sa šefom, a Mej i Oskar će biti smenjeni.

— Ko je šef? — nehotično upita Handon.

— To bih i ja hteo da znam. Osećam jedino njegovu ogromnu snagu i kontrolu svuda gde radi udruženje. Mene zovu Niktalop, jer vidim bolje od Dvojke, ali ne znam šefa — smejući se odgovori nepoznati.

— Ima li još naloga? — upita Handon.

— Kad preuzmete Meklinovu vilu, ispitajte sve šta se dogodilo, odnesite kartoteku pretplatnika, uređaje za radioveze i sve što nađete da je vredno. To skrovište se zasada napušta. Krenite brzo i radite uporno i hrabro. Skraćivanje udruženja znači utrostručen prihod svakog člana Trojke — zaključio Niktalop i prekide vezu.

Handon brzo pozva Gviltu i Elisona da dođu s najboljim revolverašima. Nakon četvrt sata ovi su bili u »Amfibiji«. Handon im ispriča šta se dogodilo i šta zahteva Niktalop.

— Moramo požuriti — složio se Gvilt.

— Treba biti oprezan do krajnjih granica — upozori belobradi demon.

Njih trojica proverišu svoje revolv-e, uzeše mašinske puške i dovoljno municije, a zatim proverišu spremnost šesnaest revolveraša, koji takođe pored revolvera uzeše i mašinske puške. Još nije bilo prošlo sat vremena od Niktalopovog javljanja, a osam brzih automobila iz »Amfibije« jurilo je prema Stenmoru.

*

Lun je brzo pronašao skrovište arhive udruženja. Bili su tu kartoni teledirigovanih devojaka s podacima o njihovim posetama izraženim u novčanoj vrednosti, uz koje je stajalo koliko one staju udruženje. Samo osminu zarade dobijale su te jadne lepote. U jednom trenutku Lun zapanjeno zastade. Jedno ime ga strahovito zbuni. Teledirigovana devojka bila je i Patricija Somers, kći Normana Somersa. On izvuče taj kartončić iz kutije i presavijenog ga gurnu u džep.

Tražio je bankovne dokumente, ali nije ih bilo. Pretplatnicima su se davali samo brojevi računa, na koje su plaćali. Dakle, Dvojka nije raspolagala novcem. U tome je i bila vlast Niktalopa.

Nekoliko minuta Lun je razmišljao nad ostalim papirima i uređajima. Zaključio da od Niktalopa treba prikriti zarobljavanje Dvojke i njihovih gangstera. Ali kako da se to učini.

Možda on već zna da nešto nije u redu.

— Zašto ne požurimo i ne napustimo ovo odvratno mesto? — upita nestrpljiva Džejn Vittington.

— Ono što smo osvojili, ne napuštamo tako lako — osmehnuvši joj se odvrati Lun.

— To je suviše opasno. Mogu naći ostali zločinci. Taj Niktalop sigurno nešto smišlja posle saznanja da ste vas dvojica u rukama njegove bande — dodade Džejn.

— Ti si pametna glavica — odgovori Lun i zagrli je s namerom da to bude samo trenutak, ali poljubac potraja toliko da Džejn postade nestrpljiva.

— Idemo odavde, dragi — šapnu ona tiho.

— Prvo ćemo prirediti malo veselja ovde, a onda odlazimo — odvrati Lun.

Ostavi Makfersona i Džejn da s mašinskim puškama i oružjem sa infrazvukom paze na prilaze vili, a on počeo da priprema ostvarenje svoje zamisli. Odlučio se na upotrebu onog čudnog preparata na osnovu tricijanoaminopropena, čije otkriće je još pre pet godina zapanjilo i uplašilo naučnike. Ovo jedinjenje moglo je da uništi volju miliona ljudi, jer je moglo da se daje i pomoću gradskih vodovodnih mreža. Direktno dato čoveku stvaralo je od njega biće bez sopstvene volje i spremno da sluša svako naređenje. Zato je ono bilo odvratno Lunu i vrlo retko ga je koristio. Ljudi pod uticajem ove hemikalije postajali su neka vrsta poslušnih robota.

Ali zločinci Niktalopove bande nisu zasluživali mnogo obzira. Lun je uvek nosio čeličnu cevčicu punu ovog otrova. Uvrnu na cevčicu iglu i oslobodi mali klip, a zatim postavi šipku za pritiskivanje. Tako opremljen siđe u dvoranu za mučenje.

Užasnuti gangsteri su se uvijali da izbegnu ubod, misleći da to može značiti i trenutnu smrt. Ali Lun je svakome dao dozu ne jaču od jedne ka-

pi, ali dovoljnu da čitav dan drži te ljude u potpunoj pokornosti. Isto učini i s Mej Smit i Meklinom. A zatim ih sve odveza.

Do pre nekoliko minuta uskipela grupa vezanih ljudi pretvori se u grupu mirnih i poslušnih.

— Idite za mnom — naredi Lun.

Gore ih dočekaše Makferson i Džejn, začuđeno zureći u oslobođeni čopor ubica.

— Evo naših stražara. Neka se naoružaju — reče Lun spuštajući se u naslonjaču da odahne.

Makferson i Džejn Vittington shvatiše šta se dogodilo i pomogoše da svi zarobljenici dobiju revolvere i mašinske puške, a zatim ih skupiše u holu. Lun im sugestivno izloži zapovesti.

— Odbićete svačiji napad. Niko ne sme da prodre u vilu. Je li vam jasno? — reče Lun.

Svi mirno potvrdiše da su razumeli. Još sve nije bilo sasvim objašnjeno, a Makferson javi da neko dolazi. Videše kako jedna velika kola udariše u kapiju od kovanih šipki i polomiše bravu uz prskanje farova i stakla. Dva automobila jurnuše u vrt i iz njih iskočiše naoružane ubice, hvatajući zaklone. Lun se pope na sprat i osmotri zadnju stranu kuće. I otuda, preko travnjaka od šume dolazili su naoružani ljudi.

On strča i obiđe sve gangstere Meklina i Mej Smit. Reče im da moraju odbiti napad. Odmah zatim nastade paljba. Prozori su prskali i staklo se osipalo, ali rafali iz automatskih pušaka i revolvera iz kuće počеше da proređuju napadače.

Ipak je drugačiji bio napad svesnih ljudi, punih mržnje, nego odbrana bezvoljnih i ravnodušnih iz kuće. Već pogiboše prvi Meklinovi ljudi, a dvojica ranjenih su pokušavali da bez jauka i roptanja opet dopuze do prozora.

— Ovo je užasno — reče Džejn.

— Mnogo užasnije bilo je ono što su činili svi ti ljudi — odvrati Lun i povede je k stepeništu.

Pozva i Makfersona, koji bezvoljno napusti svoje mesto sa koga je preciznim pogocima skidao po nekog napadača. Tek što se popeše na unutrašnju verandu prvog sprata, a napadači provališe u hol. Nastade međusobno ubijanje zločinaca.

Lun je posmatrao iz zaklona šta se sve događa. Konačno u prizemlju nastade tišina. Meklin je ležao teško ranjen, a Mej Smit su vezivali Handonovi ljudi. Odmah zatim u hol uđoše tri Lunu već dobro poznata zločinca.

Meklin još jednom skupi snagu i podiže revolver. Opali i pogodi belobradog Elisona, a Gvilt odgovori i izrešetani Oskar Meklin se zgrči i zauvek primiri na okrvavljenom podu. Među napadačima umirao je belobradi zločinac.

— Kako se to dogodilo? ... Zašto smo se među sobom ... Đavo je umešao svoje prste ... — promuca starac, a zatim zauvek klonu.

— Pretražite kuću! — naredi Handon svojim ljudima.

U tom trenutku Lun dade znak Makfersonu i Džejn. Njih troje baciše gasne bombe, tako da odjednom gas zahvati sve delove hola. Handon i Gvilt primetiše pokret na prvom spratu i podigoše oružje, ali bilo je kasno. Popadaše kao pokošeni.

Napolju su bila još tri gangstera. Na njih krenu Makferson. Jedan pade, a dvojica podigoše ruke. Makferson ih uvede u hol, gde ih veza i ostavi uz onesvešćene gospodare. Lun je brzo vezivao gangstere, a zatim dade znak Makfersonu i Džejn. Oni priđoše.

— Moramo požuriti — reče ogledavši se okolo. — Ova pucnjava je svakako bila primećena. Naša kola su odvezli Meklinovi momci do lovačke kućice iza zavoja. Meklin je hteo da ih sačuva i detaljno ispita.

— Kako si to saznao? — upita Makferson.

— On mi je rekao moleći za život — odgovori Lun i krenu.

Uzeše najbliža kola gangstera i povezoše se prema zapadu, jer policija

je morala da naiđe iz pravca Stenmora. S uzvišenog zavoja na ivici šume ugledaše dva policajca na motociklima, koji su jurili prema Meklinovoj vili.

— Voleo bih da im vidim lica kad naiđu na onaj lom dole — reče zadovoljni Makferson.

— Požurimo do naših kola — reče Lun i Makferson poveze dalje.

Uskoro su bili u svojim kolima i krenuše dalje ka jugozapadu. Preko Uksbridža bilo im je lako da se uključe u povorku vozila na autostradi prema gradu. Trebalo je što pre stići do skrovišta, a to je već bio poslednji napor koji su ovo troje mogli da podnesu.

Niski oblaci su činili da se brzo smračivalo. Već su se u Londonu palila ulična svetla kad Lun, Džejn i Makferson uđoše u kuću na nasipu, iz koje se spustiše u tajni prolaz.

Oči su im se sklapale od umora dok su jeli i zalivali po nekom čašom vina. Prvi je već u fotelji zaspao Makferson. Lun i Džejn ga nateraše da se premesti na Ležaj, a zatim pođoše u odeljenje za spavanje i samo zbacije odelo sa sebe. Stigoše samo da se zagrljeni pokriju i već utonuše u duboki san.

*

Inspektor Ronald Kuster nije više imao snage. Sve ono što je video u vili Oskara Meklina i ono što su već prva saslušanja otkrila, bilo je dovoljno za ceo život jednog inspektora.

Nekoliko policijskih brigada bilo je u stalnoj akciji. Kusteru je pridodato još osam inspektora i jedanaest detektiva. Tri poručnika su vodila policijske odrede na pretres »Amfibi-je«, ispitivanje Meklinove vile i hapšenja širom grada. Veliki slom Niktalopove savršene zločinačke organizacije bio je potpun.

— Niktalop? ... Ko je Niktalop? — mrmljao je Kuster.

A pri tome je mislio na Luna. Taj čovek će stići do Niktalopa. To je

shvatio iz svega što je rekla Mej Smit. Lepotica je očajnički pokušavala da sebe predstavi kao žrtvu svog mrtvog tajnog muža i Niktalopa. Pri tome je mislila kako da se osveti Lunu.

— Vrlo je verovatno da je Donald Sikert u stvari Niktalop — rekla je na kraju.

— Zašto bi on uništio svoju bandu? — pitao je Kuster.

— Zato da mu ostane sav zgrnuti novac. Znao je da mi to ne bismo dozvolili dok smo na slobodi. A možda bismo ga i pronašli — objašnjavała je Mej Smit.

Sećajući se tih reči, inspektor Kuster je tonuo u san sedeći za svojim stolom pretrpanim papirima. Jedan policijski narednik donese hrpu novina, čija su večernja izdanja javljala o senzacionalnim hapšenjima.

Narednik postojala nekoliko trenutaka pred stolom, a onda slegnu ramenima i ostavi hrpu novina na sto pored usnulog Kustera.

*

Bližila se ponoć kada je Dik Samers došao kući, pošto je veče proveo u jednom klubu, gde je otkrio nove mogućnosti sklapanja poznanstava s devojkama.

Prolazeći pored sobe svoje sestre, on začu jecanje. Tiho priđe vratima i oslušnu. Patricija je plakala. On pritisnu kvaku, ali vide da su vrata zaključana i zato pokuca.

Patricija se javi naglo prestavši da jeca.

— Ko je to? — upita muklo.

— Ja sam, Dik. Otvori! — reče Dik Samers.

— Ostavi me da spavam — nezadovoljno odvrati Patricija.

— Moram te videti. Otvori! Važno je i hitno — nastavi Dik tresući vrata.

Sestra dođe i otključa. Bila je još uvek u haljini i u čarapama, a cipele su joj bile bačene na sred sobe.

Kosa joj je bila u neredu, a oči uplakane.

— Šta je s tobom? — upita Dik ulazeći.

— Ništa... Tako mi je nešto došlo — odgovori Patricija.

— Slušaj, Pat! Ne treba da kriješ ništa od mene. Nisam ni ja svetac. Hoću da ti pomognem.

— Oh, Dik! Ne možeš mi pomoći — odvrati devojka i baci se bratu na grudi.

On je dovede do fotelje i posadi je u nju, a zatim sede na naslon i počeo da teši sestru.

— Reci mi sve što te muči. Zajedno ćemo lakše podneti i podeliti svaku nesreću — reče zatim.

— Jesi li čitao večernja izdanja novina? — upita Pat.

— Misliš li na onaj pokolj u vili nekog Meklina i hapšenja?

— Da... To je strašno! Kad otac sazna... Ne, ja to ne mogu da preživim.

— Smiri se i reci mi šta se dogodilo.

— Kako mogu?... To je tako strašno... Mislila sam da se neće otkriti.

— Šta, Pat? Šta te muči?

— Policija hapsi devojke, koje su bile u službi tog odvratnog Niktalopa.

— Ali što se to tebe tiče? Možda ću ja imati neprilika, ali ti...

— Ne shvataš... Ja sam bila Orhideja... Takvo ime su mi dali.

— Orhideja?! Teledirigovana?... — prozbori Dik i naglo prekide.

— Izgovori do kraja! Da, teledirigovana prostitutka! — uzviknu Patricija Samers i glasno zajeca.

Dik Samers je bio nemoćan da je teši. Nije mogao dugo ni reč da izusti. Njegova sestra je bila teledirigovana devojka. Tek sada mu se otkri pravo značenje čitave pojave prostitucije u svim vidovima. Tek kad je shvatio da je i njegova sestra iz tog kruga. A svaka devojka ima nekog. Ima mladića koji je voli, ili bra-

ta, ili roditelje... Užasno saznanje ga je paralisalo.

To stanje prekide cvilenje Pat:

— Oni će doći i po mene... Šta da činim, Dik?

— Prvo se smiri, a onda ćemo videti — prozbori Dik.

Ona je i dalje plakala.

— Prestani! Nećemo dozvoliti da te hapse. Odmah ćeš se sakriti, a zatim ću ti pripremiti pasoš i novac. Otputovaćeš negde u Evropu. Doći ću k tebi kad se stvari malo srede. Ti si mi sestra i ja te ne dam — govorio je brzo i potresen.

— Oh, Dik! Tako je dobro imati brata... Ali ja ne mogu izići pred oca. Molim te, Dik! — odvrati ona jecajući i dalje.

— Nećeš ga ni videti. Sakriću te u biblioteci.

— Ali tamo će me lako naći.

— Neće. Još pre tri godine sam otkrio da iza visokih stelaža za knjige na zidu uz moju sobu postoji udubljenje od skoro jednog jarda. Kad su otac i majka s tobom bili u Francuskoj, pomerio sam još za pola jarda celu stelažu. Time sam se bavio cele nedelje. Iza ormara u mojoj sobi probio sam niski prolaz. U ormaru sam napravio ploču sa skrivenim rezama. Tuda se može ući u skrovište.

— Zašto si to pravio, Dik?

— Čitao sam knjige iz biblioteke. Otac mi je tada zabranio da sam uzimam knjige, jer je zaključio da volim one kao što je »Džek Trbosek«, »Tajne Pariza«, »Fantom sa Temze«, i slične. Zaključavao je biblioteku i birao knjige za mene...

— A kako si iz skrovišta ulazio u biblioteku, kad je prolaz iz tvoje sobe?

— Podesio sam i prolaz u biblioteku, jer to mi je bilo najvažnije. Podesio sam da se skida jedan deo poledine stelaže. Kad se uklone dva reda knjiga u uglu, može se proći. U skrovištu imam ležaj i svetlo. Istina, već dugo ne koristim to skrovište, ali sada će nam poslužiti.

— Sakrij me tamo, Dik! — reče Patricija i zagrlila brata.

— Doneću ti hrane, a kroz moju sobu možeš da koristiš moje kupatilo. Ostaćeš tamo sve dok ne prođe bura.

— A šta će mama i otac?

— Njih ću umiriti da znam gde si i da se ne brinu.

— Ti si divan, Dik. Pravi si romantični junak — reče Pat brišući suze.

Uskoro se smirila i Dik je povede u svoju sobu, a zatim otvori prolaz i pokaza sestri usko skrovište. Ona oseti sigurnost i primiri se na ležaju.

— Ovde imaš mali ventilator, kojeg ćeš uključiti samo kad nikog nema u biblioteci. To je potrebno da bi vazduh bio svež. Dovod je pod radiatorom u mojoj sobi. Ja ću biti stalno u kući dok te ne pripremim da otputuješ — tešio ju je šapatom Dik.

— Hvala ti, Dik. Mislila sam da bi trebalo da me propisno istučeš, a ti ovako...

— Bićeš kažnjena, svakako. Moraćeš da ceniš samo pravu ljubav, bez koristoljublja i gadosti — smejući se šapnu Dik.

Zatim iziđe puzeći četvoronoške i zatvori prolaz.

Još dugo je razmišljao o svemu. Eto, moglo se desiti da jedne noći ugleda svoju sestru kako odlazi nekom pohotljivom starcu koji može da bude »pretplatnik«. U njemu se začinjala užasna mržnja prema ljudima koji su stvorili sve te puteve zavođenja mladih devojaka, koje su mogle da usreće dobre, mlade ljude.

— Podlaci... Gori od najgorih ubica... To treba uništiti — mrmljao je sam za sebe.

Pred zoru ga ophrva san. A snovi su bili užasni. Video je Pat u rukama nekakvih unakaženih, ranjavih ljudi, koji su ličili na leševe u raspadanju. Pokušavao je da ih otrgne od nje, ali oni su bili neuhvatljivi. Otpadali su im delovi tela, za koje bi ih uhvatio.

Znoj s njegovog tela natapao je krevetsko rublje.

*

Tek pred zoru inspektor Ronald Kuster je otišao da odspava nekoliko sati u svom krevetu. Bio je već toliko iscrpljen da nije stigao ni da razmisli o svemu onome što se sva-lilo na njega kao pljusak događaja. Legao je i zapao u nekakvo bunilo sna, koji je pre bio sve drugo nego odmor i okrepljenje. Nije sanjao ni-kakav određen san. Njegova podsvest i moždana aktivnost stvarali su koš-mar slika u kojima je video borbe, vezane ljude, leševe, napade gang-steri, policijske brigade, nepoznate likove golih lepotica, neuhvatljive fi-gure ljudi i podzemne hodnike.

Iz sna ga je probudilo zvonjenje telefona. On pogleda na sat. Bilo je već osam sati. On se javi.

— Ovde Dik Samers. Tražio sam vas u birou, ali vas nisam našao. Od-važio sam se da vas potražim kod kuće — čuo se glas mladog Samersa.

— Već je i onako trebalo da sam budan — odgovori inspektor Kuster. — Šta želite, Samers?

— Molim vas za savet.

— Prvi put me neko pita za savet.

— Je li to loš znak za mene?

— Nije. O čemu se radi?

— Veoma sam zabrinut. Moja se-stra Pat nije se noćas vratila kući.

— Da li je to prvi put?

— Dešavalo se da ostane i do pred zoru, ali da uopšte ne dođe... Majka i ja smo zabrinuti.

— A šta kaže gospodin Norman?

— On još i ne zna. Rano je oti-šao još juče u podne, a noćas nije ni on dolazio.

— Nadajmo se da je Patricija s njim.

— Nije. On se javio pre četvrt sa-ta i rekao da neće doći, jer ima hitne poslove u bankama i drugde.

— Onda prijavite nestanak sestre — zaključio inspektor.

— Ali ne bih želeo da preuranim. Samo sam mislio... — neodlučno na-stavi Dik Samers.

— Šta ste mislili?

— Bilo je nekakvog hapšenja de-vojaka. Raspitujući se za Pat kod ne-kih njenih poznanica, saznao sam da su dve odvedene u policiju. Možda vi znate nešto o tome.

— Znam sve. A znam da ime vaše sestre nije bilo na spisku za hapšenje ili saslušanje. Najbolje je da prija-vite nestanak sestre i da me izvesti-te ako nešto saznate — zaključio in-spektor Kuster.

— Učiniću to, svakako. Hvala vam gospodine inspektore — prihvati Dik Samers i spusti slušalicu.

Umivajući se i brijući, inspektor Kuster je razmišljao o razgovoru. Ni je mogao sebi da objasni zašto se baš kod njega raspitivao mladi Samers o sestri. A on je na neki način bio u vezi s događajima oko bande pod-vodača teledirigovanih devojaka. Ali kakvu vezu je s tim mogla da ima mlada i vragolasta lepotica Patrici-ja Samers?

Druga mnogobrojna pitanja potis-koše ovo i on pomisli na Luna. Šta li sada radi taj čudni čovek? Je li otkrio ko je Niktalop i kako je vla-dao? Hoće li razbiti i njegovo sklo-nište i telohranitelje, tako da polici-ja stigne na prave ruševine? Nije slu-tio da baš tog trenutka Lun razгова-ra s Dikom Samersom.

*

Toga jutra Lun je rano ustao i po-čeo da radi. Preslušao je trake sa svojih komplikovanih uređaja za pri-sluškivanje. Ono što su beležili au-tomatski uključivani magnetofoni sa svih podmetnutih sićušnih mikrofo-na predajnika brzo je isključio, jer je sve postajalo jasno. Napustio je i slušanje onog što je mogao da čuje iz isledničkih biroa, jer je sam više znao. Nekoliko fragmenata je poka-zalo da policija radi savesno.

Ostalo je da vidi je li šta zanimljivo zabeležio magnetofon vezan za ta lasnu dužinu mikrofona zakačenog mladom Samersu. Mogao je samo da čuje fragmente, jer mladićevi doživljaji nisu bili zanimljivi. Preskakao je delove trake sve dok nije došao do zadnjeg dela snimka. Bio je to razgovor s inspektorom Kusterom. Lun se osmehnu i povрати traku na ono što je moglo da prethodi. Tako pronađe ono što je Dik razgovarao sa sestrom. Sada mu je bilo jasno zašto Samers onako razgovara s inspektorom.

Lun daljinskim radio—telefonom, koji je imao prelaz na gradsku mrežu skriven čitavu milju daleko od skloništa, pozva stan Normana Samersa. Javi se sobarica i uskoro na telefon dođe Dik.

Izmenjenim glasom Lun počeo:

— Ovde je detektiv Džo Grim, pomoćnik inspektora Kustera.

— Šta želite? — upita Dik Samers.

— Inspektor mi je rekao o nestanku vaše sestre Imam razloga da vam kažem da ne prijavljujete njen nestanak. Najbolje je da ja dođem tamo i da razgovaramo o svemu.

— Svakako... Ovaj, o čemu da razgovaramo? — zbunjeno upita Dik Samers.

— Vi ste pravnik. Ima pravnih aspekata o kojima bi nas dvojica mogli korisno da razgovaramo — odgovori Lun.

— Za koga korisno?

— Pa, za vas. Možda treba reći preciznije. Radi se o gospođici Patriciji.

— Ali ona nije...

— Znam da nije tu. Ali zato ste vi tamo i treba da razgovaramo. Da li je i gospodin Norman tamo?

— On nije. Javio je da će doći tek za ručak.

— Moglo bi da bude kasno. Zar ne mislite da bismo ipak nas dvojica mogli da porazgovaramo?

— O, svakako! Samo izvolite — prihvati Dik.

— Dolazim tačno u deset časova. Bićete tamo?

— Biću. Dođite.

Lun spusti slušalicu i uze mikrofona magnetofona za unutrašnje poruke. Hteo je da ostavi poruku za Džejn i Makfersona. Ali tek što je pomenuo ime svoje Džejn, ona uđe noseći doručak.

— Nema izvrđavanja. Ne želim da jednom umesto stasitog i mišićavog dragog sretnem kako koračaju njegove prazne pantalone u kojima kloparaju kosti — šalila se Džejn — Prvo doručak, a onda avanture!

— Sumnjiv mi je tvoj interes za moje pantalone — vrati joj Lun zadirivanje.

— Baciću ti meko kuvana jaja i vreli čaj na glavu! — zapreti ona.

— Ja bih više voleo vrelu kafu — smejući se reče Lun.

Dok je doručkovao stiže i Makferson brundajući nešto o nedoličnosti doručkovanja jaja i sličnih stvari.

— Biftek! Jedan sočan, krvav biftek! To je za ljude tako mi hiljadu odrezaka od morskih nemani. Ili bar hrpica šunke pržene s jajima. A meko kuvana jaja? To je da čovek svišne kao riba u blatu — zaključio zavirujući u Lunove tanjire.

Trže se na glas Džejn Vitington, koja uzviknu:

— Biftek za kapetana! Mesta za biftek!

— Ovde ga ima za čitavo pečeno govedo — odgovori Makferson, pritiskujući svoj želudac.

Dok su svi troje doručkovali, Lun izloži poslove koje Džejn i mornar treba da obave dok on bude u poseti Diku Samersu.

— To će biti zanimljiva šetnja. Ja u uložim i policajca! Milion mu du stabanlija, biću dobar policajac, zar ne? — veselio se Makferson.

*

U deset sati Lun pozvoni na vrata kuće Normana Samersa. Otvori mu lično Dik Samers i s čuđenjem ga pogleda.

— Šta želite? Ja očekujem jednog čoveka... — počeo Dik.

— Znam. Očekujete detektiva Grima. Dolazim umesto njega — odgovori Lun i uđe gurnuvši vrata.

Dik ga je neodlučno posmatrao, a zatim upita:

— Jesmo li se mi već sreli? Odnekud...

— Sve ću vam objasniti. Najbolje je da negde sednemo. Možda bi bilo dobro u biblioteci vašeg oca.

— Tamo ne može. Idemo u salon.

— Mislim da je bolje u biblioteci. Neka i Patricija čuje naš razgovor.

— Ovaj... Kako vi to?... Patricija nije... zbunjeno odvrati Dik Samers, još prodornije posmatrajući gosta.

Lun je držao ruku u džepu kao da tamo ima revolver.

— Dosta mi je vaše tvrdoglavosti. Idemo u biblioteku — reče zapovednički.

Dik Samers nije znao šta da učini i pođe pred njim. Lun uđe u biblioteku i sede u fotelju. Dik se smesti u drugu.

— Pogledajte ovo — reče Lun mirno i pruži mu kartončić iz kartoteke udruženja za prodaju usluga teledirigovanih belih robinja.

Dik ga pročitao i razgleda. Čas je crveneo, a čas bledeo u licu.

— Ovo je lažan dokument. To je nemoguće! — uzviknu on konačno.

— Bilo bi dobro da je tako. Vi dobro znate da je taj kartončić pravi. To zna i ona — odgovori Lun i pokazao na policu s knjigama.

— Kako?... Ona nije... Kunem se... — mucao je prestravljeno.

— Prestanite s uzbuđivanjem. Sada treba trezveno da mislite i radite. Ja znam da je Patricija u vašem tajnom skloništu iza ove police s knjigama — reče Lun.

— Ali kako?... Niko na svetu ne zna! — izusti Dik zureći u Luna.

— Ali ja znam. Policija ne zna ništa o tom kartonu i možete da ga zadržite. Patricija neka ostane skrivena. Ali morate mi obećati da ćete sve lepo reći ocu i pokazati mu taj

kartončić. On mora da zna istinu, jer će je inače saznati u vrlo nepovoljnom trenutku. Zločinci bi mogli da ucenjuju Patriciju, ili njega. Međutim, on će biti spremniji da odbije svaki pokušaj, ako sve zna. Obećavate li da ćete mu reći — govorio je Lun motreći mladića.

Dok je čutao začu tiho i prigušeno jecanje. To je plakala Patricija, pošto je čula svaku reč razgovora.

— Umirite se, Pat. Otac će vam oprostiti, a vi ćete se promeniti i biti pametniji — doviknu joj Lun.

— Ne mogu da shvatim. Vi... Ko ste vi? — upita Dik.

— To nije važno. Policija neće dolaziti, jer ne zna ništa o vašoj sestri. Kad pokažete kartončić ocu, možete da ga uništite. Otac će znati šta je najbolje da se preduzme — pokuša Lun da skrene Dikove misli s pitanja koje je postavio.

— Vi ste... Ima sličnosti... Sad shvatam... Lun, kralj ponoći — izusti Dik Samers i preblede od konačnog zaključka.

— Pričate gluposti! — odvrati Lun.

— Kukridž... Podsećate na Kukridža... Sad shvatam — dodade Dik Samers i izraz divljenja mu se pojavi u očima. — Vi ste udesili svu tu zločinačku bagru. Udesićete i Niktalopa!

— Možda... Ako mi pomognete, možda ću uspeti. Ali morate zaštititi sestru. Mene ne smete pomenuti. Ocu kažite da vam je ovo dao neki detektiv, pomoćnik inspektora Kustera. A sada mi pokažite kuću — nastavi Lun ustajući.

Dik Samers spremno provede Lunu kroz sve sobe i upita da li želi da vidi i njegovu majku.

— Nju treba da poštedimo svih uzbuđenja. Ona ne treba nikada da sazna o grehu vaše sestre. Dovoljno je da pažljivo govorite s ocem. Recite mu da će dobiti i jedno pismo, koje će mu razjasniti neke stvari — zaključio Lun.

Dik Samers nije primetio da Lun ostavlja na pogodna mesta u svakoj

sobi po jedan sićušni uređaj za prisluškivanje.

— Žurim se i treba da krenem. Obećajte da ćete učiniti sve što smo se dogovorili — reče Lun na kraju.

— Obećavam. Kunem se da ću učiniti sve što ste zahtevali, gospodine Sikert — odgovori Dik Samers glasom koji je značio čvrstu rešenost.

Lun iziđe zadovoljan. Jedan važan deo posla bio je završen.

X

Ulazeći u kuću Norman Samers susrete Dika, koji htede da mu pomogne i prihvati kožni kofer.

— Sad ću, Dik — odvrati otac i požuri mimo sina.

— Treba da razgovoram s tobom, oče — reče za njim Dik.

— Može li to posle ručka? Strahovito sam gladan i umoran. Danas sam imao suviše mnogo posla — odvrati Norman Samers i osvrnu se zastavši u vratima biblioteke.

— Dobro, oče. Onda posle ručka — složi se Dik Samers i ostade u holu, a zatim krenu u trpezariju.

Norman Samers zaključa kofer u metalni orman obložen mahagonijem. Odmah zatim počeo da prelistava papire i mnoge od njih pocepa i baci u kamin, a onda ih zapali. Stajao je tako neko vreme oslonivši glavu na stisnute pesnice. Konačno prihvati telefon i okrenu neki broj. Pošto mu se traženi čovek javi, on kratko naredi:

— Arči, skupi ostale i pođite. Čekajte me u bungalovu kod Erklia. Budite svi unutra i ne pojavljujte se da ne biste izazvali nečiju radoznalost... Novac donosim.

Spusti zatim slušalicu i čudno se osmehnu, pa požuri na ručak. Glorija je već sedela i nešto razgovarala s Dikom, koji je stajao iza njene stolice.

— Halo vas dvoje! Gde je Pat? — javi se Norman.

— Ona neće biti na ručku — odgovori Dik i dade mu prstom znak da mnogo ne govori o Patriciji zbog majke.

— Nedostaje mi, vragolanka. Navikao sam da me poljubi pred ručak — osmehnu se Samers.

— Imao si mnogo posla? — upita Doroti Samers.

— O, da! Obilazio sam banke, berzu i poslovne prijatelje. Treba da otputujem do Plimuta, pa je trebalo da sve pripremim — odgovori Norman Samers i počeo da ruča.

Ručak proteče skoro u ćutanju. Doroti se požali na glavobolju i povuče se odmah posle jela. Norman nali čašu portoa i osmotri sina.

— Možemo da porazgovaramo ovde. Kasnije ću biti zauzet — reče zatim.

— Više bih voleo da to bude u tvojoj sobi. Ne želim da nas neko smeta — odgovori Dik.

— Dobro, ali neka to bude u salonu. Tamo ćemo tražiti da se donese kafa — zaključa Norman i ustade.

U salonu sedoš u ugao, gde su bile dve fotelje. Norman je zamišljeno posmatrao Dika, a zatim se trže i upita:

— Hajde, mladiću, napred s tim. O čemu se radi?

Dik ćuteći izvadi iz džepa presavijen karton s podacima iz gangsterske kartoteke. Norman je časak s nerazumevanjem posmatrao podatke, a tada poblede.

— Ovo?... Otkuda ti ovo, Dik? — upita dok su mu usne podrhtavale.

— To je poklon policije za moju saradnju. Neće hapsiti Pat i prećutaće da je bila teledirigovana prostitutka — odgovori Dik Samers.

— Šta govoriš?! To nije moguće! To je apsurd! Svi su ludi! To nije smelo da se dogodi — vikao je Norman Samers i znoj mu linu iz svake pore tela.

— Istina je, oče. Ona je to bila i sve mi je priznala. Pokazala mi je i

gde je skrivala toki-voki aparat — odgovori Dik.

— Gde je ta... Gde je Pat? — skoro kriknu otac.

— Sklonila se u moj mali stan. Neću ti reći gde je to dok se ne smiriš.

— Nije to u pitanju... Neću ja njoj ništa... Ali, Dik, moraš je spasiti! Brini o njoj, preklinjem te. Zgrešio sam prema njoj i prema tebi. Oh!... Ostavi me sada, Dik!

— Ali, oče! Treba da razgovoramo — usprotivi se Dik.

— Kasnije! Ostavi me sada — ponovi Norman Samers i pokri lice rukama.

Sedeo je tako laktova oslonjenih na kolena i s licem na dlanovima. Ali njegovo stanje prekide Dikov povratak.

— Oče, neki čovek je doneo pismo za tebe. Neće da ga da meni, jer pošiljalac zahteva da ti ga preda u ruke — reče Dik.

— Pusti ga ovamo — jedva izgovori Samers i klonulo pade u fotelju.

U salon uđe čovek u prilično pohabanom odelu.

— Ja sam prodavac novina. Jedan gospodin mi je bogato platio da vam donesem pismo i da ga predam lično vama — bjasni nepoznati.

— Vi prodajete na Rasel skveru. Mislim da sam vas tamo često viđao — reče Samers.

— Da, gospodine. I ja vas poznajem. Čovek koji mi je dao pism pitao je da li vas poznajem, jer ste neki dan kupili novine kod mene, a on je došao za vama — raspriča se prodavac novina.

— Dobro. Odlazite... Dik, isprati čoveka i daj mu koji šiling — zaključivši Norman Samers i požuri u biblioteku.

Brzo otvori pismo i počeo da ga čita. Nekoliko puta se uznevereno obazirao, a zatim opet nastavljao da čita. Pismo je glasilo:

„Podlacu Niktalopu,

Suviše grehova ste počinili, prijavio ubico. Čak i vaša kći je postala žrtva gnusnog zločina. Čudite se kako sam shvatio ko se krije iza imena Normana Samersa. Bio je dug put od pravog zaključka. Još od dana kad ste me angažovali kao Dikovog pratioca shvatio sam da imate neku vezu s bandom. Dik nije ubijen samo zato što ga je štitila nečija moćna ruka. To je bila vaša prva greška.

Posle su se redale greške jedna za drugom. Vaše prisustvo u vili Oskara Meklina bilo je konačni znak da na vas treba obratiti posebnu pažnju.

Vaša banda je uništena. Ostalo je nekoliko vaših telohranitelja, koji nikada nisu shvatili da su u službi Niktalopa. Smatrali su da čuvaju jednog običnog ucenjivača, koji im daje zadatke da uhode ovu ili onu ličnost. Priča vaše jadne žene otkrila je veo i sa vaše prošlosti. Ubili ste njenog muža, oca nedužnog Dika, da biste oteli ljubav žene i njeno bogatstvo, koje ste ucenom uspeali da prenesete na svoj konto. Ali zločin vodi uvek do istog kraja: do plaćanja grehova. Zato ćete umreti u toku dvadeset i četiri časa od trenutka dobijanja ovog pisma. Jedini način da izbegnete smrt jeste da odmah odete u Skotland jard i da sve priznate. Ne pokušavajte bekstvo!

Lun, kralj ponoći“.

Norman Samers izvadi upaljač i zapali pismo, a zatim ga stavi u veliku vazru od kristalnog stakla, gde je zaplamtelo kao čudna buktinja. Brzo otvori sef ugrađen na dnu velikog metalnog ormara i uze dva revolvera. Jedan stavi u džep, a drugi zadeni za pojas pantalona. Izvadi kofer i požuri u hodnik.

Iziđe na zadnja vrata i potrča u garažu. Upali motor svog snažnog

voksala i poveze se napolje. Na izlazu vide kako Dik trči k njemu, ali on skrenu i dađe gas, ne obraćajući pažnju na mahanje mladića, koji je preneraženo gledao za ocem.

Voksal skrenu prema Kent taunu i izgubi se u povorci vozila.

Pred Hajgejt šumom Samers uspori i okrenu u oštrom uglu, a zatim potera uskim drumom. Na jednom mestu skrenu u šibljak i ugasi motor. Hteo je da se uveri da li ga je neko pratio. Prođe pet minuta i niko se ne pojavi. Ali oprezni Samers ostade još toliko.

Nije mogao ni slutiti da nedaleko odatle čekaju Lun i Makferson u svom automobilu. Želeli su da otkriju mesto na kom će se skupiti Arči i ostali Niktalopovi ljudi.

Od trenutka kad je napustio kuću Normana Samersa, Lun je mogao da čuje svaku reč izgovorenu u većim prostorijama. Čuo je i poziv nepoznatom Arčiju da sakupi ostale ljude u bungalovu kod Erklia. Sada ih je Niktalop vodio pravo u jazbinu.

Lun je zaustavio primetivši na svom automobilskom radaru da su Niktalopova kola prestala da se kreću. Znao je da lukavi zločinac ume da proveriti da li ga neko prati.

— Trebalo bi odmah da ga zgrabimo. Ta morska psina mogao bi da nam isklizne — progundā Makferson.

— To ne bi bilo teško. Ali kako bismo našli bungalov s njegovim ubicama? — odvrati Lun.

— Ti baš hoćeš sve da ih sateraš u mrežu — reče Makferson, dureći se na svoju besposlenu ogromnu pesnicu.

— Čekaj. Taj čova kreće — upozori ga Lun, pa i oni krenuše.

Uz put promeniše boju kola uključujući onaj genijalni sistem, koji je toliko bio čuven, ali nikada otkriven. Reagensi su običnim vlaženjem izazivali promenu naročitog laka na automobilu. A automat s čitavom zbirkom brojeva u toku jedne sekunde mogao je da izmeni tablicu.

Mirno su vozili na priličnom odstojanju. Predoše uzvišenje kod Erklia i uski asfaltni put počeo da vijuga pored potoka, koji je tekao na sever. Na malom automobilskom radaru Lun primeti da progonjen gangster zaustavlja, skrećući s puta. Zaustaviše i oni.

— Iziđimo i osmotrimo — predloži Lun.

Njih dvojica pođoše uz brežuljak i zaklonjeni šibljem ugledaše Samersov automobil. On beše izišao i sada je stavljao kofer u prostor za prtljag. Odmah zatim požuri stazom prema jednom bungalovu, ali na dve stajardi skrenu u šiblje. Tamo je bio telefonski stub, a niz njega se spuštao nekakav kabel.

Suviše je oprezan — reče Lun zamišljeno.

Nije mogao da shvati ovaj zločinčev postupak. Video je kako ovaj odvaja kabl od stuba i kako spaja krajeve.

U istom trenutku zagrme eksplozija. Gore se razlete čitav bungalov, kao kuća od karata.

— Dakle, zato ih je skupio sve na jedno mesto — reče Lun kad odjek eksplozije utihnu.

— Da ga odmah uhvatimo? — upita Makferson.

— Treba. Ali on se može predati — zamišljeno odgovori Lun. — Daćemo mu šansu za bekstvo.

— Nikad te neću sasvim razumeti — progundā Makferson.

Lun iziđe na brežuljak i pozva:

— Hej, Niktalop! Treba da razgovaramo!

Norman Samers nekoliko trenutaka ostade zgrčen kao zver spremna na skok, a zatim potrže revolver i opali prema udaljenom Lunu. Odmah zatim potrča ka svom automobilu. Lun mahnu Makfersonu da i oni potrče ka svojim kolima.

Na radaru videše da Samers kreće i naglo povećava brzinu. Lun i sam pritisnu papučicu. Velika kola se zaljuljaše po uskom putu.

Uskoro su bili blizu zahuktalog voksa. Lun pritisnu sirenu. Samers još brže jurnu, tako da gume zacvileše na krivinama.

— On će poginuti pre nego što ga stignemo — glasom punim žaljenja reče Makferson.

— Ne verujem da će uspeti da pobegne — reče Lun glasom punim nekakvog nezadovoljstva.

Begunac se naglo približivao raskrsnici kod Vel Enda. Pređe most na potoku i poveze levim putem, koji se peo ka šumi. Želeo je da se dokopa te jedine nade, jer je shvatio da ga goni lako sustižu. Ali trebalo je dobiti u rastojanju, jer kad u šumi bude stao, treba da ima vremena da okrene među ogolela stabla.

Lun poveća brzinu i skoro stiže progonjenog. Makferson radi više galame opali iz svog kolta tri puta u vazduh.

Tada Samersov voksal kao da pobesne. Dostiže brzinu od osamdeset milja. A tada nalete na sloj tek opalog lišća i lako se zanesu u okuci. Izgledalo je kao da je vozač namerno izabrao mesto ispod koga je bila najmanje trideset jardi duboka jaruga.

— Gotovo je — reče Lun i uspori.

Prilazili su polako, gledajući kako se kola prevrću na padini i kako grunuše u jarugu. Njih dvojica potrčашe iz kola. Prvi do kola stiže Lun i izvuče onesvešćenog gangstera.

— Izgleda suviše elastičan — primeti Makferson.

— Polomljen je — odgovori Lun ostavljajući ranjenika.

Priđe izlupanom voksalu, čiji prostor za prtljag beše razbijen. Udarom noge iskrivi već zgužvani poklopac i izvuče kofer. Baci ga na zemlju dalje od kola i vrati se ka ranjeniku.

— Gleda na jedno oko. Drugo mu je povređeno — saopšti Makferson.

Samers jeknu i pokuša da pljune, ali mu samo malo krvi pođe niz bradu. Izgledalo je da hoće nešto da

kaže, ali samo opusti donju vilicu i ostade tako.

— Jeli on umro? — upita Makferson.

— Da, mrtav je — odgovori Lun.

— Ali kako to? Pa trebalo je da se bori. Trebalo je da...

— Ti si nepopravljiv, Same. Čas hoćeš da ga odmah utučeš, a sada ti je žao što je mrtav.

— Kako da mi nije žao? Šta ćemo sada? Bilo je veselo s tim momcima. Imao je čovek nešto da trebi. Ne verujem da si ti imao mornarskih buva. Kad se čovek navikne da ih trebi, posle mu nedostaju — gundao je mornar otvarajući kofer.

— Ponesi ga, Same. Ne treba ni da gledaš, jer znam da je pun novaca — reče Lun.

Makferson ipak pogleda i čak zavuče ruke među hrpe novčanica, kao da traži nešto vrednije.

— Pa, tu ima najmanje milion funti! — uskliknu on začuđeno.

— Zbog malo para ne bi palo toliko života — odgovori Lun penjući se ka svom automobilu.

Iz doline nekoliko ljudi se pelo ka mestu nesreće.

Lun u Makferson ih ne sačekaše, nego okrenuše i povezoše natrag putem kojim su došli. Blizu bungalova zatekoše kola prve pomoći i policiju.

— Šta se dogodilo? — upita Lun kroz prozor na vratima kola.

— Neka eksplozija ubila je pet ljudi. Prođite da ne zakrčite saobraćaj — odgovori policajac.

Već je počinjao sumrak, koji doneše novu kišu.

— Šta ćemo s ovim novcem? — upita Makferson.

— Izvesni detektiv Kukridž imao je velike troškove. Mikro—uređaji i sve ono što nam je propalo staje nekoliko hiljada funti — smeškajući se reče Lun.

— Podnesi račun, momče! Sve će ti isplatiti čiča Sam. Tih nekoliko hiljada neće mnogo okrnjiti ovaj miliončić. Kakav brod se za to može kupiti! Pa to je da čovek zaurla —

pričao je Makferson osvrćući se ka koferu bačenom na zadnje sedište.

— Postoji jedan zavod, koji pomaže devojkama nevičnim da zarade novac, sem na jedan način — počeo Lun.

— Da, čoveče! Bar deseti deo treba dati — prekide ga Makferson.

Na okuci kod Toteridža ugledaše jedna kola, čiji vozač je pod mlazovima kiše menjao točak.

— Da pomognemo. Možda će nas pozvati na zabavu u neku vilu — reče Makferson.

— Moramo stati. To je jedan naš prijatelj — reče Lun.

— Koji, do đavola? Ne znam nijednog prijatelja u policijskom automobilu — odvrati Makferson, osvrnuvši se opet ka koferu punom novca.

— To je inspektor Kuster — reče Lun u trenutku kad stadoše naspram policijskog automobila.

Inspektor je nervozno sedeo u kolima. Vrata su bila otvorena, pa ga je automatski upaljeno unutrašnje svetlo dobro osvetljavalo.

— Možemo li da vam pomognemo? — upita Lun.

— Ne treba. Već smo postavili rezervni točak — odgovori pokisli vozač.

— Onda dođite da vam nešto kažem — pozva Lun.

Vozač mrzovoljno priđe.

— Kažite inspektoru Kusteru da je gore kod bungalova sve gotovo. Malo dalje je u automobilskoj nesreći poginuo Norman Samers. — ispriča Lun.

— Šta?! Otkud znate? — upita policajac.

— Sam nam je kazao pred smrt — odgovori Lun i uključivši prenos.

Dok su kola nestajala u mraku, vozač je pričao inspektoru Kusteru šta su rekli nepoznati.

— Kako su izgledali? — upita inspektor.

Vozač opisa Luna i Makfersona, ali tako neodređeno, da inspektor shvati samo da je jedan glomazan i snažan, a drugi lep i visok čovek.

— Zaboravi sve to i vozi k Niktalopu — izusti jetko inspektor Kuster.

— Niktalopu?! Da i vi noćas... — zausti vozač.

— Zaveži, Mak! Vozi i ćuti! Mi ćemo cele noći po kiši, a ona dva momka odoše, jer je posao završen.

— Ja sam mislio...

— Rekao sam da ćutiš! Ja ću da mislim, a ti ćuti — već odobrovoljen i smejući se zaključivši inspektor.

Neko vreme je maštao o svemu što će štampa pisati posle razjašnjavanja cele afere. Ali tada se seti da on nema ama baš nikakvih dokaza o tome da je Samers Niktalop. Znao je da ih neće ni naći ako mu ih Lun ne pruži. A on to sigurno neće učiniti, jer Samers je mrtav. Kuster nije mogao da se otme navali maštanja o tome da jednom uhvati Luna.

— A ko su mogla da budu ta dva momka? — upita vozač iznenada.

— Onaj visoki je Lun, a krupni Makferson! iscerivši se odgovori inspektor.

— Vi imate čudan smisao za šalu — progunda vozač usporavajući, jer su stizali na mesto gde su policajci utovarali unakažene leševe Niktalopovih gangstera.

Jedan policajac pritrča i javi inspektoru da su neki ljudi javili za automobilsku nesreću dve milje napred.

— Znam — odvrati inspektor i da de znak vozaču da vozi dalje.

— On sve zna! Oh, inspektori! — uzdahnu policajac.

Žorž Simenon

Dva inženjera

Ovog puta vas neću zbunjivati sa dosijeom! — rekao mi je Žozef Lebornj, koji je tog dana bio mnogo ljubazniji nego obično.

Posle kraće pauze dodao je:

— Bilo je to suviše komplikovano za vas! Članci iz novina daju vam, doduše, bezbroj pojedinosti i epizoda, a ja ću vam, nasuprot tome, pružiti činjenice koje su u neku ruku sažvakane. Izneću samo ono što je bitno.

Iskašljao se i nastavio:

— Slučaj se odigrao u Šalon-sir-Saonu, u jednoj fabrici koju neću naznačiti. Dovoljno je samo da znate da u njoj radi skoro dve hiljade radnika i tridesetak inženjera, razmeštenih po raznim laboratorijumima. U tim laboratorijumima proučavaju se ne samo otpornost bronce i čelika, nego se izvode i razni eksperimenti iz oblasti balistike. Laboratorijum A je specijalno opremljen u tu svrhu, pa je zbog toga i izolovan usred dvorišta to se lepo vidi na planu. Ispred laboratorijuma se nalaze radionice u kojima je smešten jedan snažni motor, koji razvodi struju po čitavoj fabrici. On radi neprekidno od deset do deset časova, a prestaje samo petnaest minuta u deset časova i jedan sat u podne. Levo od laboratorijuma nalazi se jedna zgrada koja više liči

na vilu i u koju je smeštena administracija direkcije. Već godinama se postavlja pitanje da se premeste ili kancelarije ili motor, jer buka od motora ometa činovnike u radu. I na kraju, blizu laboratorijuma nalazi se i vratareva kućica, u kojoj on stanuje sa svojom ženom i petnaestogodišnjom ćerkom.

Žozef Lebornj je za trenutak prekinuo svoje izlaganje da bi mi dao mogućnosti da stvorim tačnu sliku o tom laboratorijumu i njegovoj okolini.

— Verovatno ste već stvorili predstavu o celom tom kraju? Dakle, nastavljam ... Dva inženjera radila su u laboratorijumu A. To su bili dvadeset osmogodišnji Žak Debijen, neoženjen, koji je stanovao u jednoj nameštenoj sobi u Šalon-sir Saonu, i tridesetogodišnji Hektor Mose, takođe neoženjen, koji je živeo sa svojim roditeljima na nekoliko kilometara od grada. S njima je radio i tehničar Ivan Jalenski, kome je trideset i pet godina i koji je nekada studirao, ali nije završio studije. On je stanovao sa svojom ljubavnicom u jednom hotelu u Šalonu. Moram napomenuti da se u posao tehničara ubrajalo i to da po drugim laboratorijumima i u ekonomatu traži materijal koji je potreban ovoj dvojici inženjera. Ina-

će, već mesecima je bilo opštepoznato da se Žak Debijen i Hektor Mose ne slažu. Došli su čak dotle da se nisu obraćali jedan drugome, osim u službenim stvarima. I u takvim slučajevima oslovljavali su se ceremonijalno „gospodine“, iako su dotle govorili jedan drugome „ti“. Ako bi zajedno izišli iz fabrike, koraćali bi na nekoliko metara jedan od drugoga i tako prevaljivali put do grada. U dva ili tri maha došlo je do teških svađa između njih, pa je čak jednom prilikom tehničar morao da se umeša i da ih razdvaja. Debijen je bio visok i snažan mladić, koji je, kao i svi Burgunci, voleo žene i da se našali i da se dobro najede. Mose, stariji dve godine od njega, bio je nešto slabije građen, a i u intelektualnom pogledu je zaostajao za svojim kolegom. Osim toga, bio je sav žut u licu i neprestano se žalio na jetru. Kao jedan od razloga za ovakvo njihovo neprijateljstvo navodilo se i to što je Debijen, tri meseca pre toga, preteo Moseu ljubavnicu, jednu devojkicu po imenu Irma, koja je bila prilično slobodnog ponašanja, ali to njima nije ništa smetalo. Kao što sam već spomenuo, Jalenski je takođe imao ljubavnicu, ali on to nije uopšte krio, već se svuda pojavljivao s njom.

Opet je Žozef Lebornj zastao za trenutak kao da je želeo da se priseti još nekih pojedinosti, a onda nastavio odmerenim glasom:

— Događaj zbog koga je ovaj slučaj zanimljiv i zbog koga spada u područje nas kriminologa odigrao se u sredu ujutru. Bilo je petnaest minuta do deset kada je Jalenski, koji je imao da posvršava poslove u raznim laboratorijumima, napustio laboratorijum A u kome su ostala ova dva inženjera neprijateljski raspoređena jedan prema drugome. Oni su u tom trenutku radili i nisu uopšte razgovarali. Tačno u pet minuta do deset, a to je bilo lako utvrditi zahvaljujući električnom satu koji se nalazi u zgradi direkcije, Hektor Mose je ušao u zgradu i zatražio da razgovara

s glavnim inženjerom radi nekog važnog saopštenja. Međutim, glavni inženjer je bio zauzet, pa je Hektor seo u čekaonicu, gde ga je poslužitelj mogao videti kroz staklena vrata. Poslužitelj je docnije izjavio da se Mose nije nikud micao. A kada je inženjer zapalio cigaretu, on ga je učtivo opomenuo da je tu zabranjeno pušenje. Mose se nije uopšte protivio već je odmah ugasio cigaretu. U deset časova i tri minuta, odnosno tri minuta pošto je motor prestao da radi i diže buku, odjeknuo je pucanj u laboratorijumu A. Jalenski, koji se nalazio u dvorištu, otrčao je u laboratorijum, prvi otvorio vrata i ubrzo zatim pozvao pomoć. Žak Debijen ležao je na podu, sav obliven krvlju. Grudi su mu bile probijene revolverskim metkom. Revolver se nalazio otprilike na dva metra od njega. Nikog drugog nije bilo u laboratorijumu. Nisu se videli nikakvi tragovi borbe. Sve stvari su se nalazile na svom uobičajenom mestu. Prema položaju leša, pretpostavlja se da je Debijen pogođen kada je bio nagnut nad stolom. Naravno, laboratorijum je brižljivo pregledan i pretresen. Pregledane su takođe i okolne zgrade. Saslušani su vratar i zidari koji su radili na deset metara od laboratorijuma. Niko od njih nije ništa video. Samo je vratar priznao da se u trenutku zločina brijao u sobi, odakle nije mogao da vidi ulaz u fabriku. Morao je da se tada obrije, jer rano ujutru nije imao vremena da to učini. Eto, to su činjenice. Na vama ostaje da nađete rešenje i da ga još traži, mada je zločin počinjen skoro pre tri meseca.

U toku Žozefovog izlaganja napravio sam nekoliko zabeležaka i čim je on završio, upitao sam ga:

— Jesu li inženjeri radili kada je Jalenski izišao?

— Pa to sam već rekao.

— Da li ga je poslao u druge laboratorijume neko od njih dvojice?

— Nije. On je u to vreme svakog dana odlazio da vrši nabavke.

— Da li je samo poslužitelj direkcije video Mosenā u deset časova i tri minuta u čekaonici?

— Nije. Još dve osobe, koje su čekale direktora, nalazile su se u istom salonu u kome i on.

— Kakvo je bilo njegovo držanje?

— Po izrazu njegovog lica videlo se da je iznenađen i zbunjen. Ali, on je odmah našao objašnjenje za eksploziju: sigurno je eksplodirala neka epruveta.

— Da li se to često događa?

— Ponekad, u svakom slučaju.

— Da li je smrt odmah nastupila?

— Jeste, tako bar misle lekari. I-pak treba napomenuti da je Jalenski ušao u laboratorijum dva minuta posle eksplozije.

— Da li su prozori na laboratorijumu bili otvoreni?

— Samo jedan od njih.

— Da li je metak mogao biti ispaljen kroz taj prozor?

— Pa nije baš nemoguće.

— Koliko vrata postoji na laboratorijumu?

— Dvoja, ali jedna od njih su bila trenutno zatvorena skelama.

— Da li su radnici radili na tim skelama?

— Nisu!

— Jesu li Debijen i Mose stigli zajedno tog jutra u fabriku.

— Kao i uvek, u razmaku od pet do šest minuta jedan od drugoga.

— Da li je poznato da li su se oni sreli negde u gradu prethodne večeri?

— Videli su ih kako sede za odvojenim stolovima u „Poštanskoj kasi-ni“. Sa Debijenom je bila Irma. Inženjeri nisu progovorili ni reči jedan sa drugim.

— Da li se Irma još javljala Moseu?

— Pa onako diskretno, iz učtivosti.

— A da li je on odgovarao na njene pozdrave?

— Ne baš uvek.

— Da li je Jalenski ambiciozan čovek?

— Moglo bi se reći da jeste. Kao

sin obične domaćice, želeo je da studira. Posle dve godine studija u Nansi-u, morao ih je napustiti usled nedostatka novčanih sredstava i zadovoljiti se položajem tehničara. A u stvari bio je sposoban da obavlja posao inženjera.

— Naravno, Debijenov novčanik nije nestao.

— Naprotiv, nestao je i još nije pronađen.

— Da li se u njemu nalazila veća svota novca?

— Oko pet stotina do šest stotina franaka, bar se tako pretpostavlja.

— Znači ubica je morao da uđe u laboratorijum?

— Pa, izgleda da je morao.

— Sa druge strane, saomubistvo je nemoguće...

— Revolver je nađen dva metra od leša. Je li to sve što ste želeli da me pitate?

— Još jedno pitanje: ko je zauzeo Debijenovo mesto?

— Kod Irme?

— Ne, u fabrici...

— Nije niko. Mose i Jalenski preuzeli su na sebe sav posao u laboratorijumu A.

— Znači, Jalenski je napredovao.

— Praktično jeste, a titularno nije. Njihova radna mesta i plate nisu se promenili, i pored toga što su oni nekoliko puta pisali predstavke i tražili nove plate i rešenja.

Ućutao sam. Ne znam koliko je vremena prošlo kada je Žozef Lebournj, koga je očigledno izdalo strpljenje, rekao:

— Vidim, još jednom da spavate umesto da razmišljate. Da, da, spavate! Nemojte mi ništa objašnjavati! Sam izraz vašeg lica pokazuje da ne razmišljate.

* *

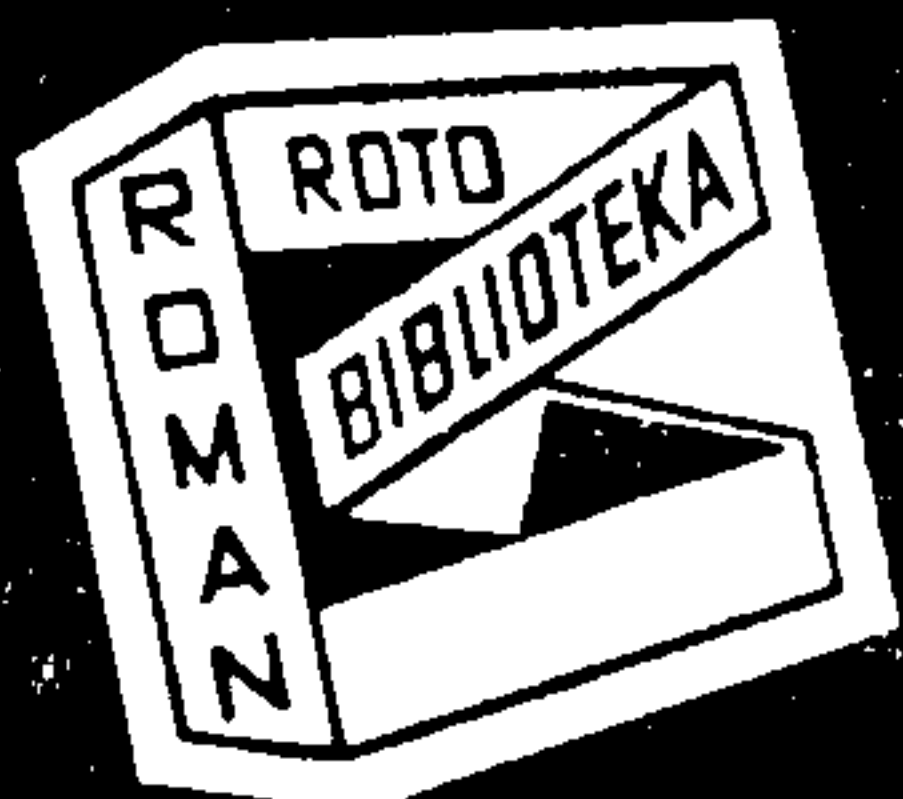
— Hektor Mose je ubio Debijena hicem iz revolvera, i to u pet minuta do deset — počeo je Žozef Lebournj da mi razjašnjava ovaj slučaj. — Svoj

zločin je izvršio sa predumišljajem, odnosno unapred je predvideo svaku pojedinost. Debijen nije imao čak ni vremena da vidi odakle mu pretila opasnost. Ne zaboravite da je u tom trenutku motor još pravio zaglušujuću buku. Napolju se ništa nije čulo. Mose je uzeo novčanik od ubijenog da bi se stekao utisak da je u pitanju razbojništvo. On je, uz to, spremio unapred jednu eksplozivnu smešu, što mu je bilo sasvim lako. Ova smeša bila bi tako dozirana da izazove slabiju eksploziju sličnu pucnju nekoliko minuta posle deset. Moram napomenuti da se zločin odigrao u laboratorijumu, u kome se nalazi bezbroj epruveta i retorti. Kada su primetili revolver na podu, niko nije ni po-

mišljao da ispituje epruvete i utvrđuje da je do eksplozije došlo u nekoj od njih. Sa druge strane, leš je još bio topao, što je sasvim normalno. Da je zločin izvršen sa predumišljajem pokazuju ne samo okolnosti koje su mu prethodile nego i vreme koje je izabrano. Pre deset časova, odnosno posle deset i petnaest, pucanj se ne bi uopšte čuo. A on se morao čuti da bi Mose, koji je sedeo u čekao-nici, imao očigledan alibi. Verovatno su mu bile potrebne mnoge nedelje, a možda i meseci, da bi predvideo i najmanje detalje ovog zločina. I on je u tome uspeo. Niko ne sumnja na njega. I ovih dana policija bi verovatno stavila ovaj slučaj u arhivu kao nerazjašnjen.

ČITAJTE
NAŠA

IZDANJA

VESELI SVET

ZLATNA
SERIJA
STRIP

LUNOV
MAGNUS
STRIP

NOVO

tip-top
HUMOR

SAMO ZA ODRASLE

SERIJA ZABAVNI ROMANI

U 1968. GODINI IZIŠLO IZ ŠTAMPE:

G. Veb
M. Kreken
F. Ešton
R. Hejs

A. Brjus
Veb Lendi
Č. A. Selcer
Dž. Češajer
R. Martin
T. Kingzvej
M. Bremo
F. Ešton
D. Vinter
M. Brend
E. Loran
F. Devis
P. Fild
P. Vin
D. Logan
R. Erenvejn
F. Ešton

ŠERIF U ČELIJI SMRTI
RATNI POŽAR U DAKOTI
LUN PROTIV HEKATE
JAHAO JE SA
FLAGERTIJEVIMA
DOLINA UBICA
VISKI ZA STARE MOMKE
MOČVARA UŽASA
BRZI REVOLVERAŠI
IMATI I UBITI
TAJNA POŠTANSKE STANICE
BELA MASKA
LUN PROTIV VAMPIRA
ZALEĐENI LEŠ
PLEMENITI REVOLVERAŠ
UBICA U PEŽOU
POTERA BEZ MILOSTI
ZABI MAMUZE JAKO
ZAGONETKA OKO LAURE
OTVORENA IGRA U TEKSASU
POVRATAK RADI OSVETE
LUN TRAŽI NIKTALOPA

NAREDNE SVE SKE DONOSE

Luj Lamur
R. V. Koks

Dž. Koten

NEUSTRAŠIVI SEKET
TRAGIČNI OBRAČUN
U FAJERKRIKU
AVANTURA »ZLATNI KONJ«

POPUST PRETPLATNICIMA 10 ODSO

Pretplata za seriju zabavnih romana iznosi za našu zemlju za 12 brojeva 16,20, za 24 broja 33,40 a za 36 brojeva 48,60 n. dinara.

Pretplata za inostranstvo za 12 brojeva 30, za 24 broja 60 a za 36 brojeva 90 n. dinara.

Pretplata se šalje običnom uplatnicom sa naznakom »Za seriju zabavnih romana« kao i od koje sveske se želi primati

Uplate adresirati na »Dnevnik«, Novi Sad, žiro račun 657-1-254 Poštanski fah 120.

